

Fascismen er fjenden

af Georgi Dimitrov

august 1935 på Kommunistisk Internationale's 7. Verdenskongres i Moskva.

Forord

Fascismen var Borgerklassernes svar på Oktoberrevolutionen i 1917 i Rusland og på Novemberrevolutionen i Tyskland i 1918/19 med socialdemokraternes fortsatte støtte til Borgerklasserne og kapitalismen, som økonomisk system (j.fr. socialdemokratiernes tidligere krigsbevillinger til 1. Verdenskrig's udbrud). Kejserriget og kapitalens forskellige militære frikorps tog del i myrderier, og skabte hurtigt et grundlag for den tyske fascisme. Kejserriget Tyskland blev i 1919 forvandlet til *Det tyske Rige*, og hverken ordet *republik* eller *demokratisk* måtte være i navnet. Den tyske kapitalmagt satsede på at genvinde de imperialistiske positioner (revanche) gennem militær magtanvendelse via Reichwehr og de mange paramilitære korps. I 1919 blev *Den ungarske Rådsrepublik* knust af admiral *Miklos Horthys'* hvide tropper, der fik hjælp fra rumænske interventionsstyrker. De fascistiske diktaturer opstod allerede i Ungarn og Italien i 1922, i Bulgarien 1923, og først i Tyskland i 1933. *Ernst Röhm* der i 1908 var blevet officer i den bayerske hær, og var med i Frikorps Epp, var også med til at knuse Rådsrepublikken i München i maj 1919 i blod. Frikorps Epp blev ledet af *Franz Xavér Epp* der blev officer i 1887, og som deltog i 1900/01 i straffeekspeditioner mod Kineserne under Bokseropstanden, og i 1904/06 mod Herrer-Hottentotterne i Tysk Sydvest-Afrika. Efter 1. Verdenskrig tilhørte han den anti-demokratiske fløj, og i 1920 førte han Frikorpset mod Arbejderne i Ruhrområdet, og støttede nazisterne fra begyndelsen. Med hjælp fra general *Franz Xavér Epp* fra Frikorps Epp erhvervede NSAPD i december 1920 dagbladet: »Münchener Beobachter«, der sidenhen hed »Volkischer Beobachter«. Først i januar 1923 begynder konferencen om Tysklands erstatningspligt efter nederlaget i 1. Verdenskrig. Men 4 dage efter bryder erstatningskonferencen sammen, og d. 11. januar besætter franske og belgiske tropper Ruhr-området, fordi Tyskland med sin hyperinflation ikke kan tilbagebetale krigsskadeerstatningerne efter Versailles-Traktaten fra d. 28 juni 1919. De tyske arbejdere strejker, men modtager betaling for deres modstand fra statskassen, der måtte sætte gang i seddelpressen, så inflationen atter tog et opsving. Som et led i Versailles Traktaten blev Folkeforbundet oprettet i januar 1920 for at hindre endnu en krig, og for at yde hjælp til angrebne stater. Ved udgangen af 1920 var antallet af medlemsstater på 48, og det højeste medlemstal blev opnået i 1934 med tilslutning fra 60 stater. I Polen gennemførte *Pilsudski* i 1926 et statskup. Den

amerikanske økonomiske verdenskrise fra 1929 medførte, at i september 1931 forlod Storbritannien og Japan de internationale aftaler om guldmøntfod, og Japan angreb og erobrede Manchuriet, medens Folkeforbundet ikke kom Kina til hjælp, da det blev angrebet af Japan. I 1933 udtrådte Japan af Folkeforbundet og i oktober 1933 forlod Hitler-Tyskland Folkeforbundet. I 1935/36 angreb det fascistiske Italien Abessinien i Afrika, og de tyske og Italienske tropper hjalp fascistens *Franco* mod Spaniens lovlige regering. Efter *Pilsudskis* død i 1935 fik regimet i Warszawa et mere fascistisk præg. Ungarn fik en mere åbenlys fascistisk og antisemitisk retning under *György Gömbös'* regering i 1932-36. I Rumænien gennemførte kong *Carol II* i 1938 en svindelafstemning om en forfatning og indledte et personligt diktatur. Derefter blev Rumænien økonomisk afhængig af Nazi-Tyskland. I marts 1938 invaderede Nazi-Tyskland Østrig. *Münchenaftalen*, der blev indgået mellem Tyskland, Storbritannien, Frankrig og Italien i september 1938, reviderede Versailles Traktaten fra 1919, ved at imødekomme nazisternes krav, om at ændre Tjekkoslaviets grænser. Men både Tyskland, Ungarn og Polen huggede områder fra Tjekkoslaviet. Polen benyttede *Münchenaftalen* til at tage Teschen-området fra Tjekkiet. Borgerlige historikere og politikere ævler i dag om demokratiets århundrede i Vesteuropa, men sandheden er vel, at Borgerklassernes indskrænkede demokrati med begrænset valgret efter formue, udelukkende kun var et borgerligt skuespil, - med borgerlige intriger-, der hurtigt udviklede fascismen i mange vestlige lande, får at underkue de mange arbejdere, som kapitalisterne stuede sammen på fabrikkerne, i minerne, og under kummerlige boligforhold, - samt med dårlige ernæringsforhold. Thi Borgerklasserne tænkte kun på at bevare ejendomsretten via betalingsmidlerne, og på maksimering af profitten for at bevare privilegierne. Kommunisterne var overalt i Vesteuropa et minimalt mindretal op gennem 1920'erne og 1930'erne. Herhjemme oplevede man det borgerlige demokrati sådan, at kong *Kristian d. X.* gennemførte et påskekup i 1920, og ved "den demokratiske afstemning" om Slesvig i 1920, hvor stormagterne ville befæste Prøjsen og Østrig's tyveri af Slesvig-Holsten fra 1864. Konservativ Ungdom og andre fremtrædende konservative var positive overfor *Mussolini's* Italien og overfor den tyske nationalsocialisme, og fra 1932 antog deres demonstrationer militære former i Danmark. Den økonomiske verdenskrise medførte dog kun at 1 % af bønderne kom på tvangsauktion i Danmark i 1932, medens 40 % af de forsikrede arbejdere var uden arbejde. Og bondebevægelsen: LS, vendte sig mod parlamentarismen, som netop Venstre havde skabt ved århundredskiftet.

Kort tid efter den italienske fascismes sejr, blev fascismen behandlet på Kommunistisk Internationale's IV. kongres i nov./dec. 1922. På EKKI's III. plenum i juni 1923 anskueliggjorde *Clara Zetkin* for massebevægelsens sociale sammensætning, og om hvordan småborgerskabet, mellemlagene, dele af intelligentsien, samt de deklasserede blev gjort til redskaber for de herskende Borgerklasser -og vendt mod Arbejderklassen. Allerede i 1923 understregede bulgaren *Georgi Dimotrov*, at fascismen var en total fornægtelse af enhver demokratisk rettighed. I artiklen på denne

hjemmeside om Arbejderklassens enhedsfront mod fascismen giver *Georgi Dimitrov* en glimrende beskrivelse af situationen i flere europæiske lande. På Kommunistisk Internationale's V. kongres i juni/juli 1924 analyserede man fascismen, der havde udviklet sig til StorBourgeoisets kampinstrument mod proletariatet.

Tyskland var ikke alene om at udvikle en sproglitterær biologi-lære, et etnisk gruppebegreb omkring "germanologi", en racelære om "rene og bastarder", om "den nordiske race", om "blod og jord", undermennesker, homo europaeus, homo-germanicus, etc.. Det var sandsynligvis en fransk opdagelsesrejsende i 1684, der i en trykt beskrivelse af sine rejseoplevelser, for første gang brugte udtrykket: *race*, som en opdeling af mennesketyper. Den tyske filosof *Immanuel Kant* havde i 1775 holdt foredrag om menneskeracerne. I slutningen af 1700-tallet slog racebegrebet igennem indenfor antropologien. Den danske geograf *Malthe Bruun* (1775-1826) lagde navn til begrebet: indo-germansk. Hele den vestlige videnskabskreds havde i slutningen af 1800-tallet og i begyndelsen af 1900-tallet udviklet sin historieopfattelse, sprogvidenskab og nationalsprog som indo-europæisk, men dette sprogvidenskabelige begreb, blev brugt og udviklet i en racelære om én arisk race, dvs. etnologisk og biologisk. Alle videnskabelige discipliner og universiteter var med til at udvikle rascismebegrebet, og det var den tyske idealisme der sejrede. Efter 1871 opstod utallige anti-jødiske foreninger i Tyskland, selvom jøderne kun udgjorde 1 % af befolkningen. Det var ofte værket: *Germania* fra år 98 af etnografen: *Publius Cornelelius Tacitus* (ca. 56-120 e. kr.), der leverede stoffet til "det germanske menneske". Fra 1900 fik *Charles Darwins* værk fra 1858 "om arternes oprindelse", også betydning i den tyske racelære. En omfattende og vanvittig opmåling af kranier blot foretaget. Desværre læste *Adolf Hitler* i sin ungdom en af disse datidige "videnskabelige fremstillinger" om den rene ariske race. Dette fik politisk og ideologisk betydning for verdenssamfundet. Fjendebilledet var da specielt vendt mod jøder, slaver, sigøjnere, m.fl.. Og mærkværdigvis udgjorde jøderne indenfor Det tyske Riges grænser mindre end 1 % af befolkningen i juli 1933, dvs. at der var ca. 1/2 mill. jøder i selve Tyskland. *Otto Reche* (1879-1966) skrev om den blodbeslægtede race. *Ludwig Ferdinand Claus* (1892- 1974) udviklede læren om racesjælen.

Hagekorset i Tyskland

Adolf Hitler blev født i Braunau i Østrig d. 20 april 1889, og var søn af toldembedsmand. I 1907 rejste Hitler til Wien for at blive kunstmaler, men dumpede to gange til akademiets adgangseksamen. Så levede han af at sælge egne tegninger og havde lejlighedsvis indtægter som arbejdsmand på byggepladser, og boede sædvanligvis i herberger for hjemløse. Hitler interesserede sig tidligt for nationaliteternes kamp i Donau-monarkiet og sympatiserede med borgmester dr. Karl Luegers anti-semitiske indstilling, men havde ingen forståelse for arbejderne og deres organisationer. Tværtimod havde han en modvilje mod arbejderne og deres partier og fagforeninger.

Hitler flyttede i 1912 til München for at uddanne sig som kunstmaler. Selvom han var østrigsk født, havde han altid følt sig som tysk og gik i 1914 ved 1. Verdenskrigs begyndelse med som frivillig i den bayerske hær. Efter krigen i 1918 flyttede Hitler tilbage til München, hvor han blev »civilansat« hos den militære distriktskommandant i München, i afdelingen for presse- og nyhedsbureauet, der virkede som et af den militære modrevolutions antidemokratiske redskaber i Tyskland, som var gået i opløsning. Her viste det sig snart, at han havde evner til at belære mandskabet politisk, og officererne brugte ham snart også til at søge kontakt med partier, der var brugbare i den nationalistiske agitation. Efter Tysklands nederlag var der mange folk, der drømte om politisk genrejsning og social retfærdighed efter statens fald og samfundets opløsning. Adolf Hitler kastede sig straks over propagandaen. Oktoberrevolutionen havde jo sejret i Rusland i 1917 og nu i 1918/19 var der gæring i mange lande. Det var en juli-aften i 1919 at der på en af Münchens fattigbeværtninger var samlet en politisk kreds af småborgere. De var kernen i *Anton Drexlers* »Deutsche Arbeiterpartei« - »tyske arbejderparti«, som den antidemokratiske generalstab disponerede over i kampen mod Arbejderne, og måske bestod dette parti nok ikke af flere end de 6 personer, der her var tilstede, og den syvende mand, der ved denne lejlighed blev optaget i det »tyske arbejderparti«, var en ung rigsværnsmand ved navn Adolf Hitler. Det viste sig, at han kunne besnakke alle samfundsgrupper, og lovede at opfylde samfundsklasserne modstriden ønsker og krav, og han fyldte dem alle med drømmen om et bedre samfund, og opbyggede sin agitation med, at krigens sejrherre var uretfærdige mod Tyskland; at arbejderklassen og marxisterne lavede fædrelandsforræderi; at jøderne lavede nedbrydende virksomhed i det tyske folk. Alt dette vrøvl var noget, som de tysk-nationale havde sagt mange gange før Hitler. Men Hitler havde nu sin egen måde at råbe sagen ud og førte sig frem med sikkerhed. Politiken gav han også et socialrevolutionært præg, der tiltalte store dele af mellemstanden, som var vaklende i troen til det kapitalistiske samfund, og som frygtede for at pengeforringelsen skulle styrte dem ned i samfundets dyb. Også hos de allerede falledede småhandlende og de uorganisere arbejdsløse fandt han tilhængere. På partiets første offentlige møde d. 24 februar 1920 i »Hofbräuhaus« fremlagde Hitler programmet for »National Sozialistische Deutsche Arbeiterpartei«, og programmet var i 25 punkter, og talte bl.a. om: »alle tyskeres sammenslutning til et Stor-Tyskland, Versailles Traktatens ophævelse, land og jord (kolonier), almindelig værnepligt, en stærk og central myndighed i riget, udskillelse af jøderne, brud med det såkaldte »renteslaveri«, socialisering af trusterne og kommunalisering af stormagasinerne«. Reichswehr, dvs. Rigsværnet i Bayern støttede Hitler og partiet. Med hjælp fra general *Franz Xaver Epp* fra Frikorps Epp erhvervede NSAPD i december 1920 dagbladet: »Münchener Beobachter«, der sidenhen hed »Volkischer Beobachter«. D. 27 september 1921 valgtes Hitler til partiets »Führer«. Partiets fremgang skete først i Bayern og senere i hele Tyskland. Fremgangen skyldtes en hidtil ukendt massepropaganda og demagogi, der delvis

var påvirket af italienske og russiske forbilleder. Hitler anvendte bl.a. slagord som: »Heil-Hitler«; »det tredje rige« (det 1. rige: 962-1806, det 2. rige: 1871-1918; men Weimar-republikken (1919-1933) blev sprunget over); »dolkestødet i ryggen« (herved forstod man den »marxistiske og jødiske revolution i 1918 i den sejrende armés ryg«); »tusindårsriget«; »livsrum«; »herrefolket«; »arier«; og benytte endvidere symboler som hagekorset, der var indført af de tyske soldater, der havde kæmpet i Finland, samt uniformer som SA's brune skjorter og siden 1925 SS's sorte uniform med dødningshoveder. Efterkrigstidens økonomiske vanskeligheder (inflationen indtil 1923), revanchelysten, anti-semitismen, officerernes og de intellektuelles proletarisering, middelstandens utilfredshed med den sociale udjævning udnyttedes voldsomt i propagandaen. Og efterhånden samlede partiet og Hitler tusinder ved de møder, han indvarslede til. Hans brunskjortede »stormtropper« forstod at skaffe ørenlyd og ro. Deres taktfaste opmarch under røde hagekorsfaner vakte opmærksomhed, og deres blodige slagsmål med socialister og kommunister skabte respekt. Tyskerne ville slås. Med støtte fra erhvervslivet kunne partiet iscenesætte maleriske kæmpeforsamlinger, som var noget nyt og ritualer, uniform, partihilsner, sange og fyndsprog fængede ligeledes. Meningsfællerne skabte en religiøs massebetagelse på vækkelsesmøderne, og bevægelsen fik også sin egen mytologi, der samlede sig i førerforherligelsen. Foreløbig nød dette røre kun de reaktionære bayerske myndigheders bevågenhed, men lidt efter lidt skiftede det karakter. Stormtropperne fik et mere og mere militært tilsnit, og kunne bruges både til ydre kamp og indre omvæltning, og i 1923 var det tyske industricenter i Ruhr lagt under den fransk-belgiske besættelse. Hitler besluttede at gøre en ende på det republikanske styre i Berlin. Den 8. november 1923 om aftenen erobrede han og hans håndgangne mænd et møde, som chefen for den udøvende magt, v. Kahr, netop holdt i München Bürgerbraukeller. Han gebærdede sig som en rasende og erklærede den bayerske og tyske regering og den socialdemokratiske rigspræsident Ebert for afsat og udnævnte sig selv til politisk og militær fører og Ludendorff til militær fører. Han tvang regeringsrepræsentanterne til at slå følge, men de gjorde det kun på skrømt, samlede deres styrker i nattens løb og beredte kuppet et forsmædeligt nederlag den næste dag. Revolution kunne stormtropperne med al deres halvmilitære paraderen ikke lave. Reichswehr og politiet hindrede imidlertid dagen derpå et nazistisk demonstrationstog, hvorved 14 nazister dræbtes. Hitler og Ludendorff med flere blev arresteredes. I februar 1924 stilledes de for en alt for velvillig specialdomstol, der d. 1 april 1924 frikendte *Ludendorff* og dømte Hitler til 5 års fæstningsarrest. Efter 8½ måneders arrest i Landsberg, hvor han til sin partifælle og medfange *Hess* dikterede »Mein Kampf« blev Hitler 20 december 1924 løsladt. Hitler drog den lære af begivenhederne, at fra nu af lod han enhver tanke fare om voldelig overtagelse af magten og stillede sig endog på lovens grund. Imidlertid tiltalte netop denne fremgangsmåde det lovlydige tyske Borgerskab, og Hitler forstod også at holde justits indenfor sine egne rækker. Han lod partifæller som brødrene Strasser vinde

nyland for bevægelsen med vidtgående socialrevolutionære tilsagn, men de fik ikke indflydelse på partiets og Hitlers politik, og efterhånden beroligedes industriherrer og godsejere overfor Hitlers udgave af »socialismen«, der ville gøre op med fagforeninger, »marxismen« i enhver form og jøderne, og de gav deres støtte til partiets fremme i klingende mønt. Som årene gik, vandt partiet også tilgang på landet, og blev mange steder en reel bondebevægelse. Hemmeligheden med den vækst for partiet var at nazisterne hensynsløst lovede hver enkelt stand og klasse, hvad den ønskede. Men noget sammenhængende eller blot forståeligt politisk, socialt eller økonomisk program havde partiet aldrig kunne forme eller udtrykke. Men dét betød øjensynlig intet - bevægelsen var alt ! Jovist, appellen til følelserne slog gennem senere. Ved rigsdagsvalget i 1924 fik NSDAP 14 mandater (3 %). I Tyskland var socialdemokraten *Hermann Müller* blevet rigskansler d. 29 maj 1928 efter valget. Denne regering fik imidlertid nye finansielle og økonomiske vanskeligheder, og i marts gav *Hermann Müller* op overfor modsætningerne indenfor kabinettets støtte partier, navnlig mellem socialdemokraterne og det tyske folkeparti. Hans efterfølger blev et medlem af det katolske centrum, *Heinrich Brüning*. Han var dengang i virkeligheden rigspræsident Hindenburgs personlige tillidsmand, og allerede hans styre betød, at folkerepresentationen blev sat ud af spillet. Ved rigsdagsvalgene i 1928 fik nazisterne 12 mandater (2,5 %). Weimar-republikkens økonomiske fremgang indtil 1929 vanskeliggjorde nazisternes fremgang. Men verdenskrisen greb også ind i Tyskland. I januar 1929 blev *Himmler* chef for SS (den sorte orden), der dengang kun havde 280 mand. Nedskydningen af maj-demonstrerende arbejdere i Berlin i 1929 viste situationens alvor. De tunge tider i næringslivet efter 1929 gav yderligere grobund for de fremtidsforhåbninger, man knyttede til hagekorset. I 1929 talte nazisterne 178.000 medlemmer og i 1932 viste listerne 1.200.000 partimedlemmer. Muligheden af at skabe et folkeflertal for bevægelsen virkede allerede og Hitler gik i forventning om den kommende magtovertagelse i gang med at gyde vand i de »uforanderlige« programpunkter, og navnlig stod nationalsocialismen nu som privatejendommens riddervagt. En af nationalsocialisternes voldsomste agitatorer var dr. Joseph Goebbels (f. 1897). Han arbejdede oprindeligt sammen med brødrene Strasser og stod dengang på deres socialrevolutionære standpunkt. Senere sluttede han sig nær til Hitler, og Goebbels vandt Berlin for hagekorsbevægelsen. Under den økonomiske krise i den kapitalistiske verden i oktober 1929 gjorde italieneren *Palmiro Togliatti* opmærksom på, »at man kan ikke bestemme fascismens væsen, når man ikke kender imperialismen«. *Lenin's* analyse af imperialismen fik fornyet betydning. Og allerede i 1929 forberedte Reichswehr og Storkapitalen *Hermann Müller-regeringens* fald, til efter socialdemokratiet, dvs. regeringen havde vedtaget det beskidte arbejde, dvs. vedtaget krigsskadeerstatninger for 1. Verdenskrig. Der skete det, at Entenmagterne atter nedsattes en erstatningskommissionen i 1929 efter Dawes planen fra 1924, som udarbejdede en ny plan, der vedtaget 1 juni 1929, efter hvilken Tyskland skulle betale fra 2,020 til 1,714 millioner mark årligt i

59 år, og en bank for internationale betalinger skulle oprettes i Basel. D. 11 og 12 marts 1930 vedtog socialdemokraterne de love, der forpligtigede Tyskland til at yde store bidrag til sejrsmagterne, og d. 27 marts 1930 blev *Hermann Müller* regeringen væltet, og afløst af den kejserlige løjtnant, frikorpsofficeren og den kristne: *Heinrich Brüning* fra Centrumpartiet. *Heinrich Brüning* begynder sin embedsperiode som rigskansler med at indføre en personskat, en skat for ugifte og nedsættelse af embedsmandslønningerne og arbejdsløshedsunderstøttelsen og sygeforsikringen, men bevilger samtidig penge til sanering af riddergodser i det østlige Tyskland. Krigsveteranerne blev også ramt på pengepungen. *Heinrich Brüning* gennemfører sin politik med bl.a. 5 nødforordninger. D. 18 juli 1930 opløste rigspræsident *Hindenburg* Rigsdagen og bruger Weimar-forfatningens § 48..I Tyskland blev *Hitlers* nazi-parti pludseligt det næststørste parti ved *rigsdagsvalget* d. 14 september 1930 med 18 % af stemmerne (6,4 mill. stemmer) og 107 pladser i Rigsdagen. SPD (socialdemokraterne) fik 24,5 % stemmer (8,5 mill. stemmer) og KPD (kommunisterne) fik 13,1 % stemmer (4.6 mill. stemmer). Valget foregik under nazisternes trusler overfor deres modstandere, og deres klart udtalte hensigt at bryde Tysklands internationale overenskomster, der medførte børspanik og opsigelse af udenlandske lån. Dette skabte en forværring af den økonomiske krise i Tyskland. Men nazisterne fik støtte fra storkapitalen i kampen, mod marxismen og arbejderbevægelsen, deriblandt *Thyssen* (ståltrust) og *Kirdorf* (kulkartel), men først og fremmest fik nazisterne støtte fra middelstanden. De andre borgerlige partier var ikke utilbøjelige til at optage *Hitlers* repræsentanter i rigskabinetterne, for at nationalsocialisterne kunne tæmmes ved deltagelse i regeringsansvaret. Men man valgte at lade *Heinrich Brüning* sidde til forsommeren 1932. Men på det punkt viste Hitler sig dog stålsat - skulle han med, ville han selv have ledelsen. Hans taktik blev her en svær belastningsprøve for partiets sammenhold, men den lønnede sig i det lange løb. Verdenskrisen ændrede alt med 1930'ernes massearbejdsløshed og depression. I oktober beordres metalarbejdernes lønninger ned med 15 %., og atter igen i januar 1931 sættes lønnen ned med 6 %. D. 28 marts 1931 erklæres Tyskland i undtagelsestilstand. Nye nødforordninger sætter de offentlige lønninger og pensionerne ned med 8 %, og i juli kollapser alle tyske banker og Børsen. I oktober sænkes lønningerne atter, og *Heinrich Brüning* havde dermed verdensrekord i lønnedsættelser. Den økonomiske verdenskrise, der 1931 tvang det engelske pund og flere andre valutaer bort fra guldret, umuliggjorde også videre overførsler af store betalinger fra Tyskland, og sprængte dermed hele dette system for erstatningsbetalinger og krigsgæld. I 1931 blev gennemført 41 nødforordninger, og i 1932 blev gennemført 60 nødforordninger. Under krisen blev der efter forslag af den amerikanske præsident Hoover givet et års moratorium, og ved en sidste erstatningskonference i Lausanne 1932 opgav man i realiteten kravet på videre betalinger; erstatningsproblemet hørte dermed fortiden til. I 1932 blev Hitler opstillet som kandidat ved rigspræsidentvalget; og samtidig ansat som braunschweigsk embedsmand hvorved han, der havde

været statsløs siden maj 1925, fik den for opstillingen nødvendige tyske indfødsret. D. 13 marts 1932 blev der afholdt *præsidentvalg* og *Hindenburg* fik 18,6 mill. stemmer; *Hitler* fik 11,3 stemmer, og *Thälmann* 4,9 mill. stemmer. Ved omvalget d. 10. april 1932 fik *Hindenburg* 19,3 mill. stemmer, *Hitler* fik 13,4 mill., og *Thälmann* (kommunisterne) 3,7 mill. stemmer, så de næste 7 år skulle *Hindenburg* være præsident. Men ved *landdagsvalgene* i april fik nazisterne flere stemmer end SPD og KPD tilsammen i Preussen, Bayern og andre tyske delstater. D. 30 maj afskediger *Hindenburg* rigskansleren: *Brünning*. D. 4. juni opløser *Hindenburg* rigsdagen og udskriver rigsdagsvalg. D. 28 juni 1932 udsender SPD et cirkulære der forbyder forhandlinger mellem socialdemokrater og kommunister og antifascister. D. 1 juli 1932 udnævner *Hindenburg* friherre *Franz von Papen* til rigskansler. D. 20 juli laver *Franz von Papen* et statskup i Preussen, hvor SPD (socialdemokraterne) frivilligt forlader deres regeringsembeder i denne største delstat, og hvor SPD samtidig afviser et forslag fra KPD og fagforeningerne, om at etablere en fælles modstand mod kupmagerne, - ligesom Kappuppet blev slået ned i 1920. I Preussen rådede de socialdemokratiske myndigheder over en politistyrke på over 90.000 mand, men undlader at sætte politiet og befolkningen ind mod kupmagerne. Preussen bliver herefter underlagt *von Papen*-regeringens administration. Socialdemokratiets manglende modstand mod statskuppet deprimerer de socialdemokratiske masser og medfører, at nazisterne *stormer frem*. Ved *rigsdagsvalget* d. 31 juli 1932 fik nazisterne således 13,7 mill. stemmer (230 rigsdagsmedlemmer), SPD fik 7,9 mill. stemmer (133 rigsdagsmedlemmer) og KPD 5,2 mill. stemmer (89 rigsdagsmedlemmer) i alt var der 608 rigsdagsmedlemmer. Nazisterne kunne nu danne regering sammen med *Hr. Schleicher*, der havde magten over militæret (Reichswehr), eller danne regering med *Franz von Papen*, der havde gode forbindelser til præsident *Hindenburg*, og til de store jordejere og til storindustrien - men *Hindenburg* afslog *Hitlers* krav om at blive rigskansler. D. 4. september gennemføres en ny nødforordning, der giver rigsregeringen ubegrænset myndighed til at ændre de socialpolitiske love, og disse love mødes med over 1.100 strejkekampe. D. 12. september opløser *von Papen* Rigsdagen, og der udskrives valg. Ved *rigsdagsvalget* d. 6. november 1932 mistede nazisterne 2 millioner stemmer, og fik 11,7 mill. stemmer, SPD fik 7,2 mill. stemmer og KPD 5,9 mill. stemmer, men nazisterne kunne ikke danne regering uden at gå samme med et andet parti. Nazisterne var gået tilbage fra 230 rigsdagsmedlemmer rigsdagsmedlemmer til 196 rigsdagsmedlemmer; SPD 121 rigsdagsmedlemmer og KPD 100 rigsdagsmedlemmer. Ved slutningen af 1932 havde SS over 52.000 mand. D. 17 november træder *von Papen* tilbage som rigskansler. D. 2 december 1932 udnævner *Hindenburg* så general *von Schleicher* til rigskansler, og den 8 december, er der en alvorlig krise i NSDAP, hvor *Gregor Strasser* træder tilbage. Men *von Schleicher* regerede ikke engang i to måneder, idet *Hitler* blev enig med *Franz von Papen* om at danne en regering d. 4 januar 1933. Nederlagene ved yderligere valg (bl.a. i Thüringen, hvor partiet tabte 40 %) medførte finansielle vanskeligheder for

NSDAP. Under henvisning til faren for at vælgerne skulle løbe over til arbejderpartierne, ikke mindst det voksende kommunistiske parti, og til Hitlers afstandtagen fra en socialistisk politik, samt til muligheden af at føre Hitler i ledebånd formåede *von Papen* et industrielt konsortium til at sanere NSDAP. Det var den personlig strid mellem de to sidste rigskanslere, *v. Papen* og general *Schleicher* der banede vej for Adolf Hitler. D. 30 januar 1933 udnævnte *Hindenburg* så *Adolf Hitler* til Tysklands *rigskansler*. *Hindenburg* og hans feudale og storindustrielle bagmænd var overbevist om at kunne tøjle Hitler, og interesseret i at standse rigsdagens undersøgelse af den for storgodsejerne kompromitterende såkaldte »østhjælp skandale«. Ministrene tilhørte fortrinsvis det ikke-nazistiske højre (*von Papen, Hugenberg*). Samme dag henvendte KPD sig til SPD, og foreslog at de i fællesskab afviste det nazistiske diktatur - men SPD afviste tilbuddet. Nazisterne var lynhurtige efter deres seneste valgnederlag. Hitlers meningsfæller havde endnu ikke noget flertal i regeringen, men de sad inde med de poster, der måtte give dem magten ihænde, navnlig indenrigsministeriet med politimyndigheden, og Hitler skred øjeblikkelig til en ny opløsning af rigsdagen d. 1. februar 1933 efter at Hitler havde overtalt præsident *Hindenburg* til at opløse rigsdagen, og udskrive nyvalg til d. 5 marts 1933. Dette medførte, at regeringen i perioden mellem rigsdagens opløsning og selve valget, kunne benytte sig af forfatningens paragraf 48, og situationen blev udnyttet til at udstede forordningen »om beskyttelse af det tyske folk«, der gav politiet endnu mere ret til, at gribe ind over for aviser og forsamlinger der krænkede den offentlige sikkerhed og forbyde dem. Nazisternes stormtropper (SA) blev bevæbnet, og kunne således uden politiets indblanding arrestere og mishandle deres modstandere. Så allerede en måned efter at præsident *Hindenburg* havde udnævnt *Adolf Hitler* til rigskansler traf Hitler d. 20. februar 1933 en snes af Tysklands førende industrimænd ved en konference i Berlin. Tilstede var *Gustav Krupp*, der var formand for arbejdsgiversammenslutningen af Tyske Industrier, samt *Schacht*, *Walter Funk*, og *Albert Voegler*, der var administrerende direktør for De Forenede Stålværker (*Vereinigte Stahlwerke*), og fire direktører fra *I G Farben*. Hitler og nazisterne manglede penge til den kommende valgkamp, og Hitler talte om at genoprette den tyske hærs magt og om at hjælpe den tyske industri til at genvinde sin tidligere prestige og position i landet, og midlerne hertil var bl.a. at udelukke kommunisterne og knuse fagforeningerne. Og denne holdning passede arbejdsgiverne fint, idet de i mange år havde forsøgt at bekæmpe fagforeningerne lige fra dengang Weimarrepublikken havde tvunget arbejdsgiverne til at anerkende fagforeningerne. Hitler var arbejdsgivernes mand der lovede at fjerne fagforeningernes anerkendelse og fjerne forhandlingsretten med arbejderne, og *Gustav Krupp* lovede straks at støtte nazisterne med et betydeligt beløb. Allerede i april 1933 dikterede *Gustav Krupp* medlemmerne af *Industriernes Sammenslutning*, at man ikke længere kunne beskæftige jøder. *Fritz Thyssens* fortalte, at da Hitler blev udnævnt til kansler, blev *Krupp* en supernazist. *Gustav Krupp* troede på *økonomiens orden*,

dvs. undertrykkelse af al forstyrrende konkurrence og unødvendige hindringer som f.eks. fagforeninger, og Hitler troede på *politisk orden*, dvs. undertrykkelse af al generende konkurrence og unødvendige hindringer for hans uindskrænkede vilje. Krupp levede for produktion og profit, mens Hitler drømte om hæder og storhed, som måtte underbygges med penge fra industrifyrsternes produktion og profit. D. 13 februar 1933 foreslog Kommunistisk Internationale derfor, at alle skulle danne en enhedsfront mod fascismen. Hele det nazistiske propagandaapparat blev sat i gang; de andre partier hævmedes på alle mulige måder i deres valgagitation, og navnlig mod kommunisterne blev der straks taget forholdsregler. D. 22 februar 1933 fik *Himmler* sit første lovgrundlag (en forordning), til at oprettede de første koncentrationslejre. Men d. 27 februar 1933 nedbrændes den tyske rigsdagsbygning, og dagen efter d. 28. februar 1933 vedtog den tyske regering en forordning, som erklærede Tyskland i »permanent undtagelsestilstand«. Dette var kun muligt fordi nazisterne beskyldte kommunisterne for, at have sat ild til rigsdagsbygningen aftenen før. Göring så straks at det var kommunisternes værk og skred hensynsløst ind imod dem. Hvordan den virkelige sammenhæng var, blev skjult for verden, selvom politiet fangede en forhutlet, skørhovedet hollænder: *Van der Lubbe*, men han har højst kunnet antænde det brændbare materiale, medens andre havde lagt til rette, og disse »andre« gemmer sig i det yderste mørke. Men Rigsretten frikendte senere de fire tiltalte kommunister, men dømte den unge betydningsløse *Van der Lubbe*, som påtog sig skylden. Men denne forordning fra d. 28 februar medførte, at det var muligt for nazisterne at erklære undtagelsestilstand, og ophæve grundlovens grundrettigheder samt at arrestere kommunisterne. Mere end 10.000 kommunister og andre blev arresteret. Al denne manipulation og SA-terror gav dog ikke nazisterne flertal i Rigsdagen. Særlig i Sydtyskland purrede radiopåvirkningens ildebrandsskræmsel vælgere og nationalsocialisterne havde altid virket og arbejdet med kommunistforskrækkelse. D. 4. marts laver *Dolffuss* et statskup i Østrig. Ved *rigsdagsvalget* d. 5 marts 1933 fik nazisterne 43,9 % af stemmerne og 288 mandater, ud af 650 mandater. SPD fik 18,3 % (7 mill. stemmer) og KPD fik 12,3 % (4,8 mill. stemmer, Katolikkerne fik 13,9 % og det borgerlige Højre 8 %. Dette var det sidste nogenlunde frie valg. Det var således kun i samarbejde med DNVP (Deutsch Nationale Volks Partei - det tysk-nationale folkeparti), at nazisterne opnåede almindeligt flertal på 51.9 %, men de havde altså ikke 2/3's flertal til at gennemføre forfatningsændringer. Samtidig d. 5. marts 1933 udsendte EKKI et kampprogram til Arbejderklassen, om at socialdemokraterne og kommunisterne skulle samarbejde mod fascismen. D. 9 marts 1933 opføres koncentrationslejren Dachau udenfor München, og flere socialdemokratiske organisationer bliver forbudt. D. 20 marts 1933 gav han ordre til at påbegynde KZ-lejren Dachau. De første fanger var kommunisterne og fremstående medlemmer af de gamle partier, samt dele af intelligensen, som ikke bøjede sig for regimet. Efter Goebbels i 1933 blev propagandaminister, fik han udryddet hvad nationalsocialisterne kalder »kulturbolchevismen« i

litteratur og kunst, i teater og film og presse. D. 23 marts 1933 lykkedes det for Hitler, at få vedtaget en bemyndigelseslov, som reelt gjorde Rigsdagen betydningsløs i fire år, som lagde fremtidige afgørelser i rigskabinetets hænder. De 81 kommunistiske rigsdagsmedlemmer *blev forinden* afstemningen udelukket fra Rigsdagen, og nazisterne fik således - ved at udelukke kommunister - de påkrævede 2/3 stemmer af Rigsdagens medlemmer *for* tilslutning til bemyndigelsesloven, *heriblandt fra mange medlemmer af det socialdemokratiske parti*. Kun 89 socialdemokrater stemte imod bemyndigelsesloven. Med denne »bemyndigelseslov« kunne regeringen nu selv udstede love *udenom Rigsdagen*, selvom regeringen *ikke havde haft det reelle flertal i Rigsdagen*. Hindenburg tillader nu særdomstole og udsteder amnesti til nazistiske forbrydere. D. 31 marts bliver delstaterne ensrette i forhold til Riget. Landdagene bliver opløst, og Hitler bliver udnævnt til Rigsstatholder i de enkelte lande. Koncentrationslejre blev nu i voksende udstrækning oprettet, og politiske modstandere taget i såkaldt »beskyttelsesarrest«; en antisemitisk lovgivning indledtes d. 1 april 1933, og et hemmeligt statspoliti (Gestapo) grundlagdes. D. 2 maj 1933 besætter SA og SS fagforeningernes bygninger, beslaglagde fagforeningernes midler og fængslede fagforeningslederne. De socialistiske og kristelige fagforeninger blev med vold smeltet sammen til den af NSDAP kontrollerede »deutsche arbeitsfront«, som omfattede både arbejdsgiverne og arbejderne, en almindelig »gleichschaltung« (ensretning) begyndte. Erhvervslivet blev samtidig beroliget gennem Hitlers afkald på socialistiske eksperimenter. Arbejdsløsheden bekæmpedes gennem »arbejdstjeneste«, en slags militær forskole, der efterhånden blev obligatorisk, gennem bygning af strategisk vigtige »autostradaer« og gennem en efterhånden tydeligere og tydeligere oprustning. D. 10 maj gennemføres bogbrændinger i alle tyske universitetsbyer. Udenrigspolitisk gik Hitler tilsyneladende ind for en fredspolitik. D. 17 maj 1933 holdt han sin første fredstale og fik rigsdagens tillidsvotum, inklusive de socialdemokratiske stemmer, samt tilslutning udenfor Tyskland, ikke mindst i Storbritannien. D. 22 juni forbydes SPD og ca. 3.000 partifunktionærer arresteres og d. 20 juli slutter Vatikanet rigskonkordatet med Hitler. D. 14 juli 1933 blev alle andre politiske partier end NSDAP (nazisterne) forbudt ved lov i Tyskland. Samtidig ændredes rigsregeringen, således at den kun bestod af Hitler-tilhængere og partiløse. Alt foregik uden modstand. Alle demokratiske organisationer og arbejderbevægelsen i Tyskland var sat ud af spillet i løbet af ganske få måneder, og den nazistiske terror og det fascistiske diktatur antog et opsving. Det socialdemokratiske parti blev opløst. *Hugenberg* trådte tilbage som finans- og landbrugsminister og opløste det tysknationale parti. Det katolske centrum fulgte eksemplet. NSDAP er det eneste tilladte og eksisterende parti, og for at ensrette de evangeliske kirker, blev den ukendte feltpræst *Müller* udnævnt til biskop. D. 14 oktober 1933 forlod Tyskland Folkeforbundet, men Hitler påbegyndte samtidig en overraskende fredskampagne i Tyskland i forbindelse med nyvalg til rigsdagen. Strategien mod fascismen blev indgående drøftet på EKKI's XIII. plenum i nov./dec. 1933.

Manuilski fremhævede her, at hovedopgaven var at hindre en imperialistisk krig mod Sovjetunionen, Tyskland's krig mod Frankrig, Tyskland's krig mod Polen. Beskæftigelsen steg inden for produktionsmiddelindustrien (oprustning) indtil 1934 med 60 %, og i forbrugsmiddelindustrien kun med 20 %. De tyske landes (Preussen, Bayern, Sachsen osv.) uafhængighed var blevet garanteret af Hitler, men en lov fra d. 31 januar 1934 ophævede parlamenterne i landene og gjorde deres regeringer afhængige af rigsregeringen dvs. af Hitler. Kampen mellem Reichswehr og SA om magten i staten, personlige modsætninger og stridigheder om partiets økonomiske linie førte til et blodbad d. 30 juni 1934, da Hitler, Göring og Goebbels myrdede Röhm, og hans »gamle garde« indenfor SA og andre politiske modstandere. Hitler's elitetropper (SS) udførte dette massebord på SA's lederne og SA's leder: *Ernst Röhm*, der ellers havde været med fra starten. Röhm's ledergruppe bekæmpede en indskrænkning af stormtroppernes tal og indflydelse. SA havde herefter udspillet sin rolle. Mordenes baggrund tilsløredes med henvisninger til de ledende SA's mænds homoseksualitet. SS bliver en selvstændig organisation d. 20 juli 1934, og d. 25 juli myrdes den østrigske forbundskansler *Dolfuss*. Efter præsident *Hindenburg's* død d. 2 august 1934, blev rigspræsidentembedet og rigskanslerembedet lagt sammen og Hitler var nu også øverstbefalende for hæren, som efter dette skulle aflægge direkte ed til Tysklands »Fører« - rigspræsident og rigskansler i én person. D. 19 august 1934 blev denne af rigskabinetet foretagne udnævnelse bekræftet gennem en folkeafstemning. Hitler var nu diktator, og hans udenrigspolitik kendetegnedes i de følgende år både af smukke fredstaler (»vi har ingen territoriale krav i Europa«) og klare traktatbrud. D. 10 oktober kommer forordningen om den tyske arbejdsfront. D. 13 januar 1935 er der afstemning i Saar-området, der kommer tilbage til Tyskland. D. 10 marts 1935 meddeltes oprettelsen af et tysk luftvåben, og d. 16 marts 1935 indførtes almindelig værnepligt. Armeens fredsstyrke skulle udgøre 500.000 mand. D. 18 juni indgik Tyskland og England en flådeoverenskomst. Det var i september 1935, at Hitler fik gennemført en lovgivning, hvor man skelnede mellem jøder og ikke-jøder. D. 12 juli 1936 påbegyndes opførelsen af Sachsenhausen. Under Olympiaden i Berlin i august 1936 blev Berlin gjort fri for sigøjnere. D. 7 marts 1936 besattes Rhinlandet militært og »Siegfriedlinien« påbegyndtes i strid med Versailles- og Locarnotraktaten, skønt Hitler d. 21 maj 1935 havde erklæret at ville respektere disse. Under den spanske borgerkrig i 1936 understøttede Hitler åbent kupmageren og fascistene *Franco*, der knuste den demokratisk valgte regering i Spanien. D. 11 juli 1936 afsluttedes en traktat med Østrig. D. 16 juli 1937 påbegyndtes opførelsen af Buchenwald. D. 25 oktober 1936 oprettes Berlin-Rom aksen, og d. 25 november oprettes Antikominternpagten mellem Tyskland og Japan. D. 5 november 1937 krævede Hitler for partiets inderkreds »lebensraum« i Centraleuropa, og fremlagde tre planer for Østrigs og Tjekkoslovakiets erobring. . D. 6 november kommer Italien med i Antikominternpagten. D. 8 februar 1938 garanterede Hitler i Berchtesgaden over for forbundskansler *Schuschnigg* Østrigs

fortsatte uafhængighed, men erklærede sig d. 20 februar 1938 for »alle tyskeres beskytter« og fremtvang d. 11 marts Schuschniggs afgang. D. 12 marts marcherede tyske tropper ind i Østrig, og d.13 marts fuldførtes Anschluss. Tjekkoslavakiets uafhængighed forsikredes samtidig, men allerede d. 21 april 1938 besluttede Hitler at angribe Tjekkoslavakiet, og angrebet blev forberedt ved kraftig nazistisk agitation vedrørende den tyske minoritet i Tjekkoslavakiet, specielt i Sudeterområdet. Storbritannien og Frankrig gav under demonstrativ udelukkelse af Sovjetunionen efter for Hitler og afsluttede med Tyskland og Italien München-pagten d. 29 september 1938. Tjekkoslavakiet blev i tvunget til at afstå Sudeterområdet, som besattes d.1 oktober 1938 af tyskerne. Årsdagen for Hitlers mislykkede kupforsøg d. 9 november 1923 i München blev benyttet i 1938 til Krystalnatten mod jøderne, der medførte, at ca. 26.000 jøder førtes til Dachau, Buchenwald og Sachsenhausen. Aktionen havde også til formål, at tvinge de resterende jøder til at emigrere fra Tyskland. D. 6 december 1938 indgås en ikke angrebspagt mellem Tyskland og Frankrig. D. 15 marts 1939 besattes i strid med München-pagten resten af Tjekkoslavakiet (Böhmen-Mähren). D. 23 marts marcherer tyske tropper ind i Memel området. D. 22 maj opretter Tyskland og Italien en militærpagt (Stålpagten). D. 23 maj 1939 udviklede Hitler i Berlins rigskancelli det næste program: »Tyskernes nationalpolitiske enhed er oprettet. Videre resultater kan ikke opnås uden blodsudgydelse. Danzig er slet ikke stridens kerne. Det er et spørgsmål om at udvide vort lebensraum mod øst«. Angreb mod Polen, Frankrig, Storbritannien, Nederlandene og Belgien blev nu forberedt. D. 18 maj 1939 ankommer de første kvindelige fanger til den nyopførte KZ-lejr: Ravensbrück. D. 23 august 1939 afsluttedes en tysk-sovjetisk ikke-angrebspagt og d. 1 september 1939 angreb Hitler Polen under tilsidesættelse af den internationale ikke-angrebspagt. Dette brud foranledigede Storbritannien og Frankrig til at erklære krig mod Tyskland. Efter en hurtig sejr over Polen fremsatte Hitler d. 6 oktober et fredstilbud til Storbritannien og Frankrig, men Storbritannien og Frankrig forkastede dette, og krævede Hitlers tilbagetræden. Tyskland foretog d. 9 april 1940 indfald i Danmark og Norge og d 10 maj i Belgien, Nederlandene, Luxembourg og Frankrig. Hitlers påskud var at det gjaldt om at forebygge en allieret krigsudvidelse. I maj 1940 oprettes den første ghetto i Lodz, og koncentrationslejren Auschwitz i Oswiecim/Polen indrettes. I maj 1940 fandt de første massedeportationer af sigøjnere sted i Polen til ghettoer eller KZ-lejre. D. 22 juni 1940 afsluttedes våbenstilstand med Frankrig. Hitler befandt sig på magtens tinde og rettede d. 19 juli en »sidste appel til den engelske fornuft«, - dog uden at englænderne reagerede. D. 4 september truede Hitler i forbindelse med »blitzen«, med at ville »udradere« de engelske byer. USA skulle skræmmes gennem en tysk-italiensk-japansk pagt af d. 27 september 1940. Ungarn og Rumænien og senere også Bulgarien tilsluttede sig pagten og blev besat af tyske tropper. D. 28 oktober overfaldt Italien Grækenland. I slutningen af 1940 forberedtes krigen mod Sovjetunionen. Jugoslavien og Grækenland blev overfaldet d. 6 april 1941 af tyskerne. D. 17 juni indgår Tyskland og Tyrkiet en

venskabspagt. Nazisternes »korstog mod bolsjevismen« i Sovjetunionen påbegyndtes d. 22 juni 1941 efter Japans indtræden i krigen. Millioner af mennesker blev fanget af de tyske tropper, og inden udgangen af 1941 havde den tyske Wehrmacht alene myrdet ca. 2 millioner sovjetiske krigsfanger, - ved at sulte dem til døde. D. 28 september 1941 myrdes ca. 34.000 jøder i Kiev af tyskerne. Nazisterne havde sat sig det mål, at udrydde datidens 11 millioner jøder i Europa. Det sigte sig selv, at da der ikke var så mange jøder i selve Tyskland, fik nazisterne hjælp fra 16 villige lande, til at myrde de 6 millioner jøder. Men det var først i december 1941 at Hitler tydeliggjorde, at alle jøder i Europa skulle dræbes under krigsforløbet. Før 1942 var det kun en mindre del af fangerne i KZ-lejrene, der var jøder. Efterhånden som Hitler skubbede de militære fagfolk i baggrunden, udviklede Hitler d. 7 december 1941 en global strategi, hvorefter tyske tropper skulle trænge frem over Ægypten og Kaukasus og Japanerne over Burma og Indien for at mødes ved den iranske bugt. D. 11 december 1941 erklærer Tyskland krig mod USA, og sidst på året anlægges en fast gasningslejr ved Chelmno i Polen. D. 16 marts 1942 oprettes dødslejren Belzec ved Lublin i Polen. I juni 1942 sagde Himmler, at alle jøder skal udryddes indenfor det næste års tid. I juli 1942 påbegyndes bygningen af KZ-lejren Auschwitz, og SS-opgørelserne fortalte, at inden udgangen af 1942 var ca. 4 mill. jøder dræbt. Tyskland led imidlertid et stort nederlag ved El Alamein i november 1942. I december 1942 vedtog Himmler, at samtlige sigøjnere (sinti og roma) skulle deporteres til Auschwitz. Tyskland led imidlertid skelsættende nederlag ved Stalingrad d. 31 januar 1943. De militære nederlag fik anti-nazistiske kredse, fortrinsvis officerer, til at planlægge attentater mod Hitler. Målet var at sætte Wehrmacht ind mod NSDAP. Og, så længe krigen endnu ikke var helt tabt for Tyskland, at indlede fredsforhandlinger for at undgå den af de allierede krævede betingelsesløse kapitulation. D. 11 juni 1943 beordrer *Himmler* de polske ghettoer likvideret. D. 25 juli 1943 styrtes Mussolini's fascistiske regime i Italien. Attentatet d. 20 juli 1944 slog fejl og oprørsforsøgene blev kvalt. Trods den anglo-amerikanske invasions heldige forløb, de sovjetiske gennembrud og Tysklands efterfølgende besættelse fra øst og vest fortsatte Hitler den militært tabte krig i forventning om at alliancen mellem Sovjetunionen og vestmagterne ville gå i stykker. D. 18 august 1944 myrdes kommunisten *Ernst Thälmann* efter 11 1/2 års isolationsfængsel i Buchenwald. Antallet af regulære slaver i selve Nazi-tyskland var på mindst 8 millioner (6 millioner fra udlandet), samt 1. million tvangsarbejdere fra KZ-lejrene. I løbet af krigsårene var 18,2 millioner tyske mænd indkaldt, hvoraf 5,3 mill. blev dræbt.

SA (SturmAbteilung/StormAfdelingen) blev oprettet i 1922 til beskyttelse af NSDAP mødevirksomhed. *Ernst Röhm* omorganiserede SA til et halvmilitært korps i 1924/25. Fra 1931 var Ernst Röhm (1887-1934) leder af SA. *Röhm* havde indmeldt sig i nazipartiet i 1920, og var med i det mislykkedes nazikup i 1923. *Röhm* og blev den øverste leder af SA i 1931, og det var SA (stormtropperne) der organisatorisk og fysisk fik Hitler til magten - bl.a. ved hjælp af terror mod de

andre politiske partier. Der opstod et problem i 1934 mellem SA og Reichswehr (Rigsværnet var en hvervet hær). Hitler knækkede SA med udrensning og mord d. 30 juni 1934, og en speciel enhed fra SS myrder *Ernst Röhm*.

SS (Schutzstaffel/Stabsvagt til beskyttelse) var oprettet som organisation til beskyttelse af det National Socialistisk Tyske Arbejder Parti/NSDAP, men SS blev efterhånden en militær partiorganisation for NSDAP. SS blev dannet i 1925 af prøvede partifæller som kamptrop, der var forpligtet til særlig troskab overfor Adolf Hitler, og SS's fornemste opgave var da, at beskytte føreren: Adolf Hitler. I marts 1933 giver Hitler ordre om at der skal oprettes en speciel livvagt »Leibstandarte SS Adolf Hitler« under kommando af *Joseph Sepp Dietrich*. *Eicke* bliver inspektør i april 1934 for koncentrationslejrene og fra marts 1936 leder af SS Totenkopfverbände.

SD (Sicherheitsdienst des Reichsführers) blev grundlagt i 1931 under ledelse af *Reinhard Heydrich*, og var central for bekæmpelsen af nationalsocialismens politiske modstandere, - senere blev *Ernst Kaltenbrunner* leder.

Gestapo (Geheime Staatspolizei) blev oprettet i april 1933 på ordre af *Hermann Göring* med det formål at bekæmpe statsfjendtlige elementer. Efter det National Socialistiske statskup i 1933 kom SS til at varetage det tyske rigets indre sikkerhed, hvor SS arbejdede sammen med Gestapo. D. 20 april 1934 bliver *Heinrich Himmler* leder af Preussens hemmelige statspoliti.

Waffen SS (bevæbnet SS) var en kampenhed, der var uafhængig af Reichswehr, og som var kontrolleret af nazipartiet via *Heinrich Himmler*. Waffen SS opstod af Verfügungs-truppe SS efter d. 7 november 1939 og tæller i december måned 56.000 personer; i maj 1940 90.638 personer; i juni 1941 160.000 personer; i december 1944 900.000 personer. Hitler Jugend, der fungerede som et springbræt ind i Waffen SS.

Udvælgelsen af medlemmer til SS skete efter yderst strenge racesynspunkter. SS skulle bestå af udpræget »nordiske« og »ariske« mennesketyper, og derfor blev SS også betydningsfuld i varetagelsen af de specielle nazistiske raceteorier. SS førte oftest an i jødepogromerne. Den første leder af SS var *Julius Schreck*, men fra 1929 blev *Heinrich Himmler* rigsfører for SS, men SS sorterede under SA's øverste ledelse. SS bestod oprindeligt af 1) Allgemeine SS, der opdeltes i afsnit med underafdelingerne, abteilungen, standarten, sturmbanne og stürme, 2) Verfügungstruppe SS i oktober 1936 under *Paul Haussers*, hvortil Hitlers specielle livvagt »Leibstandarte Adolf Hitler« under kommando af *Joseph Sepp Dietrich*, og standarterne »Deutschland«, »Germania« og »Totenkopfverbände« (dødningshovedstandarten) med bevogtning af koncentrationslejrene som særlig opgave, hørte og 3) Wachverbände SS, der havde andre bevogtningsopgaver. Der opstod et problem i 1934 mellem SA og Reichswehr, og Hitler knækkede SA med udrensning og mord d. 30. juni 1934, hvor SS udskiltes som en særlig organisation direkte under Hitler, men stadig med

Heinrich Himmler som rigsfører. Når *Heinrich Himmler* i naziregimets sidste tid var Tysklands stærkeste mand, skyldtes det denne magtstilling i ledelsen af SS. SS havde hovedsæde i Prinz Albrechtstrasse 11, Berlin, hvorfra *Himmler* gennem 3 hovedkontorer ledede hele organisationen: 1) øverste kommandosted for samtlige SS afdelinger, 2) hovedkontoret for SD og 3) hovedkontoret for racelære og bosættelse (Rasse- und Siedlungs-hauptamt) under rigsbondefører *W. Darré*, som det påhvilede at sørge for opdragelse i den nationalsocialistiske verdensanskuelse (weltanschauliche erziehung) og at virkeliggøre dennes tanker om blod og jord, så tysk jord kom på de rette »germanske« hænder. SS-uniformen var sort med hagekorsarmbind og dødningshoved i militærkasketten, og dertil hørte brun skjorte med sort slips, skulderrem og bælte med tjenestedolk. Fra 1935 havde SS sit eget blad »Das schwarze Korps«, der førte an i hetzen mod nazismens modstandere og med enestående kynisme prædikede udryddelseskrig mod fjenderne. SS bærer hovedansvaret for de grusomheder, det nazistiske regime forøvede mod de tyske jøder og nazismens politiske modstandere. Man prøver på at forklare, at den brutalitet der udøvedes af SS, kan forklares med at SS optog abnorme personer som sadister og lignende, og at SS bevidst kvalte enhver medmenneskelig følelse hos sine medlemmer samt oplærte dem til blind lydighed mod givne ordrer. Man skal ikke glemme, at nazipartiet er lige medskyldigt, idet dette part dannede grundlaget for etableringen af de andre nazistiske terrororganisationer. SS styrede også fængsler og koncentrationslejre. Under den 2. Verdenskrig øgedes SS's opgaver meget væsentligt. Af Verfügungstruppe SS opstod Waffen SS, der varetog bevæbnede militære opgaver udadtil. Gestapo blev i 1936 en del af Sikkerhedspolitiet under ledelse af *Reinhard Heydrich*. Waffen SS indsattes første gang ved anneksionen af Østrig i marts 1938, og derefter ved indlemmelsen af Sudeterland i september 1938, samt ved oprettelsen af protektoratet Böhmen und Mähren i marts 1939 og ved anneksionen af Memel i marts 1939. Under Danzig krisen i sommeren 1939 oprettedes indenfor Waffen SS et »Heimwehr Danzig«, og i felttoget mod Polen i september 1939 kæmpede Waffen SS som særlige regimente indenfor den tyske hær. For denne indsats blev Waffen SS belønnet af Adolf Hitler med ret til at opstille særlige SS divisioner, der senere under krigen indsattes på særlig vigtige frontafsnit, og Waffen SS skulle også virke som »politiske soldater«, der skulle kontrollere værnemagten. Under krigen bestod SS derefter af 1) Allgemeine SS (kontrolkorps for det civile liv), 2) Waffen SS (kontrolkorps for hæren) og 3) SD der efterhånden næsten faldt sammen med Gestapo. SS fik også til opgave at uddanne de frivillige, der i de besatte lande meldte sig til tysk krigstjeneste. I juni 1940 opstilledes et regiment, senere division »Wiking«, i hvilken nordmænd, danskere, nederlændere, flamlændere og finner optoges. I 1941 dannedes regimenterne »Nordland« for Danmark og Norge og »Westland« for Nederlandene og Flandern; under dem hørte den Norske Legion, Frikorps Danmark, den Nederlandske Legion, Pansergrenader-division »Nederland«, Legion Flandern og Den finske Frivillige bataillon. I krigens senere år afveg man fra den strenge

skelnen mellem germanere og andre racer, og således opstod brigade »Wallonien« fra den romanske del af Belgien, den blå division, dannet af spanske falangister (fascister) og Den Estiske frivillige Division. På SS skoler i Tyskland oplærtes disse SS mænd i terror og brutalitet og indsattes derefter mod deres landsmænd i de okkuperede lande. Efter attentatet mod Adolf Hitler d. 20 juli 1944 fik SS også ledelsen af den tyske militære efterretningstjeneste under ledelse af *Walter Schellenberg* og *Ernst Kaltenbrunner*. Den væsentligste opgave for SS under krigen var bekæmpelsen af modstanden mod den tyske okkupation i de besatte lande. Her arbejdede SS sammen med Gestapo, hvis ledere ofte var fra SS. Blandt SS ledere i de besatte lande var *Wilhelm Rediess* i Norge, *Werner Best* og *Günther Pancke* i Danmark, *Hermann Frank*, *Reinhard Heydrich* og *Kurt Daluege* i Tjekkoslaviet, *Rosener* og *Meissner* i Jugoslavien, *E. Weesenmayer* i Ungarn, *Heinrich Lohse* i Baltikum og Sovjetunionen og general *Friedrich Christiansen* i Nederlandene. En af de værste terroraktioner SS udførte fandt sted i Tjekkoslaviet. Terroren varede seks uger i to byer: Lidice og Lezaky med henholdsvis 500 og 250 indbyggere, der fuldstændig blev jævnet med jorden. Efter Tysklands sammenbrud i maj 1945 begik Himmler selvmord d. 23 maj. *Ernst Kaltenbrunner* fangedes af de allierede og blev stillet for krigsforbryderdomstolen i Nürnberg. *Wilhelm Rediess* begik sandsynligvis selvmord d. 9 maj. *Werner Best* blev arresteret d. 5 maj. *Günther Pancke* blev arresteret d. 10 juli. Mange andre SS-ledere arresteredes og stilledes for domstole enten i Tyskland eller i de tidligere besatte lande.

Hitlers Folkestat fik frivillig opbakning hos det altovervejende flertal. Folket blev ikke undertrykt af terror. Der var en entusiasme og fanatisme lige til det sidste, fordi den tyske befolkning fik nye muligheder, da nazisterne banede vejen for mobilitet, dynamik og karriere på arbejdsmarkedet. De gamle hierarkier blev ødelagt. Den sociale opstigning udløste folkelig begejstring. Befolkningen var glad for nazisterne, der forgyldte mange almindelige mennesker, der aldrig tidligere i landets historie havde nogen mulighed for velfærd. De nye reformer som obligatorisk sygekasse, forhøjelse af den skattefrie bundgrænse, børnepenge, forhøjelse af folkepensionen, lån til nygifte, sociale ydelser og lignende medførte et stort statsunderskud med gigantisk gældsættelse. Dét medførte en systematisk udplyndring af de besatte lande. Beslaglæggelsen af jødiske formuer og virksomheder tilvejebragte ret store summer, som var med til at finansiere det folkelige engagement. Kan 13,7 millioner tyske vælgere, dvs. 44 % af samtlige vælgere, der stemte på nazisterne ved rigsdagsvalget d. 31 juli 1932 tage fejl? Kan disse 13,7 mill. vælgere løbe fra deres ansvar for de 12 års kommende nazistiske udvikling, der styrkede Tyskland i grus og gjorde tyskerne til forbrydere mod menneskeheden?

Mangelen på arbejdskraft under nazi-regimet var udbredt, bl.a. fordi den tyske mandlige befolkning jo skulle være soldater, og arbejderbevægelsen var jo slået ned. De amerikanske investeringer i

Tyskland, de militær-industrielle værksteder manglede arbejdskraft, da lønningerne jo var faldet via regimets lovgivning, og i 1938 indførte nazisterne tvangsforanstaltninger overfor den tyske befolkning, da der manglede arbejdskraft til anlæggelsen af motorvejene og byggeriet. Før september 1939 var der 435.000 fremmedarbejdere i Tyskland, og da Polen blev indtaget, blev der straks overført ca. 300.000 polakker til tvangsarbejde i Tyskland, dels som krigsfanger eller som civile til arbejde i landbruget. Fra marts 1940 skulle de bære et synligt »P« på tøjet, og skulle efterleve en række forbud. Men yderligere »200.000« frivillige polakker drog til Tyskland og arbejdede. I sommeren 1940 voksede antallet af fremmedarbejdere indenfor Tyskland grænsen til 2 millioner, hvoraf de fleste var krigsfanger. I efteråret 1941 lod nazister 1,4 mill. russiske krigsfanger dø af sult, med den begrundelse, at de ikke havde brug for undermenneskernes arbejdskraft, og i foråret 1942 var 3,4 mill. russiske krigsfanger døde af regulær sult i tysk fangenskab. Nazi-Tyskland havde et ufatteligt produktionsgrundlag i de besatte lande. Men i de besatte lande blev der indført arbejdspligt og »frivillig deportation«, hvilket medførte at over 1,8 mill. arbejdere blev tvunget til Tyskland i 1943 som fremmedarbejdere, hvoraf der var 667.000 franskmænd, 223.000 belgier, 274.000 hollændere, etc. og i østområderne skete en hæmningsløs menneskejagt der omfattede 600.000 sovjetborgere alene i dette år. Indenfor Stortyskland befandt der sig i august 1944 ca. 7,6 mill. fremmedarbejdere, og de udgjorde ca. 25 % af arbejdsstyrken i Tyskland. De var både krigsfanger og »frivillige«: 1,9 mill. som civilarbejdere, 2,8 mill. fra Sovjetunionen, 1,7 mill. polakker, 1,3 mill. franskmænd, 600.000 fra Italien og 250.000 belgier, etc.. Halvdelen af dem der var beskæftiget i landbruget og i rustningsindustrien var fremmedarbejdere, medens andre millioner af slavearbejdere arbejdede i metal, kemi, bygge- og mineindustrien. 127.910 danskere måtte tage til Tyskland og arbejde, da de blev nægtet understøttelse herhjemme. I Stortyskland var der i maj 1945 11,3 millioner krigsfanger og tvangsarbejdere indenfor landets grænser.

Erfaringerne med fascismen medførte, at man på Kommunistisk Internationales VII. Verdenskongres i august 1935 formulerede folkefrontspolitikken om aktionsenheden mod fascismen:

Fascismen og Arbejderklassen

Kammerater!

Allerede den 6. kongres i den Kommunistiske Internationale gjorde det internationale proletariat opmærksom på, at en ny fascistisk offensiv var i anmarch og kaldte til kamp mod denne. Kongressen henviste til, at »fascistiske tendenser og kim til en fascistisk bevægelse næsten overalt forefindes i mere eller mindre udviklet form«.

Under den overordentlig dybe verdenskrise, den heftige tilspidsning af kapitalismens almindelige

krise, revolutioneringen af de arbejdende masser, er fascismen gået til angreb over en bred front. Den herskende overklasse søger i stadig højere grad redning i fascismen for at gennemføre de værste udplyndringsforanstaltninger imod de arbejdende masser, for at forberede en imperialistisk røverkrig, overfalde Sovjetunionen og få Kina lagt i slavelænker og opdelt og for gennem alle disse forholdsregler at forhindre revolutionen.

De imperialistiske kredse søger at vælte *alle* krisens byrder over på de arbejdende massers skuldre. *Dertil behøver de fascismen.*

De vil løse markedsproblemet ved at gøre de svage folkeslag til slaver, ved at øge undertrykkelsen af kolonifolkene og ved gennem krigen at nyopdele verden. *Dertil behøver de fascismen.*

De søger at komme de revolutionære kræfters vækst i forkøbet ved at slå arbejderne og bøndernes revolutionære bevægelse i stykker og ved det militære overfald på Sovjetunionen - verdensproletariatets bolværk. *Dertil behøver de fascismen.*

I en række lande - særlig i Tyskland - lykkedes det for disse imperialistiske kredse førend massernes afgørende svingning til revolutionen at tilføje proletariatet et nederlag og oprette det fascistiske diktatur.

Betegnende for fascismens sejr er dog netop den omstændighed, at denne sejr på den ene side tyder på proletariatets svaghed, idet dette er desorganiseret og lammet gennem den socialdemokratiske spaltningspolitik og arbejdsfællesskabet med bourgeoisiet, men på den anden side bringer bourgeoisiets egen svaghed til udtryk, idet dette frygter for tilvejebringelsen af arbejderklassens kampen og for revolutionen og ikke mere er i stand til at opretholde sit diktatur over masserne med det borgerlige demokratis og parlamentarismens gamle metoder.

Fascismens sejr i Tyskland - sagde kammerat [Stalin](#) på den 17. kongres for Sovjetunionens kommunistiske parti: »må man ikke blot betragte som et tegn på arbejderklassens svaghed og et resultat af socialdemokratiets forræderi mod arbejderklassen, hvorved socialdemokratiet jævnedes fascismen vejen. Man må også betragte den som tegn på bourgeoisiets svaghed, som et tegn på, at bourgeoisiet ikke længere er i stand til at herske med parlamentarismens og det borgerlige demokratis gamle metoder, hvorfor det i sin indenrigspolitik er tvunget til at gribe til terroristiske regeringsmetoder, som et tegn på, at det ikke længere er i stand til at finde en udvej af den nuværende situation på grundlag af en fredelig udenrigspolitik, hvorfor det er tvunget til at gribe til krigens politik«.

Fascismens klassekarakter

Fascismen ved magten er, som det 13. EKKI 1.-plenum rigtig har sagt, *det åbne terroristiske diktatur af finanskapitalens mest reaktionære, chauvinistiske og imperialistiske elementer.*

Fascismens reaktionæreste afart er fascismen af den *tyske slags*. Den har den dristighed at kalde sig nationalsocialisme, omend den intet har tilfælles med socialismen. Hitler-fascismen er ikke blot borgerlig nationalisme, den er dyrisk chauvinisme. Den er det politiske banditvæsens regeringssystem, et system af provokationer og pinsler mod arbejderklassen og de revolutionære elementer blandt bønderne, småborgerskabet og intelligensen. Den er middelalderligt barbari og grusomhed, tøjlesløs aggressivitet over for andre folk og lande.

Den tyske fascisme spiller rollen som *den internationale kontrarevolutions stødtrop*. *Hovedbrandstifteren for den imperialistiske krig, initiativtageren til et korstog mod Sovjetunionen, som er det store fædreland for de arbejdende masser i hele verden.*

Fascismen er ikke en form for statsmagt, der skulle stå »over begge klasser, proletariatet og bourgeoisiet«, således som f.eks. *Otto Bauer* har påstået. Den er ikke »det oprørske småborgerskab, der har taget statsmaskineriet i besiddelse«, således som den engelske socialist *Brailsford* erklærer. Nej, fascismen er ikke nogen magt, der står over klasserne og ikke en småborgerskabets eller pjaltproletariatets magt over finanskapitalen. Fascismen er finanskapitalens egen magt. Den er organiseringen af den terroristiske afregning med arbejderklassen og den revolutionære del af bønderne og intelligensen. Fascismen i udenrigspolitikken er chauvinismen i sin brutaleste form, som opdyrker et dyrisk had mod andre folk.

Denne fascismens virkelige karakter må særlig understreges, fordi fascismen ved at dække sig bag social demagogi har fået mulighed for i en række lande at rive med sig de masser af småborgerskabet, der, gennem krisen er kastet ud af deres faste bane, ja, endog mange dele af proletariatets tilbagestående lag, som aldrig ville have fulgt fascismen, hvis de havde begrebet dens virkelige klassekarakter og natur.

Fascismens udvikling og selve det fascistiske diktatur antager i de forskellige lande *forskellige former*, alt efter de historiske, sociale og økonomiske forhold, efter vedkommende lands nationale særegenheder og internationale stilling. I nogle lande, fremfor alt hvor fascismen ikke har nogen bred massebasis, og hvor kampen er temmelig stærk mellem de enkelte grupperinger i selve det fascistiske bourgeois lejre, beslutter den sig straks til af ophæve parlamentet og lader de andre borgerlige partier og også socialdemokratiet beholde en vis legalitet. I andre lande, hvor det herskende bourgeois frygter for revolutionens *nære* udbrud, opretter fascismen sit uindskrænkede politiske monopolherredømme enten med det samme eller, idet den stadig forstærker terroren mod og undertrykkelsen af alle konkurrerende partier og grupperinger. Det udelukker ikke, at fascismen, når der sker en *særlig* skærpelse i situationen, forsøger på at udvide sin basis og uden at forandre sit klassevæsen *at forbinde* det åbne terroristiske diktatur med en grov forfalskning af parlamentarismen.

Fascismens magtovertagelse er *ikke simpelt hen en* erstatning af den ene borgerlige regering med en anden, men en afløsning af den ene statsform for bourgeoisiets klasseherredømme - det borgerlige demokrati - med en anden form - med det åbne terroristiske diktatur. Det ville være en alvorlig fejl ikke at se denne forskel. Men en ikke mindre alvorlig farlig fejl er en undervurdering *af den betydning, som de skærpede reaktionære forholdsregler, der for øjeblikket tages i det borgerlige demokratis lande, har for oprettelsen af det fascistiske diktatur* - de forholdsregler, som undertrykker de arbejdende massers demokratiske muligheder, forfalsker og beskærer parlamentets rettigheder, skærper undertrykkelsesforanstaltningerne imod den revolutionære bevægelse.

Kammerater! Man må ikke forestille sig fascismens magtovertagelse så simpelt og glat, som at en eller anden komité for finanskapitalen træffer beslutning om på denne eller hin dag at oprette det fascistiske diktatur. I virkeligheden når fascismen sædvanligvis til magten under en gensidig, undertiden skarp kamp med de gamle borgerlige partier eller med en bestemt del af disse partier, måske endog i kamp inden for den fascistiske lejr selv, som ofte fører til væbnede sammenstød, således som vi har set det i Tyskland, Østrig og andre lande. Alt dette forringer imidlertid ikke betydningen af den kendsgerning, at de borgerlige regeringer før oprettelsen af det fascistiske diktatur i reglen gennemløber en række forberedelsesetaper og gennemfører en række reaktionære foranstaltninger, som umiddelbart fremmer fascismens magtovertagelse. Den, der ikke under disse forberedelsesetaper bekæmper bourgeoisiets reaktionære forholdsregler og den voksende fascisme, *er ikke i stand til at forhindre fascismens sejr, men letter den tværtimod.*

Socialdemokratiets førere forvrængede og tilslørede for masserne fascismens virkelige klassekarakter og kaldte ikke til kamp mod bourgeoisiets stadig skarpere reaktionære forholdsregler. De bærer *det historiske ansvar* for, at i den fascistiske offensivs afgørende øjeblik en betydelig del af de arbejdende masser i Tyskland og i en række andre fascistiske lande, ikke i fascismen så finanskapitalens blodtørstige rovdyr og deres værste fjende, og at disse masser ikke var beredt til forsvar.

Hvad er kilden til fascismens indflydelse på masserne? Det lykkedes for fascismen at vinde masserne, fordi den på demagogisk måde appellerer til deres brændende nød og *trang*. Fascismen udløser ikke blot de fordomme, der er dybt forankret i masserne, men den spekulerer også i massernes bedste følelser, i deres retfærdighedsfølelse og undertiden endog i deres revolutionære traditioner. Hvorfor stiller de tyske fascister, disse storbourgeoisiets lakajer og socialismens dødsfjender, sig for masserne i positur som »socialister« og fremstiller deres magttiltrædelse som »revolution«? Fordi de bestræber sig for at udnytte troen på revolutionen, trangen til socialismen, som lever i hjerterne på Tysklands store arbejdende masser.

Fascismen handler i de yderliggående imperialisters interesse, men over for masserne optræder den

forklædt som den fornærmede nations beskytter og appellerer til den krænkede nationalfølelse, som f.eks. den tyske fascisme, der rev masserne med under parolen »Mod Versailles!«

Fascismen tilstræber den mest tøjlesløse udbytning af masserne, men den optræder med en raffineret antikapitalistisk demagogi, udnytter de arbejdende massers dybe had mod den røveriske overklasse, mod bankerne, trusterne og finansmagnaterne og opstiller paroler, der i det givne øjeblik er de mest tillokkende for de politisk umodne masser: i Tyskland - »Fælles vel går forud for den enkeltes vel«, i Italien - »Vor stat er ingen kapitalistisk, men en korporativ stat«, i Japan - »For et Japan uden udbytning«, i USA - »For fordeling af rigdommene« osv..

Fascismen udleverer folket til den værste udbytning af de mest korrupte elementer, men optræder for folket med kravet om en »ærlig og ubestikkelig regering«. Fascismen, der spekulerer i massernes dybeste skuffelse over det borgerlige demokratis regeringer, optræder skinhelligt i harme over korruption (f.eks. Barmat- og Sklarek-affæren i Tyskland, Stavisky-affæren i Frankrig og en række andre tilfælde).

Fascismen opfanger de skuffede masser til fordel for bourgeoisiets reaktionære kredse. Men den imponerer disse masser gennem *heftigheden i dens angreb* mod de borgerlige regeringer og dens uforsonlighed med bourgeoisiets gamle partier.

Gennem dens kynisme og forløjethed stiller fascismen alle af arter af den borgerlige reaktion i skyggen og tilpasser sin demagogi til hvert lands nationale ejendommeligheder, ja endog til de forskellige sociale lags ejendommeligheder i et og samme land. Og småborgerskabets masser, ja selv en del af arbejderne, der gennem nøden, arbejdsløsheden og deres eksistens usikkerhed er drevet til fortvivlelse, bliver ofre for fascismens sociale og chauvinistiske demagogi.

Fascismen kommer til magten som *angrebsparti* mod proletariatets revolutionære bevægelse, mod folkemasserne, der befinder sig i gæring. Den skildrer dog sin magttiltrædelse som en »revolutionær« bevægelse mod bourgeoisiet i »hele nationens« navn og til »nationens redning«. Lad os bringe i erindring *Mussolinis* »march« til Rom, *Pilsudskis* »march« til Warszawa, Hitlers »nationalsocialistiske revolution« i Tyskland osv.

Men hvilken maske fascismen end sætter for ansigtet, i hvilke former den end optræder, på hvad måde den end kommer til magten -

Fascismen er kapitalens rasende angreb mod de arbejdende masser. Fascismen er den mest tøjlesløse chauvinisme og røverkrig. Fascismen er den rasende reaktion og kontrarevolution. Fascismen er arbejderklassens og hele den arbejdende befolknings værste fjende.

Hvad giver den sejrrige fascisme masserne?

Fascismen lovede arbejderne en »retfærdig løn«, men i virkeligheden bragte den dem et endnu lavere, et tiggeragtigt leveniveau. Den lovede *de arbejdsløse* arbejde, i virkeligheden gav den dem endnu større sultelidelser, slavearbejde, tvangsarbejde. I virkeligheden forvandler den arbejdere og arbejdsløse til helt retsløse pariaer i det kapitalistiske samfund, ødelægger deres fagforeninger, berøver dem strejkeretten og arbejderpressen, driver dem med magt ind i de fascistiske organisationer, røver deres socialforsikringsfunds, forvandler fabrikkerne og bedrifterne til kaserner, hvor kapitalisternes tøjlesløse vilkårlighed hersker.

Fascismen lovede den arbejdende *ungdom* at åbne den brede vej til en strålende fremtid. I virkeligheden bragte den ungdommen masseafskedigelse fra arbejdspladserne, arbejdstjenestelejre og uafbrudt militær øvelse til røverkrigen.

Fascismen lovede *handels- og kontormedhjælperne, funktionærerne, de små tjenestemænd og de intellektuelle* at sikre deres eksistens og afskaffe trusternes eneherredømme og bankkapitalens spekulationer. I virkeligheden styrter den dem i en endnu større håbløshed og usikkerhed og underkaster dem et nyt bureaukrati, der består af dens mest lydige tilhængere, skaber et utåleligt diktatur fra trusternes side og udbreder i hidtil ukendt grad korrupsion og opløsningen.

Fascismen lovede de ruinerede *bønder* afskaffelse af renteslaveriet, afskaffelse af betalingen af forpagtningsafgifter, ja endog inddragelse af godsejernes jord uden erstatning til fordel for de jordfattige og næsten ruinerede bønder. I virkeligheden skaber den et hidtil ukendt slaveri for de arbejdende landbrugere under trusterne og det fascistiske statsapparat og øger hovedparten af bøndernes udbytning gennem storagrarerne, bankerne og ågerkarlene til det yderste.

»Tyskland bliver et bondeland, eller vil overhovedet ikke eksistere« - erklærede Hitler højtideligt. Men hvad har bønderne fået under Hitler? Et moratorium, som allerede er ophævet! Eller loven om arvegårde, der fører til at fortrænge millioner af bondesønner og -døtre fra landsbyen og forvandle dem til tiggere? Landarbejderne blev forvandlet til halvt livegne, der endog var berøvet den elementære ret til frit at flytte omkring. De arbejdende landbrugere er blevet berøvet muligheden for at sælge deres landbrugsprodukter på markedet.

Og i Polen? - »Den polske bonde« - skriver det polske blad »Czas« - »benytter metoder og midler, der kun blev anvendt i middelalderen, han bevarer ilden i ovnen og låner den til sin nabo, han deler de brændende træstykker i flere dele. Bønderne forærer hinanden det snavsede sæbevand. De udkoger sildetønder for at få saltvand. Det er ikke et eventyr, men det er den virkelige stilling på landet, som enhver kan overbevise sig om.«

Og det, kammerater, skriver ikke kommunister, men et polsk reaktionært blad ! Men det er langtfra alt.

Hver eneste dag bliver i det fascistiske Tysklands koncentrationslejre, i Gestapos kældre, i de polske kasematter, hos det bulgarske og finske hemmelige politi, i Beograds »Glavnjatscha«, i det rumænske »Siguranza«, på de italienske øer, de bedste sønner af arbejderklassen og de revolutionære bønder, kæmperne for en skønnere fremtid for menneskeheden, udsat for så afskyelige voldshandlinger og ydmygelser, at det tsaristiske hemmelige politis værste rædselsgerninger blegner i sammenligning dermed. Den forbryderiske tyske fascisme slår i hustruers nærvær deres mænd til en blodig masse, sender mødrene deres myrdede sønners aske i postpakker. Steriliseringen er blevet forvandlet til et politisk kampmiddel. Man indsprøjter med magt gift på de fangne antifascister i torturkamrene, brækker deres arme, slår øjnene ud på dem, hænger dem op, pumper dem fulde af vand, skærer hagekors i huden på dem.

Jeg har liggende foran mig en statistisk opstilling fra Internationale Røde Hjælp over de myrdede, sårede, arresterede, mishandlede, de der er pint til døde i Tyskland, Polen, Italien, Østrig, Bulgarien og Jugoslavien. I Tyskland alene blev under nationalsocialisternes herredømme 4200 personer myrdet, 317.000 arresteret. 218.600 antifascistiske arbejdere, bønder, funktionærer, intellektuelle, kommunister, socialdemokrater og medlemmer af oppositionelle kristelige organisationer blev såret og grusomt pint. I Østrig har den »kristelige« fascistiske regering siden februar-kampene i fjor dræbt 1900 personer, såret og lemlæstet 10.000, arresteret 40.000 revolutionære arbejdere. Og, kammerater, denne sammenstilling er langt fra fuldstændig.

Det falder mig svært at finde ord for at bringe hele den harme til udtryk, der griber os ved tanken om de lidelser, som de arbejdende masser nu må døje i en hel række fascistiske lande. De tal og kendsgerninger, som vi anfører, *genspejler ikke en hundrededel* af den hvidgardistiske terrors udbytning og kvaler, som arbejderklassens daglige liv er opfyldt af i de forskellige kapitalistiske lande. Ingen nok så omfangsrige bøger kunne give en klar forestilling om fascismens utallige dyriskheder mod masserne.

Med dybeste harme og med had mod de fascistiske bødler sænker vi den Kommunistiske Internationales banner i det uforglemmelige minde om *John Scheer, Fiete Schulze, Lüttgens* i Tyskland, *Koloman Wallisch* og *Münnichreiter* i Østrig, *Sallai* og *Fürst* i Ungarn, *Kofardsjiev, Lytibrodski* og *Voikov* i Bulgarien, ved mindet om de tusinder og atter tusinder kommunistiske, socialdemokratiske og partiløse arbejdere og bønder, repræsentanter for den frisindede intelligens, som har ofret deres liv i kampen mod fascismen.

Vi hilser fra denne tribune føreren for det tyske proletariat og vor kongres' ærespræsident - kammerat *Thälmann*. Vi hilser kammeraterne *Rakosi, Gramsci, Antikainen, J. Panov*. Vi hilser lederen af de spanske socialdemokrater, *Caballero*, der er kastet i fængsel af kontrarevolutionen, *Tom Mooney*, der nu i 18 år har vansmægtet i fængslet, og de tusinder andre af kapitalens og

fascismens fanger, og vi tilråber dem: »Kampfæller! Våbenfæller! Vi har ikke glemt jer! Vi er med jer! Hver time af vort liv, hver dråbe af vort blod vil vi ofre for jeres befrielse og for alle arbejdendes befrielse fra det skændige fascistiske regime.«

Kammerater! [Lenin](#) har allerede vist os, at det kan lykkes for bourgeoisiet at falde over de arbejdende masser med den vildeste terror og i visse, kortere tidsafsnit at standse revolutionens voksende kræfter, men at det trods alt ikke kan redde sig fra undergangen - Lenin skrev: »Livet tvinger sig igennem. Lad bourgeoisiet larme, rase indtil sindsforvirring, overdrive, begå dumheder, på forhånd hævne sig på bolsjevikkerne, slagte hundreder, tusinder, hundredtusinder bolsjevikker fra i morgen eller i går (Indien, Ungarn, Tyskland osv.), idet bourgeoisiet gør det, handler det som alle klasser, der af historien er dømt til undergang. Kommunisterne må vide, at fremtiden under alle omstændigheder tilhører dem, derfor kan og må vi i den kraftige revolutionære kamp forbinde den heftigste lidenskabelighed med den koldblodigste vurdering af bourgeoisiets raserianfald.« Ja, og når proletariatet i hele verden uden at lade sig forstyrre går den af Lenin og Stalin anviste vej, vil bourgeoisiet gå under, komme hvad der vil.

Er fascismens sejr uundgåelig?

Hvorfor og hvorledes kunne fascismen sejre?

Fascismen er arbejderklassens og hele den arbejdende befolknings værste fjende. Fascismen er en fjende for 9/10 af det tyske folk, 9/10 af det østrigske folk, for 9/10 af folket i de andre fascistiske lande. Hvorledes, på hvilken måde kunne denne værste fjende sejre?

Fascismen kunne navnlig komme til magten, fordi arbejderklassen takket være politikken med arbejdsfællesskabet med bourgeoisiet, som de socialdemokratiske førere fulgte, var *spaltet*, var *afvæbnet politisk og organisatorisk* over for det angribende bourgeoisiet. De kommunistiske partier var ikke stærke nok til uden og imod socialdemokratiet at bringe masserne på benene og føre dem til den afgørende kamp mod fascismen.

Lad millionerne af socialdemokratiske arbejdere, der nu sammen med deres kommunistiske brødre prøver det fascistiske barbaris rædsler, alvorligt overtænke følgende: Hvis det østrigske og tyske proletariat i året 1918, da revolutionen udbrød i Tyskland og Østrig, ikke havde fulgt den socialdemokratiske ledelse gennem *Otto Bauer*, *Friedrich Adler* og *Renner* i Østrig og *Ebert* og *Scheidemann* i Tyskland, men var gået de russiske bolsjevikkers vej, Lenins og Stalins vej, så ville der i dag ikke eksistere nogen fascisme, hverken i Østrig eller Tyskland, hverken i Italien eller Ungarn, hverken i Polen eller Balkan. Ikke Bourgeoisiet, men Arbejderklassen ville for længst være situationens herrer i Europa.

Lad os f.eks. tage det *østrigske* socialdemokrati. Revolutionen i 1918 rejste sig med kraft. Det

havde magten i hænderne, det havde stærke positioner i hæren og statsapparatet. Støttet på disse positioner kunne det have kvælet den fremvoksende fascisme i fødslen. Men det opgav uden modstand den ene af arbejderklassens positioner efter den anden. Det tillod bourgeoisiet at styrke sin magt, at ophæve forfatningen, at rense statsapparatet, hæren og politiet for socialdemokratiske funktionærer, at fratage arbejderne våbenarsenalet. Det tillod de fascistiske banditter ustraffet at myrde socialdemokratiske arbejdere, det antog Hüttenberg-pagtens betingelser, der åbnede de fascistiske elementers adgang til virksomhederne. Samtidig indpodede socialdemokratiets førere arbejderne programmet fra Linz, hvori muligheden af en magtanvendelse over for bourgeoisiet og oprettelse af proletariets diktatur var forudset, og forsikrede arbejderne om, at partiet, hvis de herskende klasser skulle gribe til magtanvendelse over for arbejderklassen, ville svare derpå med opfordring til generalstrejke og den væbnede kamp. Som om hele politikken med forberedelse af det fascistiske overfald på arbejderklassen ikke var en kæde af voldshandlinger over for den, der maskeredes under forfatningsmæssige former? Endog umiddelbart før og under februar-kampene lod ledelsen for det østrigske socialdemokrati det helt modigt kæmpende Beskyttelsesforbund stå isoleret fra de brede masser og dømte det østrigske proletariat til nederlag.

Var fascismens sejr i *Tyskland* uundgåelig? Nej, den tyske arbejderklasse kunne have forhindret den. Men for at kunne det skulle den have oprettet den antifascistiske proletariske enhedsfront og tvunget de socialdemokratiske førere til at indstille felttoget mod kommunisterne og tage imod det kommunistiske partis gentagne tilbud om aktionsenhed imod fascismen.

Den skulle under fascismens angreb og under bourgeoisiets gradvise ophævelse af de borgerlige demokratiske friheder ikke have nøjedes med socialdemokratiets resolutioner, men have svaret med en virkelig massekamp, der vanskeliggjorde det tyske bourgeoisis fascistiske planer.

Den skulle ikke have tilladt Braun-Severing-regeringens forbud mod det røde frontkæmperforbund, men skulle have oprettet en kampforbindelse mellem det røde frontkæmperforbund og det næsten millionstærke Rigsbanner (det var en halvmilitær socialdemokratisk organisation) og tvunget *Braun* og *Severing* til at bevæbne begge disse organisationer til forsvar mod og til sønderknusning af de fascistiske bander.

Den skulle have tvunget socialdemokratiets førere, der stod i spidsen for regeringen i Preussen, til at gribe til forsvarsforholdsregler mod fascismen, arrestere de fascistiske førere, forbyde deres presse, konfiskere deres økonomiske midler såvel som de kapitalisters pengemidler, der understøttede den fascistiske bevægelse, opløse de fascistiske organisationer, tage våbnene fra dem osv.

Desuden skulle den have gennemtvunget, at alle slags sociale ydelser blev gennemført og udvidet, at der blev gennemført et moratorium og en krisehjælp til de under krigen ruinerede bønder gennem

en beskatning af bankerne og trusterne for på denne måde at sikre sig de arbejdende landbrugeres understøttelse. Det blev ikke gjort, og Tysklands socialdemokrati var skyld deri. Derfor kunne fascismen sejre.

Var det uundgåeligt, at bourgeoisiet og adelen triumferer i Spanien efter kampene i Asturien i 1934, i et land, hvor den proletariske opstands kræfter så gunstigt forener sig med bondekrigen?

De spanske socialdemokrater var i regeringen siden revolutionens første dage. Skabte de en kampforbindelse mellem arbejderorganisationerne af alle politiske retninger, indbefattet kommunisterne og anarkisterne? Samlede de arbejderklassen i en fælles fagorganisation? Krævede de beslaglæggelsen af al godsejernes, kirkernes og klostrenes jord til fordel for bønderne for at vinde bønderne for revolutionen? Forsøgte de at føre kampen for catalonernes og baskernes nationale selvbestemmelsesret, for Marokkos befrielse? Gennemførte de en rensning af hæren for monarkistiske og fascistiske elementer, eller forberedte de hærens overgang på arbejdernes og bøndernes side? Opløste de den af folket forhadte civilgarde, alle folkebevægelseres bødler? Førte de et slag mod *Gil Robles'* fascistiske parti eller mod den katolske magt? Nej, ikke det, der ligner. De afslog kommunisternes gentagne forslag om oprettelse af aktionsenheden mod angrebene fra den borgerlige-junkerlige reaktion og fra fascismen. De gennemførte valglove, der muliggjorde det for reaktionen at erobre flertallet i Cortes (parlamentet), love, der stillede folkebevægelser under straf, love, efter hvilke de heltedige asturiske minearbejdere nu dømmes. De nedskød med civilgardens hænder de bønder, der kæmpede for jord osv.

Kammerater! Således beredte socialdemokratiet fascismen vejen til magten, både i Tyskland, Østrig og Spanien og desorganiserede og spaltede arbejderklassens rækker.

Kammerater! Fascismen sejrede også, fordi proletariatet var isoleret fra sine naturlige forbundsfæller. Fascismen sejrede, fordi det lykkedes den at rive *de store bondemasser* med sig takket være den kendsgerning, at socialdemokratiet i arbejderklassens navn i grunden drev en landbrugerfjendtlig politik. Landbrugeren så en række socialdemokratiske regeringer ved magten, der i hans øjne repræsenterede arbejderklassens magt, men ikke en eneste af disse regeringer gjorde en ende på landbrugernes nødsituation, ikke én eneste af dem gav landbrugerne jord. Socialdemokratiet i Tyskland rørte ikke ved godsejerne. Det modarbejdede landarbejdernes strejker, og følgen var, at landarbejderne i Tyskland endnu længe før Hitlers magtovertagelse forlod de reformistiske fagforeninger og i de fleste tilfælde gik over til »Stålhjelm« og til nationalsocialisterne.

Fascismen sejrede også, fordi det lykkedes den at trænge ind iblandt ungdommens rækker, mens socialdemokratiet ledte arbejderungdommen bort fra klassekampen, og det revolutionære proletariat ikke udfoldede det nødvendige opdragelsesarbejde og ikke viede kampen for ungdommens særlige

interesser og krav tilstrækkelig opmærksomhed. Fascismen udnyttede den hos ungdommen særlig skarpt prægede trang til kampaktivitet og drog en stor del af ungdommen ind i sine kampformationer. Den nye generation af den mandlige og kvindelige ungdom har ikke gennemgået krigens rædsler. Den føler på sin egen krop hele vægten af den økonomiske krise, af arbejdsløsheden og det borgerlige demokratis forfald. Da betydelige dele af ungdommen ikke så nogen perspektiver for fremtiden, var de særlig modtagelige for den fascistiske demagogi, der udmalede en tillokkende fremtid for dem, hvis fascismen sejrede.

I denne sammenhæng kan vi heller ikke forbigå en række fejl hos de kommunistiske partier, der hæmmede vor kamp mod fascismen.

I vore rækker var der en utilladelig undervurdering af den fascistiske fare, der selv i dag ikke er overvundet overalt. En sådan indstilling, som tidligere kunne forefindes i vore partier, at »Tyskland ikke er Italien« i den betydning, at fascismen kunne sejre i Italien, men at dens sejr i Tyskland var udelukket, fordi vi her har et industrielt højt udviklet land. et kulturelt højt udviklet land, hvor arbejderbevægelsen har 40 års tradition, et land, hvor fascismen skulle være umulig. Eller den indstilling, der i dag forefindes, at der i landene med det »klassiske« borgerlige demokrati ikke er nogen jordbund for fascismen. En sådan indstilling kunne og kan begunstige en formindskelse af årvågenheden over for den fascistiske fare og vanskeliggøre proletariats mobilisering i kampen mod fascismen.

Man kan også anføre en del tilfælde, hvor kommunister er blevet overrumplet af en fascistisk omvæltning. Tænk på Bulgarien, hvor vort partis ledelse indtog en »neutral«, men i grunden opportunistisk holdning til omvæltningen af 9. juni 1923, tænk på Polen, hvor i maj 1926 det kommunistiske partis ledelse, der ikke vurderede drivkræfterne i den polske revolution rigtigt, ikke formåede at gennemskue *Pilsudski*-omvæltningens fascistiske karakter og haltede bagefter begivenhederne, tænk på Finland, hvor vort parti gik ud fra en urigtig forestilling om en langsom, gradvis fascistisk udvikling og overså den af bourgeoisie's førende gruppe forberedte fascistiske omvæltning, der overrumplede partiet og arbejderklassen.

Da nationalsocialismen allerede blev en truende massebevægelse i Tyskland, da erklærede kammerater som *Heinz Neumann*, for hvem *Brüning*-regeringen allerede var en fascistisk diktaturregering, på pralende måde: »Hvis Hitlers Tredje Rige nogen sinde skulle komme, så bliver det halvanden meter under jorden, men over jorden vil vi have en sejrrig arbejdermagt.«

Vore kammerater i Tyskland har længe undervurderet massernes krænkede nationalfølelse og oprør mod Versaillestraktaten: de har ringeagtet svingningerne blandt landbrugerne og småborgerskabet, er kommet for sent med programmet for den sociale og nationale befrielse, og da de opstillede det, da forstod de ikke at anvende det efter massernes konkrete trang og niveau, da forstod de ikke

engang virkelig at popularisere det iblandt de store masser.

I en række lande erstattedes den nødvendige udfoldelse af massekampen af en frugtesløs *ræsonneren* over fascismens karakter »i almindelighed« og af en *sekteisk indskrænkethed* angående stilleisen og løsningen af partiets aktuelle politiske opgaver.

Kammerater! Vi taler om årsagerne til fascismens sejr, vi henviser til socialdemokratiets historiske ansvar for arbejderklassens nederlag, vi fastslår også vore egne fejl i kampen mod fascismen, ikke blot fordi vi vil rode op i fortiden. Vi er ikke historikere, der er løsrevet fra livet, vi er arbejderklassens kæmpende ledere, der er forpligtet til at give et svar på det spørgsmål, der piner millioner af arbejdere: *Kan man forhindre fascismens sejr, og hvorledes kan man gøre det?* Og vi svarer disse millioner arbejdere: Ja, kammerater, man kan spærre fascismen vejen. Det er absolut muligt, det afhænger af os selv, af arbejderne, bønderne, af hele den arbejdende befolkning.

Forhindringen af fascismens sejr afhænger *fremfor alt af* arbejderklassens kampaktivitet, at sammenslutningen af dens kræfter til en fælles armé, der kæmper mod kapitalens angreb. Proletariatet ville ved skabelse af dets kampenhed lamme fascismens indflydelse på bønderne, på byernes småborgerskab, på ungdommen og intelligensen, ville neutralisere en del og drage en anden del over på sin side.

For *det andet* afhænger det af tilstedeværelsen af et stærkt revolutionært parti, der på en rigtig måde fører de arbejdende massers kamp mod fascismen. - Et parti, der systematisk kalder arbejderne til tilbagetog for fascismen og tillader det fascistiske bourgeoisi at styrke sine stillinger, et sådant parti vil uundgåeligt føre arbejderne til nederlag.

For *det tredje* afhænger det af arbejderklassens rigtige politik over for landbrugerne og de småborgerlige masser i byerne. Disse *masser må man tage, som de er, og ikke, som vi gerne ville have dem*. Først under kampen vil de afkaste deres tvivl og vaklen, og kun når man viser tålmodighed over for deres uundgåelige svingninger, og når proletariatet understøtter dem politisk, vil de løftes op på et højere trin af revolutionær bevidsthed og aktivitet.

For *det fjerde* afhænger det af det revolutionære proletariats årvågenhed og rettidige aktioner. Man må ikke lade sig overrumple af fascismen, man må ikke overlade den initiativet, man må tilføje den afgørende slag, mens den endnu ikke har nået at samle sine kræfter, man må ikke tillade, at den styrker sin stilling, man må træde op imod den overalt, hvor den viser sig, man må ikke tillade, at den erobrer nye stillinger, således som det franske proletariat med held forsøger at gøre det s

Det er de vigtigste betingelser for at forhindre fascismens vækst og magtovertagelse.

Fascismen - en grusom, men ikke en varig magt

Bourgeoisiets fascistiske diktatur er en grusom, men ikke nogen varig magt !

Hvori består hovedårsagerne til, at det fascistiske diktatur ikke er et varigt diktatur ?

Fascismen, der påstod, at den ville overvinde meningsforskellighederne og modsætningerne i bourgeoisiets lejr, skærper disse modsætninger yderligere. Fascismen forsøger at oprette et politisk monopol og tilsidesætter med vold de andre politiske partier. Men tilstedeværelsen af det kapitalistiske system, eksistensen af forskellige klasser og skærpelsen af klasse modsætningerne fører uundgåelig til en rystelse og sprængning af fascistens politiske monopol. Det er ikke et Sovjetland, hvor proletariats diktatur ligeledes virkeliggøres af et monopolparti, men hvor dette politiske monopol svarer til den arbejdende befolknings millionmassers interesser og mere og mere støtter sig på opbygningen af det klasseløse samfund. I et fascistisk land kan fascisternes parti ikke ret længe opretholde sit monopol, fordi det ikke er i stand til at stille sig som opgave at afskaffe klasserne og klasse modsætningerne. Det ophæver de borgerlige partiers legale eksistens, men en del af dem består videre illegalt, og det kommunistiske parti marcherer også videre under illegale forhold, stålsættes og leder proletariats kamp mod det fascistiske diktatur. På denne måde må fascistens politiske monopol falde fra hinanden under klasse modsætningernes slag.

En anden årsag til det fascistiske diktaturs usikkerhed består i, at modsætningen mellem fascistens antikapitalistiske demagogi og monopolbourgeoisiets røveriske berigelsespolitik letter afsløringen af fascistens klasse karakter og fører til at ryste og indskrænke dens massebasis.

Desuden fremkalder fascistens sejr massernes dybeste had og oprørsfølelse, begunstiger deres revolutionære udvikling og giver proletariats enhedsfront mod fascismen et mægtigt stød fremad.

Gennem dens økonomiske nationalismes (autarkiets) politik og ved at lægge beslag på den største del af folkeindtægten til forberedelse af krigen undergraver fascismen hele landets økonomi og skærper den økonomiske krig mellem de kapitalistiske lande. Den giver de i bourgeoisiet opståede konflikter karakteren af skarpe og ikke sjældent blodige sammenstød, hvad der undergraver den fascistiske statsmagts fasthed i folkets øjne. En statsmagt, der myrder sine tilhængere, som det skete i Tyskland den 30. juni i fjor (1934 o.a.), den fascistiske statsmagt, som en anden del af det fascistiske bourgeoisie kæmper imod med våben i hånd (det nationalsocialistiske kup i Østrig, enkelte fascistiske grupper skarpe optræden mod den fascistiske regering i Polen, Bulgarien, Finland og andre lande), - en sådan statsmagt kan ikke længe opretholde sin autoritet i de store småborgerlige massers øjne.

Arbejderklassen må forstå at udnytte modsætningerne og konflikterne i bourgeoisiets lejr, men den må ikke gøre sig falske forhåbninger om, at fascismen udmattes af sig selv. Fascismen bryder ikke automatisk sammen. Kun arbejderklassens revolutionære aktivitet vil hjælpe til at udnytte de

konflikter, der uundgåelig opstår i bourgeoisiets lejr, til at undergrave og styrte det fascistiske diktatur.

Ved at ophæve resterne af det borgerlige demokrati, ved at hæve den åbne vold til regeringssystem undergraver fascismen de demokratiske illusioner og lovlighedens autoritet i de arbejdende massers øjne. Dette sker i højere grad i de lande, hvor som f.eks. i Østrig og Spanien arbejderne har kæmpet med våben i hånd mod fascismen. I Østrig har Beskyttelsesforbundet og kommunisternes heltmodige kamp trods nederlaget fra begyndelsen af rystet det fascistiske diktaturs fasthed. I Spanien er det ikke lykkedes bourgeoisiet at give den arbejdende befolkning en fascistisk mundkurv på. De bevæbnede kampe i Østrig og Spanien førte til, at stadig større masser af arbejderklassen erkender den revolutionære klassekamps nødvendighed.

Kun sådanne utrolige filistre, sådanne bourgeoisilakajer som 2. Internationales ældste teoretiker, *Karl Kautsky*, kan rette bebrejdelser mod arbejderne og sige at de i Østrig og Spanien ikke skulle have grebet til våben. Hvordan ville arbejderbevægelsen i dag se ud i Østrig og Spanien, hvis disse landes arbejderklasse havde fulgt *Kautskys* forræderiske råd? Arbejderklassen ville have oplevet en dyb demoralisation i sine rækker.

»Folkene gennemgår ikke forgæves borgerkrigens skole« - siger *Lenin*. Det er en hård skole, og til dens fuldstændige program hører *uundgåeligt* også sejre for modrevolutionen, de forbitrede reaktionæres rasen, den gamle magts vilde hævnakter mod oprørerne osv., men kun forbenede pedanter og mumier uden forstand kan jamre over, at folkene gennemgår denne pinefulde skole. Denne skole lærer de undertrykte klasser at føre borgerkrigen, lærer dem at sejre i revolutionen. Den opflammer i de moderne slavemasser det had, som de skræmte, afstumpede og uvidende slaver evigt bærer i sig, og som fører de slaver, der først har erkendt deres slaveris skændighed, til de største historiske heltegerninger.« (se i *Lenin*: »Brændende spørgsmål i verdenspolitikken«.)

Fascismens sejr i Tyskland har som bekendt bragt en ny bølge af fascistiske angreb med sig, der i Østrig har ført til *Dolfuss'* provokation, i Spanien til nye angreb fra kontrarevolutionen imod massernes revolutionære erobringer, i Polen til den fascistiske forfatningsreform, men i Frankrig har man opmuntret fascisternes bevæbnede afdelinger til i februar 1934 at forsøge et statskup. Men denne sejr og det fascistiske diktaturs rasen har fremkaldt en modbevægelse fra den proletariske enhedsfront imod fascismen i international målestok. Rigsdagsbrandstiftelsen, der var signalet til nazisternes generalangreb mod arbejderklassen, røveriet af fagforeningerne og andre arbejderorganisationer og deres udplyndring, de pinte antifascisters skrig fra de fascistiske kaserners kældre og fra koncentrationslejrene viser håndgribeligt masserne, hvad de tyske socialdemokratiske føreres reaktionære spaltningsevne førte til, fordi de afviste kommunisternes forslag om en fælles kamp mod den angribende fascisme og overbevise masserne om nødvendigheden af at samle

alle arbejderklassens kræfter til fascismens omstyrtelse.

Hitlers sejr i Tyskland har også i Frankrig i høj grad givet stødet til skabelse af arbejderklassens enhedsfront mod fascismen. Hitlers sejr har hos arbejderne ikke blot fremkaldt frygten for at lide de tyske arbejderes skæbne, har ikke blot vakt hadet mod deres tyske klassebrødres bødler, men har også forstærket deres beslutsomhed til under ingen omstændigheder i deres land at tillade, hvad der skete med arbejderklassen i Tyskland.

Den mægtige trang til enhedsfront i alle kapitalistiske lande viser, at nederlagets lære ikke var forgæves. Arbejderklassen begynder at handle *på en ny måde*. Det kommunistiske partis initiativ ved organisering af enhedsfronten og kommunisternes og de revolutionære arbejderes grænseløse opofrelse i kampen mod fascismen førte til en uhørt stigning i den Kommunistiske Internationales autoritet. Samtidig udvikler der sig en dyb krise i 2. Internationale. Signalet dertil var Tysklands socialdemokratiske partis bankerot.

De socialdemokratiske arbejdere kan mere og mere anskueligt overbevise sig om, at det fascistiske Tyskland med alle dets rædsler og al dets barbari til syvende og sidst *er en følge af den socialdemokratiske politiks arbejdsfællesskab med bourgeoisiet*. Masserne bliver i stadig højere grad klar over, at den vej, som det tyske socialdemokratiske ledere har ført proletariatet, ikke må følges en gang til. Der har endnu aldrig bestået en sådan åndelig forvirring i 2. Internationales rækker som nu. Der foregår i alle socialdemokratiske partier en udskillelsesproces. Der skabes to hovedlejr i deres rækker: ved siden af den bestående lejr af de reaktionære elementer, der med alle midler forsøger på at opretholde socialdemokratiets blok med bourgeoisiet og rasende afslår enhedsfronten med kommunisterne, begynder der *at krystallisere sig en lejr af de revolutionære elementer, dertvivler om rigtigheden af politikken med samarbejdet med bourgeoisiet, og som er tilhænger af skabelsen af enhedsfronten med kommunisterne og begynder i stadig stærkere grad at gå over til den revolutionære klassekamps standpunkt*. Fascismen, der er dukket op som følge af det kapitalistiske systems tilbagegang, virker altså til syvende og sidst til dets *videre opløsning*. Således fører fascismen, der overtog forpligtelsen til at udrydde marxismen og den revolutionære arbejderbevægelse, som følge af livets og klassekampens dialektik til en *videre udvikling af de kræfter*, der vil grave både dens og kapitalismens grav.

* * * *

Arbejderklassens enhedsfront mod fascismen

Kammerater!

Millioner af arbejdere og arbejdende i de kapitalistiske lande spørger: Hvordan kan man forhindre,

at fascismen kommer til magten, og hvordan kan man styrte fascismen, når den har sejret? Den Kommunistiske Internationale svarer: *Det første, der må gøres, det, der må begyndes med, er skabelsen af enhedsfronten, oprettelsen af arbejderne aktionsenhed på hver eneste arbejdsplads, i røveri eneste distrikt i hvert eneste område, i hvert eneste land, i hele verden. Proletariatets aktionsenhed i national og international målestok er det mægtige våben, som sætter arbejderklassen i stand til ikke blot med held at forsvare sig, men også med held at gå til modangreb mod fascismen, mod klassefjenden.*

Enhedsfrontens betydning

Er det ikke klart, at fælles aktioner af tilhængerne af de to Internationalers - den Kommunistiske Internationale og 2. Internationale partier og organisationer vil lette massernes forsvar mod den fascistiske fremstormen og højne arbejderklassens politiske vægt?

Fælles aktioner af de to internationale partier mod fascismen ville dog ikke blot øve indflydelse på deres nuværende tilhængere, på kommunisterne og socialdemokraterne, men de ville også udøve en mægtig indflydelse på *de kristelige, anarkistiske og uorganiserede arbejderes rækker, ja endog på dem, som midlertidig er blevet ofre for den fascistiske demagogi.*

Ja, endnu mere. Proletariatets magtfulde enhedsfront ville udøve en uhyre indflydelse på *alle andre lag af den arbejdende befolkning*, på landbrugerne, på småborgerskabet i byerne, på de intellektuelle. Enhedsfronten ville give de vaklende lag troen på arbejderklassens kræfter.

Men heller ikke det er alt. Proletariatet i de imperialistiske lande har mægtige forbundsfæller ikke blot i deres eget lands arbejdende befolkning, men også i de *undertrykte folk i kolonierne og i halvkolonierne*. Den kendsgerning, at proletariatet er spaltet i national og international målestok, at en del deraf understøtter arbejdsfællesskabet med bourgeoisiet og navnlig deres undertrykkelsesregimente i kolonierne og halvkolonierne, støder de undertrykte folk i kolonierne og halvkolonierne bort fra arbejderklassen og svækker den internationale anti-imperialistiske front. Ethvert skridt på vejen til aktionsenheden, der har som formål at understøtte kolonifolkenes befrielseskamp fra proletariatet side i de imperialistiske moderlande, betyder en forvandling af kolonierne og halvkolonierne til verdensproletariatets hovedreserver.

Når vi endelig tager i betragtning, at proletariatets internationale aktionsenhed støtter sig til den proletariske stats, det socialistiske lands stadig voksende magt, til Sovjetunionen, så ser vi, hvilke vide perspektiver oprettelsen af proletariatets aktionsenhed åbner i national og international målestok.

Oprettelsen af aktionsenheden mellem alle dele af arbejderklassen, uafhængig af hvilke partier og organisationer de tilhører, er en nødvendighed *endnu førend arbejderklassens flertal har forenet sig*

til kampen for at styrte kapitalismen og bringe den proletariske revolution til sejr.

Er det muligt at virkeliggøre proletariatets aktionsenhed i de enkelte lande og i hele verden? Ja, det er muligt, og det er muligt straks. Den Kommunistiske Internationale *stiller ingen som helst betingelser for aktionsenheden, undtagen denne ene elementære, for alle arbejdere antagelige betingelse, at aktionsenheden vender sig mod fascismen, mod kapitalens offensiv, mod krigsfaren, mod klassefjenden.* Det er vores betingelse.

Hovedargumenterne hos enhedsfrontens modstandere

Hvilke indvendinger kan enhedsfrontens modstandere fremkomme med, og hvilke indvendinger gør de?

Nogle siger: »Enhedsfrontparolen er en manøvre for kommunisterne.« Men, hvis det var en manøvre, - svarer vi, - så må man spørge, hvorfor er denne »kommunistiske manøvre« ikke blevet afsløret gennem jeres ærlige deltagelse i enhedsfronten? Vi erklærer åbent: Vi vil arbejderklassens aktionsenhed, for at proletariatet kan styrkes i sin kamp mod bourgeoisiet, for at det, idet det forsvaret sine dagsinteresser mod den angribende kapital og mod fascismen, skal være i stand til i morgen at skabe forudsætningerne for sin endelige befrielse.

»Kommunisterne angriber os,« siger andre. Men hør dog, hvad vi gentagne gange har erklæret: Vi vil ikke angribe nogen, hverken personer eller organisationer eller partier, som er tilhængere af arbejderklassens enhedsfront mod klassefjenden. Men samtidig har vi i proletariatets interesse pligt til at kritisere personer, organisationer og partier, som hindrer arbejderklassens aktionsenhed.

»Vi kan ikke danne enhedsfront med kommunisterne, fordi de har et andet program,« siger nogle tredje. Men I påstår jo, at I har et program, der adskiller sig fra de borgerlige partiers, og det har ikke forhindret jer og hindrer jer ikke i at danne koalitioner med disse partier.

»De borgerlig-demokratiske partier er bedre forbundsfæller mod fascismen end kommunisterne,« - siger modstanderne af enhedsfronten og forsvarerne af koalitionen med bourgeoisiet. Men hvad viser erfaringerne fra Tyskland? Der dannede socialdemokraterne blok med disse »bedre« forbundsfæller, og hvad er resultaterne?

»Når vi danner enhedsfront med kommunisterne, bliver småborgerne bange for den »røde fare« og løber over til fascismen,« - hører vi ofte. Men truer enhedsfronten måske landbrugerne, de småhandlende, håndværkerne, den arbejdende intelligens? Nej, enhedsfronten truer storbourgeoisiet, finansmagnaterne, junkerne og andre udbyttede, hvis regimente fuldkomment ruinerer alle disse lag.

»Socialdemokratiet er for demokrati, men kommunisterne for diktatur, derfor kan vi ikke danne

enhedsfront med kommunisterne,« - siger en del socialdemokratiske førere. Men foreslår vi jer da i dag enhedsfronten for at proklamere proletarietets diktatur?

Det foreslår vi jer foreløbig ikke.

»Lad kommunisterne anerkende demokratiet og forsvare det, så er vi beredt til enhedsfronten.«
Derpå svarer vi: Vi er tilhængere af Sovjetdemokratiet, demokratiet for den arbejdende befolkning, verdens mest konsekvente demokrati. Men vi forsvare i de kapitalistiske lande hver fodsbred af de borgerlig-demokratiske friheder, som angribes af fascismen og den borgerlige reaktion, og det vil vi også gøre i fremtiden, fordi proletarietets klassekampinteresse kræver det.

»Men de små kommunistiske partier vil ikke kunne bidrage noget ved at deltage i enhedsfronten, som er virkeliggjort af Labour Party,« - siger f.eks. førerne for Labour Party i England. Men husk, det samme sagde de østrigske socialdemokratiske førere om det lille østrigske kommunistiske parti. Men hvad viste begivenhederne? Ikke det østrigske socialdemokrati med *Otto Bauer* og *Karl Renner* i spidsen fik ret, men det lille østrigske kommunistiske parti, som rettidig signaliserede den fascistiske fare i Østrig og kaldte arbejderne til kamp. Hele arbejderbevægelsens erfaringer har vist, at kommunisterne, selv når de talmæssigt er forholdsvis svage, er motoren i proletarietets kampaktivitet. Desuden må man ikke glemme, at Østrigs eller Englands kommunistiske partier ikke blot repræsenterer de titusinder af arbejdere, som er tilhængere af disse partier, men de er *dele* af den internationale kommunistiske bevægelse, der er *sektioner af Kommunistisk Internationale*, hvis *førende* parti er partiet for et proletariat, som allerede har sejret og regerer en sjettedel af jordkloden.

»Men enhedsfronten har ikke kunnet forhindre fascismens sejr i Saar-området,« - indvender enhedsfrontens modstandere. D'herrer har en mærkværdig logik! Først gør de alt for at sikre fascismens sejr, og *så påstår* de skadefro, at enhedsfronten, som de i allersidste øjeblik har tilsluttet sig, ikke har ført til arbejderens sejr.

»Hvis vi dannede enhedsfront med kommunisterne, så måtte vi udtræde af koalitionen, og de reaktionære og fascistiske partier ville indtræde i regeringen,« - siger de socialdemokratiske førere, som sidder i de forskellige landes regeringer: Nuvel. Har det tyske socialdemokrati tilhørt en koalitionsregering? Ja! Har det østrigske socialdemokrati tilhørt regeringen? Også det! Var de spanske socialdemokrater i en regering sammen med bourgeoisiet? Ja, også de! Har socialdemokratiets deltagelse i borgerlige koalitionsregeringer i disse lande forhindret fascismens overfald på proletariatet? Nej, det har den ikke. Det er altså soleklart, at socialdemokratiske ministres deltagelse i en borgerlig regering *ikke* danner noget bolværk mod fascismen.

»Kommunisterne handler diktatorisk, de vil foreskrive og diktere os alt.« Nej. Vi foreskriver ikke

noget. Vi stiller kun vore forslag, hvis virkeliggørelse vi er overbevist om ligger i det arbejdende folks interesse. Det er ikke blot en ret, men også en pligt for alle, som optræder i arbejderne navn. I frygter et kommunisternes »diktatur«? Så lad os i fællesskab forelægge alle forslag for arbejderne, jeres og vores, lad os sammen diskutere dem med alle arbejdere og vælge de forslag, der er mest nyttige for arbejderklassens sag.

Altså, alle disse argumenter mod enhedsfronten *holder ikke stik over for kritik*. Det er snarere udflugter hos de reaktionære førere for socialdemokratiet, som foretrækker deres enhedsfront med bourgeoisiet for proletariats enhedsfront.

Nej! Disse udflugter gælder ikke! Det internationale proletariat har følt følgerne af arbejderbevægelsens spaltning og overbevises stadig *mere om at enhedsfronten, proletariats aktionsenhed absolut er mulig både i landsmålestok og i international målestok*.

Enhedsfrontens indhold og former

Hvad er og må i den givne etape være hovedindholdet af enhedsfronten? Forsvaret for arbejderklassens umiddelbare økonomiske og politiske interesser, arbejderklassens forsvar mod fascismen må være *udgangspunktet og hovedindholdet* for enhedsfronten i alle kapitalistiske lande.

Vi må ikke blot nøjes med opråb om kamp for proletariats diktatur, men vi må finde og foreslå sådanne paroler og kampformer, der svarer til massernes livsforhold og følger af graden i deres kampberedskab i hver udviklingsetape.

Vi må vise masserne, hvad de må gøre *i dag* for at beskytte sig mod den kapitalistiske udplyndring og det fascistiske barbari.

Vi må gå i brechen for, at der etableres den bredeste enhedsfront gennem fælles aktioner for arbejderorganisationerne af forskellige retninger til beskyttelse af de arbejdende massers livsinteresser.

Det betyder *for det første* den fælles kamp for virkelig at vælte følgerne af krisen over på de herskende klassers skuldre, på kapitalisternes og godsejernes, med ét ord på de riges skuldre.

Det betyder *for det andet* den fælles kamp mod alle former for fascistiske angreb, for at forsvare de arbejdende massers erobringer og rettigheder, mod ophævelsen af de borgerlig-demokratiske friheder.

Det betyder *for det tredje* den fælles kamp mod den stadig stigende fare for en imperialistisk krig, en kamp, som ville vanskeliggøre forberedelsen af denne krig.

Vi må utrættelig forberede arbejderklassen på *den hurtige skiftet i kampens former og metoder*, når forholdene forandrer sig. Efterhånden som bevægelsen vokser, og arbejderklassens enhed styrkes,

må vi gå videre og forberede overgangen *fra forsvar til angreb på kapitalen* og forberede *organiseringen af den politiske massestrejke*. Herved må det være en ubetinget forudsætning for en sådan strejke, at udslagsgivende fagforeninger i det givne land drages med ind i den.

Naturligvis kan og må kommunisterne *intet øjeblik* give afkald på deres selvstændige *arbejde* med kommunistisk oplysning, organisering og mobilisering af masserne. Men for at sikre arbejderne vejen til aktionsenheden må man straks bestræbe sig for at opnå både korte og langvarige overenskomster om *fælles aktioner med socialdemokratiske partier, reformistiske fagforeninger og andre af den arbejdende befolknings organisationer* mod proletariats klassefjender. Herunder må man have hovedopmærksomheden henvendt på udfoldelsen af masseaktioner på de enkelte steder, som *gennemføres af de nedre organisationer på grundlag af lokale overenskomster*.

Samtidig med, at vi loyalt opfylder alle indgåede overenskomster, vil vi hensynsløst afsløre enhver sabotage af de fælles aktioner fra personers eller organisationers side, der deltager i enhedsfronten. Alle forsøg på at sprænge overenskomster, og sådanne forsøg vil muligvis blive foretaget, vil vi besvare med, at vi vender os til masserne og fortsætter den utrættelige kamp på at genoprette den ødelagte aktionsenhed.

Naturligvis må den konkrete virkeliggørelse af enhedsfronten i forskellige lande foregå *på forskellig måde*, antage forskellige former, alt efter arbejderorganisationernes tilstand og karakter, deres politiske niveau, den konkrete situation i hvert land. Forskydningerne i den internationale arbejderbevægelse osv.

Sådanne former kan f.eks. være: Enighed om fælles aktioner for arbejderne *fra tilfælde til tilfælde* i konkrete anledninger, for enkelte krav eller på grundlag af en fælles platform. Enighed om aktioner i *lokal områdevis, lands- eller international målestok*. Fælles aktioner for at organisere arbejderens *økonomiske kampe*, til gennemførelse af politiske masseaktioner, for at organisere en fælles *selvbeskyttelse* mod fascistiske overfald, overenskomstmæssige aktioner til *understøttelse af fanger og deres familier, til kamp mod den sociale reaktion*. Fælles aktioner til forsvar for ungdommens og *kvindernes interesser på kooperationens, kulturens, sportens område* osv., osv.

Det ville ikke være tilstrækkeligt, hvis man ville nøjes med at slutte en pagt om fælles aktioner og med skabelsen af et fælles udvalg for de partier og organisationer, der deltager i enhedsfronten, det vil sige således, som det f.eks. er tilfældet i Frankrig. Det er kun det første skridt. En pagt er et hjælpemiddel til gennemførelse af fælles aktioner, men den er i og for sig endnu ikke selve enhedsfronten. Et fælles udvalg mellem lederne er nødvendig for at lette gennemførelsen af de fælles aktioner, men det er langt fra tilstrækkeligt til en virkelig udfoldelse af enhedsfronten, til at inddrage de store masser i kampen mod fascismen.

Kommunisterne og alle revolutionære arbejdere må gå ind for, at der skabes valgbare (i det fascistiske diktators lande sammensat af de mest ansete deltagere i enhedsfronten) *overpartiske klasseorganer for enhedsfronten på arbejdspladserne, blandt de arbejdsløse, i arbejderdistrikterne, blandt småkårsfolk i byerne og på landet*. Kun sådanne organer kan gennem enhedsfrontbevægelsen også organisere den mægtige uorganiserede masse af den arbejdende befolkning, kan fremme udviklingen af massernes initiativ i kampen mod kapitalens angreb, mod fascisme og reaktion og på dette grundlag også skabelsen af den nødvendige store stab *af arbejdertillidsmænd inden for enhedsfronten*, opdragelsen af hundreder og tusinder partiløse bolsjevikker i de kapitalistiske lande.

De *organiserede* arbejderes fælles aktioner er begyndelsen, grundlaget. Dog må vi ikke miste af syne, at de uorganiserede masser i de fleste lande udgør arbejdernes overvejende flertal. Således andrager i *Frankrig* antallet af organiserede arbejdere, af kommunister, socialdemokrater, medlemmer af fagforeninger af forskellige retninger - tilsammen omtrent *1 million*, medens det samlede arbejderantal udgør *11 millioner*. I *England* udgør fagforeningerne og partierne af alle retninger tilsammen omtrent *5 millioner* og det samlede antal arbejdere *14 millioner*. I USA er der omtrent *5 millioner* organiserede arbejdere af *38 millioner*. Omtrent det samme forhold består også i en række andre lande. Under »normale« forhold står masserne for størstedelens vedkommende uden for det politiske liv. Men for øjeblikket kommer den mægtige masse mere og mere i bevægelse, bliver inddraget i det politiske liv, betræder den politiske arena.

Skabelsen af overpartiske klasseorganer er den *bedste form* for at oprette, udvide og styrke enhedsfronten, der bunder dybt i de store masser. Disse organer vil også skabe det bedste bolværk mod alle forsøg fra enhedsfrontens modstandere på at ødelægge arbejderklassens aktionsenhed.

Om den antifascistiske folkefront

Ved mobiliseringen af de arbejdende masser til kamp mod fascismen er det særlig vigtigt at skabe *en bred antifascistisk folkefront på grundlag af den proletariske enhedsfront*. Resultatet af proletariatets samlede kamp er nøje forbundet med oprettelsen af et kampforbund mellem proletariatet og de arbejdende landbrugere og hovedmassen af småborgerskabet i byerne, der udgør befolkningens flertal endog i industrielt udviklede lande.

Fascismen, som vil vinde disse masser, forsøger i sin agitation at stille de arbejdende masser i by og på land i modsætning til det revolutionære proletariat og at skræmme småborgerne med den »røde fare«s spøgelse. Vi må *vende spyddet* og vise de arbejdende landbrugere, håndværkerne og den arbejdende intelligens, hvorfra den virkelige fare truer, vi må *konkret vise dem*, hvem der lægger skatternes og afgifternes byrde på bondens skuldre og presser ågerrenterne ud af ham, hvem der selv ejer den bedste jord og alle rigdomme, men driver bonden og hans familie fra deres jord og prisgiver dem til arbejdsløshed og elendighed. Vi må konkret vise, tålmodigt og udholdende

forklare, hvem der ruinerer håndværkerne og de små erhvervsdrivende gennem skatter, gebyrer, høj forpagtningsafgift og konkurrence, som de ikke kan stå for, hvem der kaster den arbejdende intelligens på gaden og gør den arbejdsløs.

Men det er *ikke nok*.

Det grundlæggende, det afgørende for oprettelsen af den antifascistiske folkefront er *det revolutionære proletariats kraftige aktion* for at forsvare disse lags krav og særlig forsvare de arbejdende landbrugeres krav, - krav, der svarer til proletariatets interesser, og herunder må man under kampens forløb forbinde arbejderklassens krav med disse krav.

Af stor betydning for skabelsen af den antifascistiske folkefront er det, at man på den rigtige måde nærmer sig de organisationer og partier, som de arbejdende landbrugere og hovedmassen af byernes småborgerskab i stort tal tilhører.

I de kapitalistiske lande står de fleste af disse partier og organisationer - både de politiske og de økonomiske - endnu under bourgeoisiets indflydelse og følger det. Disse partiers og organisationers sociale sammensætning er ikke ensartet. De omfatter rige storbønder og jordfattige husmænd, store forretningsdrivende og små handlende, men ledelsen har de førstnævnte, har storkapitalens agenter. Det forpligter os til at træde i forbindelse med disse organisationer på *forskellig* måde, at tage hensyn til, at medlemsmasserne ofte slet ikke kender deres egen ledelses sande politiske ansigt. Under bestemte omstændigheder kan og må vi anstrenge os for trods deres borgerlige ledelse at vinde disse partier og organisationer eller enkelte dele af dem for den antifascistiske folkefront. Således er stillingen f. eks. i dag i Frankrig med det radikale parti, i USA med forskellige farmerorganisationer, i Polen med »Stronictwo Ludowe«, i Jugoslavien med det kroatisk bondeparti, i Bulgarien med »landmandsforbundet«, i Grækenland med »agrarerne« osv. Uafhængig af, om udsigterne for at vinde sådanne partier og organisationer for folkefronten er til stede, må vor taktik *under alle omstændigheder* være indstillet på at drage de småbrugere, håndværkere, erhvervsdrivende osv., der står i disse organisationer, ind i den antifascistiske folkefront.

I ser altså, at vi her på hele linjen må gøre op med den ringeagt for landbrugernes, håndværkerens og småborgerskabets forskellige organisationer og partier, der ikke sjældent forekommer i vor praksis.

Centrale spørgsmål for enhedsfronten i de forskellige lande

I hvert land er der *centrale spørgsmål*, der i den nuværende etape rører sig i de bredeste masser, og kampen for oprettelsen af enhedsfronten må optages på grundlag heraf. Rigtigt at fatte disse centrale punkter og spørgsmål betyder at sikre og fremskynde oprettelsen af enhedsfronten.

USA

Lad os f.eks. tage et så vigtigt land i den kapitalistiske verden som USA. Krisen har her bragt millionmasser i bevægelse. Programmet for kapitalismens sanering har lidt skibbrud, uhyre masser begynder at vende de borgerlige partier ryggen og står nu på skillevejen.

Den amerikanske fascisme, der endnu er i sin vorden forsøger på at lede disse massers skuffelse og utilfredshed ind i en reaktionær fascismes bane. Det særlige i den amerikanske fascismes udvikling består i, at den i sit nuværende stadium fortrinsvis optræder i form af en opposition mod fascismen som en »ikke amerikansk«, fra udlandet importeret strømning. I modsætning til den tyske fascisme, der optrådte med forfatningsfjendelige paroler, forsøger den amerikanske fascisme at fremstille sig selv som kæmper for forfatningen og for det »amerikanske demokrati«. Den er endnu ikke nogen kraft, der betyder en umiddelbar fare. Men hvis det lykkes den at trænge ind i de store, masser, der er skuffede af de gamle borgerlige partier, så kan den i allernærmeste fremtid blive en alvorlig fare.

Men hvad ville fascismens sejr i USA betyde? For de arbejdende masser ville den naturligvis betyde en uhyre styrkelse af udbytningen og en knusning af arbejderbevægelsen. Hvad ville være den internationale betydning af en sådan fascistisk sejr? USA er naturligvis hverken Ungarn eller Finland, hverken Bulgarien eller Litauen. Fascismens sejr i USA ville forandre hele den internationale situation i meget væsentlig grad.

Kan det amerikanske proletariat under disse omstændigheder nøjes med at organisere sin klassebevidste fortrop, som er beredt til at gå den revolutionære vej? Nej!

Det er ganske øjensynligt, at det amerikanske proletariats interesser kræver, at alle dets kræfter uopholdelig rykker bort fra de kapitalistiske partier. Der må findes veje og egnede former til rettidig at forhindre, at fascismen drager de utilfredse store masser af den arbejdende befolkning til sig. Og her må vi sige: Skabelsen af et masseparti for den arbejdende befolkning, et *»Arbejder- og farmerparti«* kunne under de amerikanske forhold være en sådan egnet form. Et *sådant parti ville være en særlig form for folkefronten for de amerikanske masser*, en front, som man *må* stille over for trusterne og bankernes partier og over for den voksende fascisme. Et sådant parti ville naturligvis *hverken* være et socialdemokratisk *eller* være et kommunistisk parti. Men det måtte være et antifascistisk og *må under ingen omstændigheder* være et antikommunistisk parti. Dette partis program må være rettet mod bankerne, trusterne og monopolerne, mod folkets hovedfjender, som spekulerer i dets nød. Et sådant parti kan kun svare til sit formål, når det går ind for arbejderklassens mest brændende krav, når det vil kæmpe for en virkelig sociallovgivning, for en arbejdsløshedsforsikring, når det vil kæmpe for, at de hvide og sorte halvforpagtere får jord og befries for deres gældsbyrde, når det går i brechen for ophævelse af farmernes gæld, når det kæmper for negrenes ligeberettigelse, for krigsdeltagernes krav, for de frie erhvervs interesser, for de små forretningsfolk og håndværkere osv.

Det siger sig selv, at et sådant parti vil kæmpe for at sende sine repræsentanter ind i den lokale selvforvaltning, i de enkelte forbundsstaters parlamentariske forsamlinger og til kongressen og senatet.

Vore kammerater i USA har handlet rigtigt, da de tog initiativet til skabelsen af et sådant parti. Men de må gribe til endnu mere virkningsfulde forholdsregler, for at skabelsen af et sådant parti kan blive massernes egen sag. Spørgsmålet om skabelsen af et arbejder- og farmerparti og dets program må diskuteres på massemøder. Det er nødvendigt, at der udfoldes en virkelig bred bevægelse til skabelsen af dette parti, og at vore kammerater stiller sig i spidsen for denne bevægelse. Man må under ingen omstændigheder tillade, at initiativet til organiseringen af partiet kommer i hænderne på de elementer, som vil udnytte utilfredsheden med de to borgerlige partier - det demokratiske og det republikanske - hos de skuffede millionmasser til at skabe et »tredje« parti i USA som et antikommunistisk parti mod den revolutionære bevægelse.

England

I England er Mosleys fascistiske organisation som følge af de engelske arbejderes masseaktioner foreløbig trådt i baggrunden. Men vi må ikke lukke øjnene for, at den såkaldte »nationale regering« gennemfører en række reaktionære forholdsregler mod arbejderklassen, hvorved der også i England skabes forhold, som om nødvendigt kan lette bourgeoisiets overgang til det fascistiske regime. At kæmpe mod den fascistiske fare i England i den nuværende etape betyder frem for alt at kæmpe mod den »nationale regering«, mod dens reaktionære forholdsregler, mod kapitalens angreb, for de arbejdsløses krav, mod lønnedskæring, for ophævelse af alle love, ved hvis hjælp det engelske bourgeoisie trykker massernes levestandard nedad.

Men arbejderklassens voksende had mod den »nationale regering« forener stadig større masser under parolen om skabelsen af en ny *labour-regering* i England. Kan kommunisterne lade være at tage hensyn til denne stemning hos store masser? Nej kammerater! Vi må finde vejen til disse masser. Vi siger åbent til dem, som Englands kommunistiske parti sagde på sin 13. kongres: Vi kommunister er tilhængere af sovjetmagt en som den eneste magt, som kan befri arbejderne fra kapitalens åg, men I vil en *labour-regering*? Godt, vi kæmper skulder ved skulder sammen med jer for den »nationale regering«s nederlag. Vi er parat til at understøtte jeres kamp for at danne en ny *labour-regering* om end de to tidligere *labour-regeringer* ikke har opfyldt de løfter, som de havde givet arbejderne. Vi venter ikke af denne regering, at den skal gennemføre socialistiske forholdsregler. Men i millioner af arbejderes navn *stiller vi det krav*, at den skal forsvare arbejderklassens og hele den arbejdende befolkning umiddelbare økonomiske og politiske interesser. Vi vil sammen diskutere et fælles program med sådanne fordringer og virkeliggøre den aktions enhed, som proletariatet behøver for at kunne tilbageslå den »nationale regering«s

reaktionære angreb, forberedelsen til den nye krig. De engelske kammerater er parat til sammen med Labour Party's organisationer at optræde på dette grundlag ved de forestående parlamentsvalg mod den »nationale regering« og mod *Lloyd George*, der på sin måde forsøger på i det engelske bourgeois interesse at vinde masserne mod arbejderklassens sag.

De engelske kommunisters holdning er rigtig, den vil lette etableringen af enhedsfronten og kampen sammen med de engelske fagforeningers og labourpartiets millionmasser.

Idet kommunisterne stedse marcherer i det kæmpende proletariats forreste rækker, viser masserne den eneste rigtige vej - kampen for den revolutionære omstyrning af bourgeoisiets herredømme og oprettelse af Sovjetmagten - må de ved fastlæggelsen af de aktuelle politiske opgaver ikke forsøge på at springe de nødvendige etaper i massebevægelsen over, under hvis forløb de arbejdende masser på grundlag af deres egne erfaringer overvinder deres illusioner og går over på kommunismens side.

Frankrig

Frankrig er det land, hvor som bekendt arbejderklassen giver hele det internationale proletariat et eksempel på, hvordan man må føre kampen mod fascismen. Frankrigs kommunistiske parti giver alle Kommunistisk Internationales sektioner et eksempel på, hvordan man må gennemføre enhedsfronttaktikken, og giver de socialdemokratiske arbejdere et eksempel på, hvad de socialdemokratiske arbejdere i de andre kapitalistiske lande nu må gøre i kampen mod fascismen. Betydningen af 14. juli i år (1935) med den antifascistiske demonstration i Paris, som en halv million mennesker deltog i, og med de talrige demonstrationer i Frankrigs øvrige byer, er kolossal. Det er allerede ikke blot en arbejdernes enhedsfrontbevægelse, det er begyndelsen til en bred almindelig folkefront mod fascismen i Frankrig.

Denne enhedsfront bevægelse styrker arbejderklassens tro på sine kræfter, styrker dens bevidsthed om dens førende rolle over for landbrugerne, småborgerskabet i byerne og intelligensen, den udvider det kommunistiske partis indflydelse i arbejdermasserne *ok* styrker dermed proletariatet i kampen mod fascismen. Denne bevægelse mobiliserer rettidigt massernes årvågenhed over for den fascistiske fare. Den bliver et fængende eksempel for udfoldelsen af den antifascistiske kamp i andre kapitalistiske lande og vil virke opmuntrende på det tyske proletariat, der holdes nede af det fascistiske diktatur.

Det er utvivlsomt en stor sejr, men den afgør endnu ikke, hvilken udvej den antifascistiske kamp får. Det overvejende flertal af det franske folk er utvivlsomt modstandere af fascismen, men bourgeoisiet forstår ved hjælp af den bevæbnede magt at voldtage folkenes vilje. Den fascistiske bevægelse udvikler sig stadig fuldkommen frit med aktiv understøttelse fra monopol kapitalen, bourgeoisiets statsapparat, den franske hærs generalstab og bolværket for enhver reaktion - *den*

katolske kirke. Den stærkeste fascistiske organisation »ildkorsmændene«, råder i øjeblikket over 350.000 bevæbnede folk, hvis kerne dannes af 60.000 reserveofficerer. Den har stærke positioner i politiet, i gendarmeriet, i hæren, i luftvåbnet, i hele statsapparatet. De sidste kommunevalg viser, at i Frankrig er ikke blot de revolutionære kræfter, men også fascismens kræfter i vækst. Hvis det lykkes for fascismen at trænge ind blandt de store bondemasser og at sikre sig støtte fra en del af hæren og neutralitet fra en anden del, så vil de arbejdende masser i Frankrig ikke kunne forhindre fascismens magtovertagelse. Glem ikke, kammerater, den franske arbejderbevægelses organisatoriske svaghed, der letter sejren for den fascistiske offensiv. Der er ingen som helst grund for arbejderklassen og alle antifascister i Frankrig til at give sig tilfreds med de opnåede resultater.

Hvilke opgaver står arbejderklassen i Frankrig overfor ?

For det første: At oprette enhedsfronten ikke blot på det politiske, men også på det økonomiske område for at organisere kampen mod kapitalens angreb, gennem dens tryk at bryde modstanden mod enhedsfronten hos spidserne i det reformistiske samvirkende fagforbund (CGT).

For det andet: At oprette den faglige enhed i Frankrig: Enhedsfagforeninger på klassekampens grund.

For det tredje: At inddrage landbruger masserne, masserne af småborgerskabet i den antifascistiske bevægelse. Under dette arbejde må man indrømme deres mest umiddelbare krav en særlig plads i den antifascistiske folkefronts program.

For det fjerde: Den organisatoriske forankring og udvidelse af den påbegyndte antifascistiske bevægelse ved skabelsen af overpartiske, valgbare organer for den antifascistiske folkefront i massemålestok, af bredere og mere omfattende organer end de i øjeblikket i Frankrig bestående partier og organisationer for den arbejdende befolkning.

For det femte: Gennem dens tryk at gennemtvunge opløsningen og afvæbningen af de fascistiske organisationer, der er organisationer af sammensvorne mod republikken og Hitlers agenter i Frankrig.

For det sjette: At gennemtvunge, at de sammensvorne, som forbereder en fascistisk omvæltning, udrenses af statsapparatet, hæren og politiet.

For det syvende: Udfoldelsen af kampen mod førerne for den katolske kirkes reaktionære klikker, der er et af de vigtigste bolværker for den franske fascisme.

For det ottende: Forbindelse mellem hæren og den antifascistiske bevægelse ved at oprette komiteer til republikkens og forfatningens beskyttelse i hæren mod dem, der vil udnytte hæren til et forfatningsstridigt statskup, ikke at tillade at de reaktionære kræfter i Frankrig sprænger den fransk-

sovjetiske overenskomst, som forsvarer fredens sag mod den tyske fascismes angrebslyster.

Og hvis den antifascistiske bevægelse i Frankrig skulle føre til skabelsen af en regering, som vil føre en virkelig kamp - ikke blot med ord, men i gerninger - mod den franske fascisme, og som vil gennemføre den antifascistiske folkefronts krav, så vil kommunisterne, der *er og bliver* uforsonlige fjender af enhver borgerlig regering og tilhængere af sovjetmagten, i betragtning af den voksende fascistiske fare ikke desto mindre *være beredt til at understøtte en sådan regering.*

Enhedsfronten og de fascistiske masseorganisationer

Kammerater! Kampen for skabelsen af enhedsfronten i de lande, hvor fascisterne er ved magten, er vel det vigtigste problem, vi står overfor. Dér forløber denne kamp naturligvis under betydelig vanskeligere forhold end i de lande, der har en legal arbejderbevægelse. Men i de fascistiske lande består der nu alle forudsætninger for at udfolde en virkelig antifascistisk folkefront i kamp mod det fascistiske diktatur, for de socialdemokratiske, de katolske og andre arbejdere kan f.eks. i Tyskland umiddelbart indse nødvendigheden af den fælles kamp sammen med kommunisterne mod det fascistiske diktatur. Småborgerskabet og landbrugernes brede lag, som allerede har smagt de bitre frugter af det fascistiske herredømme, føler en større og større utilfredshed og skuffelse, hvilket letter deres inddragelse i den antifascistiske folkefront.

I de fascistiske lande, særlig i Tyskland og i Italien, hvor fascismen har forstået at skabe sig en massebasis og med magt har drevet arbejderne og andre dele af den arbejdende befolkning ind i sine organisationer, består hovedopgaven i på en behændig måde at sammenknytte kampen mod det fascistiske diktatur udefra med dets sprængning indefra, i de fascistiske masseorganisationer og organer. Svarende til de konkrete forhold i disse lande må særlige metoder og former prøves, tilegnes og anvendes, der begunstiger den hurtige opløsning af fascismens massebasis og forbereder omstyrtelsen af det fascistiske diktatur. Det må man prøve, tilegne sig og anvende, og ikke blot skribe: »Ned med Hitler!« »Ned med Mussolini!« Prøve, tilegne sig og anvende.

Det er en vanskelig og indviklet opgave. Den er så meget desto vanskeligere, da vore erfaringer med hensyn til en resultatrig bekæmpelse af det fascistiske diktatur er yderst begrænsede. Vore italienske kammerater har f.eks. allerede i omtrent 13 år kæmpet under det fascistiske diktatur. Det er endnu ikke lykkedes for dem at udfolde en virkelig massekamp mod fascismen, og derfor kunne de desværre i denne henseende kun i ringe grad hjælpe de andre kommunistiske partier i de fascistiske lande med positive erfaringer.

De tyske og italienske kommunister og kommunisterne i andre fascistiske lande såvel som medlemmerne af de kommunistiske ungdomsforbund har vist vidundere af heltemod. De bragte og bringer daglig uhyre ofre. Vi bøjer alle vore hoveder for dette heltemod og disse ofre. Men

heltemod alene er ikke tilstrækkeligt. Dette heltemod må forbindes med det daglige arbejde blandt masserne, med en sådan konkret kamp mod fascismen, at der her nås de mest følelige resultater. I vor kamp mod det fascistiske diktatur er det særligt farligt at anse det ønskede for virkelighed. Man må gå ud fra kendsgerningerne, fra den virkelige konkrete situation.

Men hvordan er i dag virkeligheden, f.eks. i Tyskland ?

Blandt masserne vokser utilfredsheden og skuffelsen over det fascistiske diktaturs politik, hvilket endog kommer til udtryk gennem delstrejker og andre aktioner. Trods alle anstrengelser er det ikke lykkedes fascismen politisk at erobre hovedmassen af arbejderne for sig, den taber og vil i stadig højere grad tabe sine tidligere tilhængere. Men vi må over for os selv gøre regnskabet op, at de arbejdere, som er overbevist om *muligheden* for at omstyrte det fascistiske diktatur og allerede i dag er beredt til at kæmpe aktivt for dette, foreløbig endnu er i mindretal.

Det er os kommunister og den revolutionære del af de socialdemokratiske arbejdere. Men flertallet af den arbejdende befolkning har foreløbig ikke erkendt de reelle og konkrete muligheder for at omstyrte dette diktatur og forholder sig indtil videre afventende. Det må man tage hensyn til, når vi skal fastlægge vore opgaver i kampen mod fascismen i Tyskland , og når vi skal søge, studere og anvende de særlige metoder for at ryste og styrte det fascistiske diktatur i Tyskland.

For at tilføje det fascistiske diktatur et føleligt stød, må vi kende dets mest sårbare sted. Hvor findes det fascistiske diktaturs akilleshæl? I dets sociale basis. Og den er overordentlig broget. Den omfatter forskellige klasser og forskellige lag i samfundet. Fascismen proklamerer sig som den eneste repræsentant for alle befolkningens klasser og lag: Fabrikanten og arbejderen, millionæren og den arbejdsløse, junkeren og småbrugeren, storkapitalisten og håndværkeren. Den lader, som om den forsvare *alle* disse lags interesser, nationens interesser. Men da fascismen er storbourgeoisiets diktatur, må den uundgåelig komme i konflikt med sin sociale massebasis, så meget desto mere, da netop under det fascistiske diktatur klasse modsætningerne mellem finansmagnaternes kobbelt og det undertrykte folkeflertal træder frem i sin krasseste form.

Vi kan kun føre masserne til den afgørende kamp for at styrte det fascistiske diktatur, når vi inddrager de arbejdere, som med magt er jaget ind. i de fascistiske organisationer eller indtrådt i dem på grund af manglende klassebevidsthed, i *de mest elementære bevægelser* for at beskytte deres økonomiske, politiske og kulturelle interesser. Netop derfor må kommunisterne arbejde som de bedste forsvarere for disse organisationers medlemmassers daglige interesser, idet de husker, at i samme grad som arbejderne i disse organisationer begynder at stille hyppige krav for at forsvare deres rettigheder og interesser, vil de uvægerligt komme i konflikt med det fascistiske diktatur.

På grundlag af forsvaret for de mest påtrængende og elementære interesser for de arbejdende

masser i by og på land er det forholdsvis lettere at finde et sprog, som ikke blot oplyste antifascister forstår, men også de dele af den arbejdende befolkning, der endnu er tilhængere af fascismen, men er skuffede og utilfredse med dens politik, de som surmuler og søger efter en lejlighed til at skaffe sig luft for deres utilfredshed. Vi må overhovedet gøre op med os selv, at vor hele taktik i de fascistiske lande må have en sådan karakter, at vi ikke støder fascismens almindelige tilhængere fra os og på ny kaster dem over i armene på fascismen, men at vi uddyber kløften mellem de fascistiske spidser og den store masse af dens skuffede almindelige tilhængere.

Man behøver ikke at lade sig frastøde af, hvis folk, der mobiliseres på grundlag af dagsinteresserne, enten erklærer sig for indifferente eller endogså tilhængere af fascismen. Det vigtigste for os er, at vi drager dem ind i bevægelsen, der til at begynde med måske ikke marcherer under klare paroler om kamp mod fascismen, men som dog objektivt betragtet allerede er en antifascistisk bevægelse, fordi den stiller disse masser i modsætning til det fascistiske diktatur.

Erfaringerne lærer os, at den opfattelse, at det *overhovedet skulle være umuligt* at optræde legalt eller halvlegalt i det fascistiske diktators lande, er en skadelig og bundforkert opfattelse. At blive stående på et sådant standpunkt, betyder at forfalde til passivitet og overhovedet give afkald på et virkeligt massearbejde. Det er ganske vist en vanskelig og indviklet opgave at finde formerne og metoderne for en legal eller halvlegal optræden under et fascistisk diktatur. Men som i mange andre spørgsmål er det også her livet selv og massernes eget initiativ, der viser vejen, og som allerede har leveret en række eksempler, som vi kan anvende i almindelighed, mere organiseret, og på en mere hensigtsmæssig måde. Man må afgjort udrydde undervurderingen af arbejdet i de fascistiske masseorganisationer. Både i Italien og Tyskland og i en række andre fascistiske lande har vore kammerater hyppigt søgt at dække deres passivitet eller endog deres direkte afvisning i praksis af arbejdet i de fascistiske masseorganisationer med, at de stillede arbejdspladsarbejdet i modsætning til arbejdet i de fascistiske masseorganisationer. Men i virkeligheden har denne skematiske opstilling imod hinanden ført til, at arbejdet både i de fascistiske masseorganisationer og på arbejdspladserne blev ydet overordentlig svagt eller undertiden overhovedet ikke.

Imidlertid er det særlig vigtigt for kommunisterne i de fascistiske lande at være overalt, hvor masserne er. Fascisterne har frataget arbejderne deres egne legale organisationer. Den har påtvunget dem de fascistiske organisationer, og *dér findes* masserne - tvunget eller til dels frivilligt. Disse fascismens masseorganisationer kan og må være vort legale virkefelt, hvor vi kommer i forbindelse med masserne. De kan og må for os blive et legalt eller halvlegalt udgangspunkt for at forsvare massernes daglige interesser. For at udnytte disse muligheder må kommunisterne erobre de valgbare poster i de fascistiske masseorganisationer for at få føling med masserne, og de må én gang for alle frigøre sig for den fordom, at et sådant arbejde ikke skulle sømme sig eller skulle være uværdigt for

en revolutionær arbejder.

I Tyskland består f.eks. systemet med de såkaldte »bedriftstillidsmandsråd«. Hvor står det skrevet, at vi må indrømme fascisternes eneret i disse organisationer? Kan vi da ikke forsøge at samle de kommunistiske, socialdemokratiske, kristelige og andre antifascistiske arbejdere på arbejdspladserne, for at de ved afstemningen om listen til bedriftstillidsmandsrådene stryger arbejdsgivernes åbne agenter og indfører andre kandidater på listerne, som nyder arbejdernes tillid? Praksis har allerede vist, at det er muligt.

Men lærer praksis os ikke også, at man sammen med de socialdemokratiske og andre utilfredse arbejdere af tillidsmandsrådene kan kræve et virkeligt forsvar for arbejdernes interesser?

Lad os tage »arbejdsfronten« i Tyskland eller de fascistiske fagforeninger i Italien. Kan man da ikke kræve, at funktionærerne i »arbejdsfronten« vælges og ikke udnævnes? Kan man da ikke holde på, at de ledende instanser i afdelingerne skal aflægge regnskab på organisationernes medlemsmøder? Hvorfor kan man ikke efter beslutning i grupperne vende sig med disse krav til arbejdsgiveren eller til hans tillidsmand (»Treuhänder der Arbeit«), eller til »arbejdsfronten«s højere instanser? Det er muligt på den betingelse, at de revolutionære arbejdere virkelig arbejder i »arbejdsfronten« og erobrer poster i denne.

Lignende arbejdsmetoder er mulige og nødvendige også i andre fascistiske masseorganisationer - i Hitlerjugend, i sportsorganisationerne, i organisationen »Kraft durch Freude«, i »Dopo Lavoro« i Italien, i kooperationen osv.

Kammerater, I husker det gamle sagn om Trojas indtagelse. Troja havde beskyttet sig mod den angribende hær med ubetvingelige mure. Og den angribende hær, som havde lidt ikke ringe tab, kunne ikke vinde sejr, indtil det lykkedes for den ved hjælp af den trojanske hest at trænge ind i det indre, ind i fjendens hjerte.

Jeg synes, at vi revolutionære arbejdere ikke må tage anstød af at anvende den samme taktik over for den fascistiske fjende, som beskytter sig mod folket gennem en levende mur af rakkerknægte.

Den, som ikke begriber nødvendigheden af at anvende en sådan taktik over for fascismen, den, som anser en sådan fremgangsmåde for »nedværdigende«, han kan muligvis være en fortræffelig kammerat, men han er med forlov at sige et vrøvlhoved og ikke en revolutionær, han forstår ikke at føre masserne til fascismens omstyrtelse.

Enhedsfrontens massebevægelse, som opstår *uden for og inden for* de fascistiske organisationer i Tyskland, Italien og andre lande, hvor fascismen har en massebasis, som går ud fra forsvaret af de elementæreste krav, skifter sine former og kampparoler med denne kamps udvidelse og stigning, vil være den mur af rækker, som vil ødelægge det fascistiske diktators fæstning, som i dag synes

uovervindelig for mange.

Dannelse af enhedsfronten i de lande, hvor der er socialdemokrater i regeringen

Kampen for at skabe enhedsfronten rejser også et andet vigtigt problem - nemlig enhedsfrontens skabelse i lande, hvor en socialdemokratisk regering eller en koalitionsregering med socialdemokratisk deltagelse har magten, f.eks. i Danmark, Sverige, Norge, Tjekkoslovakiet og Belgien.

Vor absolut afvisende holdning over for de socialdemokratiske regeringer som regeringer i kompromis med borgerskabet, er vel bekendt. Men til trods herfor betragter vi ikke tilstedeværelsen af en *socialdemokratisk regering* eller en koalitionsregering af det socialdemokratiske parti og borgerlige partier som en *uovervindelig* hindring for skabelsen af enhedsfronten med socialdemokraterne i bestemte spørgsmål. Vi mener, at også i sådanne tilfælde er enhedsfronten *mulig og nødvendig* til forsvar for det arbejdende folks dagsinteresser i kampen mod fascismen. Det er klart, at i lande, hvor repræsentanter for det socialdemokratiske parti deltager i regeringen, udøver det socialdemokratiske partis ledere den stærkeste modstand mod den proletariske enhedsfront. Det er fuldt forståeligt, idet de ønsker at vise borgerskabet, at netop de bedre og dygtigere end alle andre forstår at holde arbejdermassernes utilfredshed i tømme og beskytte dem mod kommunistisk indflydelse. Men den kendsgerning, at de socialdemokratiske ministre stiller sig afvisende til den proletariske enhedsfront, kan aldeles ikke retfærdiggøre, *at kommunisterne ingenting foretager sig for at skabe arbejderne enhedsfront.*

Danmark

Vore kammerater i de skandinaviske lande går ofte den mindste modstands vej, idet de *begrænser sig til den propagandistiske afsløring* af den socialdemokratiske regering. Dette er forkert. I *Danmark*, f.eks. har de socialdemokratiske ledere siddet i regering i 10 år, og kommunisterne har i 10 år dag efter dag gentaget, at dette er en borgerlig-kapitalistisk regering. Man må derfor forudsætte, at de danske arbejdere kender til denne propaganda. Men dette, at et betydeligt flertal alligevel giver deres stemmer til det socialdemokratiske regeringsparti, viser kun, at den propagandistiske afsløring af den socialdemokratiske regering fra kommunisternes side *ikke er tilstrækkelig*, men det viser ikke, at disse hundredetusinder af arbejdere er tilfredse med alle de socialdemokratiske ministres regerings handlinger. Nej, de er *ikke tilfredse med*, at den socialdemokratiske regering gennem det såkaldte »kriseforlig« yder hjælp til kapitalisterne og godsejerne, men ikke til arbejderne og fattige landbrugere, med at regeringen gennem sin lov af 31. januar 1933 *berøvede arbejderne strejkeretten*. Jeg tager næppe fejl, kammerater, når jeg påstår, at 99 pct. af arbejderne i Danmark ikke godkender sådanne politiske handlinger af deres socialdemokratiske førere og ministre.

Men kan kommunisterne da ikke få fagforeningerne og de socialdemokratiske organisationer i Danmark til at diskutere det ene eller det andet af disse aktuelle spørgsmål, få dem til at udtale deres mening derom og i fællesskab slutte enhedsfront med dem med det mål for øje at gennemføre arbejdernes krav? Da vore danske kammerater i oktober i fjor henvendte sig til fagforeningerne med opfordring om at optræde imod nedsættelsen af arbejdsløshedsunderstøttelsen og for fagforeningernes demokratiske rettigheder, sluttede omkring et hundrede fagforeninger sig til enhedsfronten.

Sverige

I Sverige har en socialdemokratisk regering magten for tredje gang, men de svenske kommunister afslog længe at anvende enhedsfronten. Hvorfor? Var de måske mod enhedsfronten? Nej, det er klart, at de principielt var for enhedsfronten, for enhedsfronten *ialmindelighed*, men de forstod ikke, ud fra hvilken foranledning, ved hvilke spørgsmål, til forsvar for hvilke interesser, de med held kunne skabe den proletariske enhedsfront, hvor og hvorledes de skulle gribe sagen an. Nogle måneder før dannelsen af den socialdemokratiske regering optrådte det socialdemokratiske parti under valgkampen med et program, der indeholdt sådanne krav, der udmærket kunne have været anvendt som propaganda for dannelsen af en proletarisk enhedsfront. F.eks. parolerne: »Mod told«, »Mod militarisering«, »Slut med forhalingen af spørgsmålet om *arbejdsløshedsforsikringen*«, »Sikring af en *pension for de gamle*, tilstrækkelig til at leve af«, »Forbud mod *sådanne organisationer som det Munch'sfee korps*« (en fascistisk organisation), »Ned med *de borgerlige partiers krav om klasselovgivning mod fagforeningerne*«.

Mere end én million af det arbejdende folk i Sverige stemte i 1932 for disse krav, fremsat af socialdemokratiet, og hilste med glæde dannelsen af den socialdemokratiske regering i 1933, i håb om, at disse krav nu ville blive virkeliggjort. Hvad ville have været naturliggere i denne situation - og hvad ville i højere grad have været i overensstemmelse med massernes ønsker - end at det kommunistiske parti havde henvendt sig til alle socialdemokratiske og faglige organisationer med forslag om at træde i fælles aktion for *gennemførelse af disse krav, som var fremsat af det socialdemokratiske parti*.

Hvis det virkelig var lykkedes at mobilisere de brede masser og få sammensvejet de socialdemokratiske og kommunistiske arbejderorganisationer i enhedsfront for gennemførelse af disse krav fra socialdemokraterne, er der ingen tvivl om, at det havde været til gavn for den svenske *arbejderklasse*. De socialdemokratiske ministre i Sverige ville naturligvis ikke være blevet særlig glade over det. Netop i dette tilfælde havde regeringen været nødt til at godkende enkelte af kravene. I hvert fald ville det ikke have gået, som det gik nu, hvor regeringen i stedet for at ophæve tolden *forhøjede* enkelte toldsatser, i stedet for at begrænse militarismen, *forhøjede* krigsbudgettet, i

stedet for at afvise en lovgivning rettet imod fagforeningerne, selv fremsatte et sådant lovforslag. Det er sandt, at det svenske kommunistiske parti i forbindelse med sidstnævnte spørgsmål gennemførte en god massekampagne i den proletariske enhedsfronts ånd, og man opnåede også, at den socialdemokratiske rigsdagsfraktion til syvende og sidst følte sig nødsaget til at stemme imod regeringens lovforslag, således at det foreløbigt bortfaldt.

Norge

De *norske* kommunister optrådte rigtigt, da de opfordrede arbejderpartiets organisationer til fælles demonstrationer den 1. maj og opstillede en række krav, der i alt væsentlig faldt sammen med det norske arbejderpartis valgplatform. Skønt dette skridt var svagt forberedt, og skønt DNAs ledelse var imod det, *afholdtes der enhedsfrontdemonstrationer 30 steder.*

Til at begynde med var der mange kommunister, som frygtede for, at det var tegn på opportunisme fra deres side, hvis de ikke stillede egne, dobbelt så radikale krav op imod *hvilket som helst* socialdemokratisk dagskrav. Dette var en naiv fejltagelse. Hvis socialdemokraterne f.eks. opstillede kravet om opløsning af de fascistiske organisationer, hvorfor skulle vi da tilføje: og opløsning af politiet (for dette krav kan hensigtsmæssigt stilles i en anden situation). Vi må derimod sige til de socialdemokratiske arbejdere: Vi er rede til at gå ind for dette krav fra jeres parti som et krav for den proletariske enhedsfront og kæmpe til ende for at virkeliggøre det. Lad os gå sammen til kamp.

Tjekkoslavakiet

Også i *Tjekkoslavakiet* kan og må man udnytte bestemte krav fremsat af de tjekkiske og tyske socialdemokrater og de reformistiske fagforeninger for skabelsen af arbejderklassens enhedsfront. Når f.eks. socialdemokraterne kræver, at der skal skaffes arbejde til de arbejdsløse, eller de kræver - som de allerede gjorde i 1927 - ophævelse af de love, der begrænser kommunernes selvstyre, da bør man alle steder og i hver enkelt kreds stille disse krav konkret op og hånd i hånd med de socialdemokratiske organisationer kæmpe for deres virkeliggørelse. Eller når de socialdemokratiske partier tordner løs mod fascismens hjælpere i statsapparatet i al »almindelighed«, må vi konkret i hver enkelt kreds drage fascismens herolder frem i lyset og sammen med de socialdemokratiske arbejdere kæmpe for at få dem drevet ud af statsinstitutionerne.

Belgien

I *Belgien* er det socialdemokratiske partis ledere med *Emile Vandervelde* i spidsen indtrådt i en koalitionsregering. Dette »resultat« opnåede de på grundlag af en langvarig og bred kampagne for to hovedfordringer: Ophævelse af nødforordningerne, og Rationalisering af de Man's plan.

Det første spørgsmål er meget vigtigt. Den foregående regering udstedte i alt 140 reaktionære nødforordninger, som lagde de tungeste byrder på det arbejdende folk. Disse skulle man nu ophæve.

Det forlangte det socialdemokratiske parti. Har den nye regering nu afskaffet nogle af disse nødforordninger? De har ikke ophævet en eneste af disse, men kun lempet på enkelte af dem, for at give en slags symbolsk »afbetaling« på de omfattende løfter fra de socialdemokratiske førere i Belgien (ligesom de »symbolske dollars«, som enkelte europæiske magter tilbød USA som betaling for deres mange millioner krigs gæld).

Hvad angår virkeliggørelsen af den meget løfterige de Man's plan, så har sagen taget en for de socialdemokratiske arbejdere helt uventet modsat vending. De socialdemokratiske ministre har erklæret, at det *først er nødvendigt at overvinde den økonomiske krise*, og kun gennemføre de dele af de Man's plan, som gavner industrikapitalisternes og bankernes stilling - og først derefter kan man tage skridt til at lette arbejderne stilling, men hvor længe skal arbejderne vente på *deres* andel i den »velstand«, som de Man's plan lover? For de belgiske *bankiers* er der allerede faldet en ren *guldregn*. Der blev gennemført en sænkning af den belgiske franc med 28 pct. og ved hjælp af denne manipulation kunne bankierer hente 4,5 milliarder franc hjem som trofæer på bekostning af sparerne blandt middelstanden. Hvorledes stemmer så dette overens med de Man's plan? Hvis man tror planens bogstav, så lover den netop »indskriden« mod monopolistiske misbrug og spekulationsmanøvrer.

Regeringen udnævnte på grundlag af de Man's plan en kommission til at kontrollere bankerne, men den blev sammensat af *bankiers*, som nu glade og sorgløse kontrollerer sig selv.

De Man's plan lover ligeledes en række andre gode sager: »*Indskrænkning af arbejdstiden*«, »*Normalisering af arbejdslønnen*«, »*Mindsteløn*«, »*Organisering af et sygeforsikringsssystem, som omfatter alle*«, »*Forbedring af livsbekvemmelighederne gennem boligbyggeri*« osv. Alt dette er krav, som vi kommunister kan gå ind for. Vi må henvende os til arbejderorganisationerne i Belgien og sige: Kapitalisterne har allerede fået nok - ja, mere end nok! Lad os kræve af de socialdemokratiske ministre, at de opfylder de løfter, de har givet arbejderne. Lad os slutte enhedsfront for med fremgang at forsvare vore interesser. Minister Vandervelde, vi støtter de krav for arbejderne, som indeholdes i Deres platform, men vi siger åbent: Vi tager disse krav *alvorligt*. Vi ønsker handling, men ikke tomme ord, og derfor samler vi hundredtusinder af arbejdere til *kamp* for disse krav.

På denne måde kan kommunisterne i lande med socialdemokratiske regeringer udnytte tilsvarende dagskrav fra et socialdemokratisk partis valgprogram og de socialdemokratiske ministres løfter under valgene og med dem som udgangspunkt virkeliggøre fælles aktioner sammen med socialdemokratiske partier og organisationer, og kan senere lettere udvide kampagnen til at oprette enhedsfront på grundlag af en række andre massekrav i kampen mod kapitalens fremstød, mod fascismen og den truende krig.

Det er endvidere nødvendigt at have for øje, at hvis fælles aktioner sammen med socialdemokratiske partier og organisationer i almindelighed kræver alvorlig, velbegrunnet kritik af socialdemokratismen som ideologi og praksis på klassesamarbejde med borgerskabet, og en uophørlig kammeratlig udlægning af kommunismens program og paroler for de socialdemokratiske arbejdere, så er denne opgave særlig vigtig i kampen for enhedsfronten netop i de lande, hvor der findes socialdemokratiske regeringer.

Kampen for den faglige enhed

Kammerater! Virkeliggørelsen af den faglige enhed både i landsmålestok og i international målestok er en af de vigtigste etaper ved befæstelsen af enhedsfronten.

Som bekendt blev de reformistiske føreres splittelsestaktik gennemført i fagforeningerne med den største skraphed. Det er også let at forstå: Her blev deres politik med arbejdsfællesskab med bourgeoisiet fuldendt i praksis på arbejdspladsen på bekostning af arbejdermassernes livsinteresser. Dette måtte naturligt fremkalde en skarp kritik og modstand fra de revolutionære arbejdere under kommunisternes førerskab mod denne praksis. Derfor udspillede den heftigste kamp mellem kommunisme og reformisme på det faglige område.

Jo vanskeligere og mere indviklet kapitalismens stilling blev, jo mere reaktionær blev den politik, som Amsterdam-fagforeningernes førere drev, og jo mere aggressive blev deres forholdsregler mod alle oppositionelle elementer inden for fagforeningerne. Selv oprettelsen af det fascistiske diktatur i Tyskland og den skærpede offensiv fra kapitalens side i alle kapitalistiske lande lammede ikke deres aggressivitet. Er det ikke betegnende, at der endog i året 1933 i England, Holland, Belgien og Sverige blev sendt de skammeligste cirkulærer ud, der havde til hensigt at udelukke kommunisterne og de revolutionære arbejdere af fagforeningerne?

I England udsendtes 1933 et cirkulære, som forbød de lokale fagforeninger at træde ind i antikrigs- og andre revolutionære organisationer. Det var optakten til fagforeningernes generalråds berømte »sorte cirkulære«, hvormed hver fællesorganisation, der optager delegerede i sine rækker, som »på den ene eller den anden måde har at gøre med kommunistiske organisationer« erklæres for ulovlig. Hvad må man ikke sige om de tyske fagforeningers ledelse, der har anvendt uhørte repressalier mod de revolutionære elementer i fagforeningerne?

Vor taktik må ikke gå ud fra de enkelte føreres holdning i Amsterdam-fagforeningerne, hvor store end vanskelighederne kan være, som denne holdning bereder klassekampen, men må fremfor alt gå ud fra den kendsgerning: *hvor befinder arbejder masserne sig?* Og her må vi åbent erklære: Arbejdet i fagforeningerne er det mest brændende spørgsmål for alle kommunistiske partier. Vi må hidføre et virkeligt omsving i fagforeningsarbejdet og stille spørgsmålet om kampen for den faglige

enhed i centrum.

Kammerat Stalin sagde allerede for 10 år siden: »Hvori ligger socialdemokratiets kraft i Vesteuropa? Det ligger i, at det støtter sig på fagforeningerne. Hvori består vore kommunistiske partiers svaghed i Vesteuropa og USA?

I at de ikke er nøje forbundet med fagforeningerne, og at mange elementer i disse kommunistiske partier ikke vil forbindes nøje med fagforeningerne.

Derfor består hovedopgaven for de kommunistiske partier i Vesteuropa og USA i øjeblikket i at videreudvikle kampagnen for fagbevægelsens enhed og føre den til ende, i at alle kommunister uden undtagelse går ind i fagforeningerne og dér fører et systematisk tålmodigt arbejde for arbejderklassens sammenslutning mod kapitalen og derved opnår, at de kommunistiske partier kan støtte sig på fagforeningerne.« 1).

Er denne kammerat Stalins anvisning blevet opfyldt? Nej, kammerater, den er ikke opfyldt.

Mange af vore kammerater ringeagtede arbejdernes trang til fagforeningerne og gik på grund af vanskelighederne ved at arbejde i Amsterdam-fagforeningerne uden om denne indviklede opgave. De talte uden ophør om arbejdernes flugt fra fagforeningerne og overså, at fagforeningerne efter en vis tilbagegang ved begyndelsen af den økonomiske krise igen begyndte at vokse. Fagbevægelsens særegenhed bestod netop i, at bourgeoisiets angreb på fagforeningernes rettigheder, forsøgene på i en række lande at ensrette fagforeningerne (Polen, Ungarn osv.), nedskæringen af socialforsikringen, lønnedskæringen, til trods for at de reformistiske fagforeningsførere ikke gjorde modstand, dog tvang arbejderne til at slutte sig fastere sammen om fagforeningerne, fordi arbejderne i fagforeningerne ville og stadig vil se den kampberedte forsvarer for deres vigtigste klasseinteresser. Derved forklares den kendsgerning, at flertallet af Amsterdam-fagforeningerne - i Frankrig, Tjekkoslaviet, Belgien, Sverige, Holland, Svejts osv. - i de sidste år er gået frem i medlemstal. De amerikanske samvirkende fagforbund har i de sidste to år ligeledes forhøjet deres medlemstal i betydelig grad.

Hvis de tyske kammerater bedre havde forstået det faglige arbejde, som kammerat *Thällmann* gentagne gange talte om, så ville vi sikkert have haft en bedre stilling i fagforeningerne, end det var tilfældet ved det fascistiske diktatur s magttiltrædelse. Ved slutningen af 1932 stod kun omkring 10 pct. af partimedlemmerne i de »frie fagforeninger«, - til trods for at kommunisterne efter KomInterns 6. kongres stod i spidsen for en hel række strejker. I pressen skrev vore kammerater om nødvendigheden af at vie arbejdet i fagforeningerne 90 pct. af vore kræfter, men i praksis blev alt koncentreret om den revolutionære fagopposition, om RFO, der faktisk bestræbte sig for at erstatte fagforeningerne. Og efter Hitlers magtovertagelse? To år igennem modsatte vore kammerater sig

hårdnakket og systematisk den rigtige parole om kampen for at genopbygge de frie fagforeninger.

Jeg kunne anføre lignende eksempler fra næsten alle kapitalistiske lande.

Men vi har også en første alvorlig aktivpost i kampen for fagbevægelsens enhed i de europæiske lande. Jeg tænker på det lille Østrig, hvor der på det kommunistiske partis initiativ blev lagt grund til den illegale fagbevægelse. Efter februar kampene proklamerede socialdemokrater med *Otto Bauer* i spidsen parolen: »De frie fagforeninger kan først genopbygges efter fascismens omstyrtelse.« Men kommunisterne optog *arbejdet for at genopbygge fagforeningerne*. Ethvert udviklingstrin i dette arbejde var et stykke levende enhedsfront for det østrigske proletariat. Den resultatrige genopbygning af de frie fagforeninger under illegaliteten var et første alvorligt nederlag for fascismen. Socialdemokraterne stod på skillevejen. En del af dem forsøgte at føre forhandling med regeringen. En anden del oprettede på grund af vore resultater nogle parallelle illegale fagforeninger. Men der kunne kun gives én vej: *Enten kapitulation for fascismen eller en fælles kamp mod fascismen - for den faglige enhed*.

Under massernes tryk besluttede den vaklende ledelse for de parallelle fagforeninger, som de tidligere fagforeningsførere havde oprettet, sig til en forening. Grundlaget for denne forening er den uforsonlige kamp mod kapitalens angreb og mod fascismen, samt demokratiet i fagforeningerne. Vi hilser denne kendsgerning, der er den første i sin art siden fagbevægelsens formelle splittelse efter krigen og derfor har *international betydning*.

Enhedsfronten i *Frankrig* var uden tvivl et mægtigt stød fremad til virkeliggørelsen af den faglige enhed: Lederne af det samvirkende fagforbund (CGT) hæmmede og hæmmer på enhver måde virkeliggørelsen af enheden, idet de over for hovedspørgsmålet, spørgsmålet om fagforeningernes klassepolitik, opstiller spørgsmål, der er af underordnet eller formel betydning. Et utvivlsomt resultat i kampen for den faglige enhed var skabelsen af *enhedsforbundene* i lokal målestok, der f.eks. for jernbanearbejderne omfatter tre fjerdedele af de to fagforeningers medlemsmasser.

Vi er absolut for at genoprette *den faglige enhed i hvert land og i international målestok, vi er for en fælles fagforening i hver produktionsgren, vi er for et fælles fagforbund i hvert land, vi er for fælles internationale fagforeningssammenslutninger efter industrier, vi er for fælles fagforeningsinternationale på klassekampens grund. Vi er for fælles klassefagforeninger som et meget vigtigt bolværk for arbejderklassen mod kapitalens angreb og mod fascismen. Vi opstiller kun én betingelse for sammenslutningen: Kampen mod kapitalen, kampen mod fascismen, og for demokratiet i fagforeningerne*.

Tiden venter ikke. For os er spørgsmålet om den faglige enhed både i landsmålestok og i international målestok et spørgsmål om den store sag, sammenslutningen af vor klasse til en mægtig

fagorganisation mod klassefjenden.

Vi hilser det forslag, som Røde faglige Internationale rettede til Amsterdam-internationalen før den 1. maj i år (1935), om i fællesskab at diskutere spørgsmålene om betingelserne, metoderne og formerne for en forening af den internationale fagbevægelse. Amsterdam-internationalens førere afslog dette forslag med det udpinte argument, at fagbevægelsens enhed kun skulle være mulig inden for Amsterdam-internationalens rækker, der for øvrigt næsten udelukkende omfatter fagforeninger i en del af de europæiske lande.

Men de kommunister, som arbejder i fagforeningerne, må utrætteligt fortsætte kampen for fagbevægelsens enhed. De røde fagforeningers og Røde faglige Internationales opgave er at gøre alt, hvad der står i deres magt, for at timen for alle fagforeningers fælles kamp mod kapitalens angreb og mod fascismen kan komme så hurtigt som muligt, for at fagbevægelsens enhed kan skabes på trods af den hård nakkede modstand fra Amsterdam-internationalens reaktionære førere. De røde fagforeninger og RFI må derved understøttes af os på alle felter.

Vi anbefaler i de lande, hvor der består små røde fagforeninger, at arbejde for deres tilslutning til de store reformistiske forbund, og samtidig forlange, at man får lov til at forfægte sin egen mening, og at de ekskluderede genoptages. I de lande, hvor der består store røde og reformistiske parallelle fagforeninger, anbefaler vi indkaldelse af *sammenslutningskongresser* på en platform om kampen mod kapitalens angreb og skabelsen af *det faglige demokrati*.

Det må eftertrykkeligt betones, at en kommunistisk arbejder, en revolutionær arbejder, som ikke tilhører sit fags massefagforening, som ikke kæmper for at forvandle den reformistiske fagforening til en virkelig klassefagforening, som ikke kæmper for fagbevægelsens enhed på klassekampens grund, at en sådan kommunistisk arbejder, en sådan revolutionær arbejder ikke opfylder sin første proletariske pligt.

Enhedsfronten og ungdommen

Kammerater!

Jeg har allerede henvist til, hvilken betydning inddragelsen af ungdommen i de fascistiske organisationer havde for fascismens sejr. Når vi taler om ungdommen, må vi åbent erklære: Vi har forsømt vor opgave at inddrage masserne af den arbejdende ungdom i kampen mod kapitalens angreb, mod fascismen og krigsfaren, vi har forsømt disse opgaver i en række lande. Vi har undervurderet ungdommens uhyre betydning i kampen mod fascismen. Vi har ikke altid taget hensyn til ungdommens særlige økonomiske, politiske og kulturelle interesser. Vi har ikke viet ungdommens revolutionære opdragelse den tilstrækkelige opmærksomhed.

Alt dette har fascismen udnyttet meget behændigt, og i en række lande, navnlig i Tyskland, draget

store dele af ungdommen ind på en vej, som indstillede dem mod proletariatet. Man må gøre sig klart, at fascismen ikke blot indfanger ungdommen med den militaristiske romantik. Mange føder og klæder den i dens militære afdelinger, andre giver den arbejde, den laver endog såkaldte kulturanstalter for ungdommen og bestræber sig på denne måde for at indgyde ungdommen den tro, at fascismen virkelig har vilje og evne til at give den arbejdende ungdom brød og klæder, at give den undervisning og arbejde.

Vore kommunistiske ungdomsforbund er i de fleste kapitalistiske lande endnu i overvejende grad sekteriske organisationer, der er løsrevet fra masserne. Deres hovedsvaghed består i, at de stadig bestræber sig for at efterligne de kommunistiske partiers former og metoder i arbejdet og glemmer, at det kommunistiske ungdomsforbund *ikke er Ungdommens Kommunistiske Parti*. De tager ikke tilstrækkeligt hensyn til den omstændighed, at det kommunistiske ungdomsforbund er en organisation, der har sine særlige opgaver: Dets metoder og arbejdsformer, dets opdragelsesmetoder og kampformer må tilpasses til ungdommens konkrete niveau og krav.

Vore ungmunkunister har i kampen mod de fascistiske voldshandlinger og mod den borgerlige reaktion vist uforglemmelige eksempler på heltmod. Men de mangler evnen til konkret og udholdende at løsrive ungdommens masser fra den fjendtlige indflydelse. Det viser den endnu ikke overvundne modstand mod at arbejde i de fascistiske masseorganisationer og den omstændighed, at man ikke altid på rigtig måde har nærmet sig den socialdemokratiske og øvrige ikke-kommunistiske ungdom.

For alt dette er de kommunistiske partier naturligvis også i højeste grad ansvarlige, idet de må lede og understøtte det kommunistiske ungdomsforbund i dets arbejde. Ungdommens problem er jo ikke blot et problem for det kommunistiske ungdomsforbund. *Det er et problem for hele den kommunistiske bevægelse*. I kampen for ungdommen må de kommunistiske partier og ungdomsorganisationer hidføre et virkeligt og afgørende skridt fremad.

Den kommunistiske ungdomsbevægelses hovedopgave i de kapitalistiske lande er modig at virkeliggøre *enhedsfronten*, at organisere og forene den arbejdende unge generation. Hvor stor betydning denne opgave har for den revolutionære ungdomsbevægelse, viser i den sidste tid eksemplerne fra *Frankrig og USA*. Det var nok i disse lande at påbegynde skabelsen af enhedsfronten for straks at nå betydelige resultater. Hvad den internationale enhedsfront angår, er det også værd at lægge mærke til pariser-antifascisterne og anti-krigskomitéernes heldige initiativ til at hidføre et internationalt samarbejde af alle *ikke-fascistiske* ungdomsorganisationer.

Disse heldige skridt i ungdommens enhedsfrontbevægelse i den sidste tid viser også, at formerne for ungdommens enhedsfront ikke skal anvendes skematisk, ikke ubetinget skal være de samme, som vi ser i de kommunistiske partiers praksis. De kommunistiske ungdomsforbund må på enhver måde

tilstræbe foreningen af alle ikke-fascistiske masseorganisationers kræfter, således at der oprettes forskellige fælles ungdomsorganisationer i kampen mod fascismen, mod ungdommens uhørte retsløshed og militarisering, for den unge generations økonomiske og kulturelle rettigheder, for erobringen af denne ungdom på den antifascistiske front, hvor den end i øjeblikket må befinde sig: På arbejdspladserne, i arbejdstjenestelejrene, på arbejdsanvisningsstederne, i kasernerne og i flåden, i skolerne eller i forskellige sportslige, kulturelle eller andre organisationer.

Vore ungkommunister må i udbygningen og befæstelsen af det kommunistiske ungdomsforbund samtidig tilstræbe dannelsen af antifascistiske sammenslutninger og enhedsorganisationer af de kommunistiske og socialdemokratiske ungdomsforbund på klassekampens grund.

Enhedsfronten og kvinderne

Kammerater!

Arbejdet blandt de arbejdende kvinder, arbejdsløse kvinder, kvinder i landbruget, husmødre, er ikke blevet mindre undervurderet end arbejdet blandt ungdommen. Men medens fascismen stjæler mere fra ungdommen end fra nogen anden, gør den særlig hensynsløst og kynisk kvinden til en slave, idet den spekulerer i moderens, husmoderens og den enligstillede arbejderkvindes dybest rodfæstede følelser, og spekulerer i, at de ikke er sikre på, hvad dagen i morgen vil bringe dem. Fascismen, som optræder i velgørerens rolle, tilkaster den sultne familie en elendig almisse og forsøger at kvæle de bitre følelser, som den uhørte krænkelse særlig fremkalder hos de arbejdende kvinder. Den fordriver arbejderkvinderne fra arbejdspladsen. Den sender ved tvangsforanstaltninger nødlidende piger på landet og dømmer dem til uden betaling at blive tjenestepiger for storbønder og godsejere. Samtidig med, at den lover kvinden et lykkeligt hjem, driver den som intet andet kapitalistisk regimente kvinden ind på prostitutionens vej.

Kommunisterne og særlig vore kvindelige partikammerater må stadig huske, at der ikke kan føres nogen heldig kamp mod krig og fascisme, hvis ikke kvinderne drages med ind i denne kamp. Men det kan ikke nås blot gennem agitation. Vi må tage hensyn til hver konkret situation og finde de rigtige metoder til at mobilisere de arbejdende kvinders masser til kamp for deres livsvigtige interesser og krav: Mod prisstigningerne, for lønforhøjelser efter princippet lige løn for lige arbejde, mod masseafskedigelse, mod alle former for ulighed og fascistisk undertrykkelse af kvinden.

I vore bestræbelser for at inddrage de arbejdende kvinder i den revolutionære bevægelse må vi heller ikke vige tilbage for at oprette særlige kvindeorganisationer, hvor det er nødvendigt.

Den fordom, at det skulle være nødvendigt at opløse de kvindeorganisationer i kapitalistiske lande, der står under kommunistisk førerskab, for at bekæmpe »kvindeseparatismen« i arbejderbevægelsen, bringer ofte stor skade.

Man må finde de simple og mest elastiske former for at få forbindelser og kampfællesskab mellem de revolutionære, socialdemokratiske og fremskridtsvenlige antifascistiske organisationer sammen med anti-krigsorganisationerne. Vi må for enhver pris opnå, at de arbejdende kvinder kæmper side om side med deres klassebrødre i rækkerne i arbejderklassens enhedsfront og den antifascistiske folkefront.

Den anti-imperialistiske enhedsfront

Ganske overordentlig betydning får i forbindelse med den ændrede internationale og indre situation i alle kolonier og halvkolonier spørgsmålet om den *anti-imperialistiske enhedsfront*.

Ved skabelsen af en bred anti-imperialistisk kampenhedsfront i kolonierne og halvkolonierne må man frem for alt tage hensyn til mangfoldigheden i de forhold, hvorunder massernes anti-imperialistiske kamp forløber, til den forskellige modenhedsgrad i den nationale frigørelsesbevægelse, til proletariats rolle i denne bevægelse og det kommunistiske partis indflydelse på de store masser.

Spørgsmålet står anderledes i Brasilien end i Indien og Kina osv.

I Brasilien må det kommunistiske parti, som gennem skabelsen af den nationale befrielsesalliance har skabt det rigtige grundlag for udviklingen af den anti-imperialistiske enhedsfront, sætte alle sine kræfter ind for ved først og fremmest at inddrage bøndernes millionmasser at udbrede denne front videre og virke for at skabe afdelinger af den revolutionære folkehær, som er revolutionen fuldkommen hengivne, og bringe den nationale befrielsesalliance til magten.

I *Indien* må kommunisterne tage del i alle anti-imperialistiske masseorganisationer, understøtte og udbrede dem, uden at undtage de aktioner, som nationalreformisterne står i spidsen for. Idet de bevarer deres politiske og organisatoriske selvstændighed, må de udføre et aktivt arbejde inden for de organisationer, som tilhører Indiens nationalkongres, og fremme udkrystalliseringen af en nationalrevolutionær fløj i disse organisationer for videre at udfolde de indiske folks nationale befrielsesbevægelse mod den britiske imperialisme.

I Kina, hvor folkebevægelsen allerede har ført til skabelse af sovjetområder på et betydeligt landområde og til organiseringen af en mægtig rød armé, har den japanske imperialismes røveriske offensiv og Nanking-regeringens forræderi bragt det store kinesiske folks nationale eksistens i fare. Kun de kinesiske sovjetter kan optræde som det forenede centrum i kampen mod, at Kina lægges i slavelænker og opdeles, som det forenede centrum, der samler alle anti-imperialistiske kræfter til det kinesiske folks nationale frigørelseskamp.

Vi billiger derfor vort helt modige kinesiske kommunistiske broderpartis initiativ ved skabelsen af den bredeste anti-imperialistiske enhedsfront mod den japanske imperialisme og dens kinesiske

agenter. Enhedsfronten med alle de organiserede kræfter på Kinas territorium, der er beredt til at føre en virkelig kamp for at redde deres land og deres folk. Jeg er overbevist om, at jeg udtrykker hele kongressens følelser og tanker, når jeg erklærer: I hele verdens revolutionære proletariats navn bringer vi vor flammende broderlige hilsen til alle Kinas sovjetter, til det kinesiske revolutionære folk. Vi bringer vor flammende broderlige hilsen til Kinas i tusind kampe prøvede heltmodige røde armé. Vi forsikrer det kinesiske folk om, at vi er fast besluttede på at understøtte dets kamp for dets fulde befrielse fra alle imperialistiske røvere og deres kinesiske agenter.

Om enhedsfront-regeringen

Vi har slået ind på en beslutsom dristig kurs henimod arbejderklassens enhedsfront, og vi er beredt til at følge den med alle konsekvenser.

Hvis man spørger os, om vi kommunister *kun* i kampen for delkravene står på enhedsfrontens grund, eller om vi er beredt til selv at dele ansvaret, hvis det kommer til at dreje sig om at danne en enhedsfrontens regering, så vil vi i fuld bevidsthed om ansvaret sige: Ja, vi tager i betragtning, at der kan indtræde en sådan situation, hvor dannelsen af en *regering af den proletariske enhedsfront eller den antifascistiske folkefront* ikke blot er mulig, men også i proletariatets interesse vil være en nødvendighed. Vi vil i dette tilfælde uden vaklen gå ind for skabelsen af en sådan regering.

Jeg taler her ikke om en regering, som kan dannes *efter* den proletariske revolution. Det er naturligvis ikke udelukket, at der i et eller andet land straks efter bourgeoisiets revolutionære omstyrtelse kan dannes en sovjetregering på grundlag af en regeringsblok mellem det kommunistiske parti og et bestemt parti (eller dets venstre fløj), som tager del i revolutionen. De russiske bolsjevikkers sejrige parti har som bekendt efter Oktoberrevolutionen også optaget repræsentanter for de social-revolutionæres venstre fløj. Det var en særegenhed ved den første sovjetregering efter Oktoberrevolutionens sejr.

Det drejer sig ikke om et sådant tilfælde, men om muligheden af at danne en enhedsfrontregering før sovjet revolutionens sejr.

Hvad er det for en regering? I hvilken situation kan der være tale om det?

Det er fremfor alt *en regering, der bekæmper fascismen og reaktionen*. Det må være en regering, som er opstået som resultat af enhedsfrontbevægelsen, og som på ingen måde indskrænker det kommunistiske partis og arbejderklassens masseorganisationers virksomhed, men tværtimod tager afgørende forholdsregler imod de kontrarevolutionære finansmagnater og deres fascistiske agenter.

I det egnede øjeblik og støttet på den voksende enhedsfrontbevægelse vil det kommunistiske parti i det givne land gå ind for skabelsen af en sådan regering på grundlag af en bestemt antifascistisk platform.

Under hvilke objektive betingelser vil dannelsen af en sådan regering være mulig? Dette spørgsmål kan man svare på i en ganske almindelig form: Når der er en *politisk krise*, hvor de herskende klasser allerede ikke mere er i stand til at holde den antifascistiske massebevægelses mægtige opsving nede. Men det er kun det almindelige perspektiv, uden hvilket dannelsen af en enhedsfrontregering næppe vil være mulig i praksis. Kun tilstedeværelsen af bestemte *særlige forudsætninger* kan sætte spørgsmålet om at danne en sådan regering på dagsordenen som en politisk *nødvendig* opgave. Jeg synes, at følgende forudsætninger her fortjener den største opmærksomhed:

For *det første*, når bourgeoisiets statsapparat allerede er tilstrækkeligt desorganiseret og *lammet*, så at bourgeoisiet ikke er i stand til at forhindre dannelsen af en regering, der bekæmper reaktion og fascisme.

For *det andet*, når de største masser af den arbejdende befolkning, især massefagforeningerne optræder stormende mod *fascisme og reaktion*, men endnu *ikke er beredt til* at rejse sig til opstand for *under førerskab af det kommunistiske parti at kæmpe for indførelsen af sovjetmagten*.

For *det tredje*, når udskillelsesprocessen og radikaliseringen i socialdemokratiets og de andre partiers rækker, der deltager i enhedsfronten, allerede har ført til, at en betydelig del af den kræver hensynsløse .forholdsregler mod fascisterne og andre *reaktionære*, kæmper sammen med kommunismen mod fascismen og optræder åbent mod den reaktionære del af deres eget parti, der er fjendtlig indstillet mod kommunismen.

Hvornår og i hvilke lande en sådan situation virkelig vil indtræde, hvor disse forudsætninger er til stede i tilstrækkelig grad, kan man ikke forudsige, men da et sådant perspektiv *ikke er udelukket i noget kapitalistisk land*, må vi tage det med i vore betragtninger og ikke blot orientere og forberede os selv derpå, men også orientere arbejderklassen på tilsvarende måde.

Den kendsgerning, at vi i dag overhovedet rådslår om dette spørgsmål hænger selvfølgelig sammen med vor vurdering af situationen og de nærmeste perspektiver for udviklingen og med den faktiske vækst i enhedsfrontbevægelsen i en række lande i den sidste tid. Over ti år var situationen i de kapitalistiske lande således, at den Kommunistiske Internationale ikke behøvede at befatte sig med spørgsmål af denne art.

I husker, kammerater, at på vor 4. kongres 1922 og på den 5. kongres 1924 diskuteredes spørgsmålet om parolen *arbejderregering eller arbejder- og bonderegering*. Det drejede sig her oprindeligt efter sagens væsen om et spørgsmål, som næsten er analogt med det, som vi stiller i dag. De diskussioner, som dengang førtes i den Kommunistiske Internationale om dette spørgsmål, og særlig de politiske *fejl*, som blev begået i forbindelse dermed, har også deres betydning i dag *for at*

skærpe vor årvågenhed med hensyn til afvigelser til højre og til »venstre« fra den bolsjevikiske linje i dette spørgsmål. Derfor vil jeg i korte træk henvise til nogle af disse fejl for at drage den nødvendige lære af dem for vore partiers politik i dag.

Den første række fejl betinges ved, at spørgsmålet om arbejderregering ikke sammenknyttedes klart og fast med tilstedeværelsen af en politisk krise. Derved kunne *højreopportunisterne* udlægge sagen således, at man skulle tilstræbe dannelsen af en af det kommunistiske parti støttet arbejderregering i en hvilken som helst så at sige »normal« situation. *Ultravenstrefolkene* anerkendte derimod udelukkende en sådan arbejderregering, som kun kan skabes gennem den bevæbnede opstand *efter* bourgeoisiets omstyrtelse. Både det ene og det andet er forkert, og derfor betoner vi nu - for at undgå en gentagelse af lignende fejl - så *eftertrykkeligt, at man nøje må tage hensyn til* de særlig konkrete betingelser : Den politiske krise og massebevægelsens opsving, hvorunder skabelsen af en enhedsfrontregering kan vise sig mulig og politisk nødvendig.

Den *anden* række fejl betinges ved, at spørgsmålet om arbejderregeringen ikke sammenknyttedes med en kæmpende *enhedsfrontens massebevægelse*. Derfor havde *højreopportunisterne* mulighed for at forvanske spørgsmålet og udvandre det til en principløs taktik med blokdannelse med de socialdemokratiske partier på grundlag af rent parlamentariske kombinationer. Men *Ultravenstrefolkene* skreg derimod: »Ingen slags koalitioner med det kontrarevolutionære socialdemokrati!« Og betragtede i grunden alle socialdemokrater som kontrarevolutionære

Både det ene og det andet var forkert, og vi understreger nu på den ene side, at vi på ingen måde vil en »arbejderregering«, der ganske simpelt ville være en udvidet socialdemokratisk regering. Vi foretrækker endog at give afkald på betegnelsen »arbejderregering« og *tale om en enheds front regering*, der efter sin politiske karakter er noget helt andet, noget principielt *andet* end alle socialdemokratiske regeringer, der plejer at kalde sig »arbejderregeringer«. Medens den socialdemokratiske regering er et værktøj for arbejdsfællesskabet med bourgeoisiet for at opretholde det kapitalistiske system, er *enhedsfrontregeringen* et organ for samarbejde mellem proletariatets revolutionære avantgarde og andre antifascistiske partier i hele den arbejdende befolknings interesse, en regering for kampen mod fascisme og reaktion. Det er klart, at det er to *grundforskellige* ting.

På den anden side betoner vi, at det er nødvendigt at se *forskellen mellem socialdemokratiets to forskellige lejre*. Som jeg allerede har sagt, eksisterer der en reaktionær lejr i socialdemokratiet, men der eksisterer og vokser samtidig en lejr af venstresocialdemokrater (uden gåseøjne), at arbejdere i revolutionær udvikling. Den afgørende forskel mellem dem består i praksis i deres holdning over for arbejderklassens enhedsfront. De reaktionære socialdemokrater er *mod* enhedsfronten, de bagvasker enhedsfrontbevægelsen, saboterer og undergraver den, for enhedsfronten krydser deres

kompromispolitik med det reaktionære bourgeoisi. Venstresocialdemokraterne er for *enhedsfronten*, de forsvarer, udvikler og styrker enhedsfrontbevægelsen. Da denne enhedsfrontbevægelse er en kampbevægelse mod fascisme og reaktion, vil den stadig være den drivkraft, som driver enhedsfrontregeringen til, kamp mod det reaktionære bourgeoisi. Jo stærkere massebevægelsen udfolder sig, jo større bliver den kraft, som den giver regeringen til kamp mod de reaktionære. Og jo bedre denne massebevægelse organiseres nedefra, jo mere omfattende de *overpartiske klasseorganer for enhedsfronten på arbejdspladserne, blandt de arbejdsløse, i arbejderkvartererne, blandt småkårsfolk i by og på land* er, desto større bliver garantierne mod en eventuel udartning af enhedsfrontregeringens politik.

Den *tredje* række forkerte anskuelser, som kom til udtryk under tidligere diskussioner, angik netop »arbejderregeringens« praktiske politik. *Højreopportunisterne* var af den mening, at arbejderregeringen måtte holde sig inden for »det borgerlige demokratis rammer« og som følge deraf ikke kunne foretage sig noget skridt, der går ud over denne ramme. *Ultravenstrefolkene* gav derimod i praksis afkald på enhver politik for at skabe en enhedsfrontregering.

I året 1923 kunne man i Sachsen og Thüringen se et anskueligt billede på en »arbejderregerings« højreopportunistiske praksis. Kommunisternes indtræden i den sachsiske regering sammen med venstresocialdemokraterne (Zeitner-gruppen) var i og for sig ingen fejl, tværtimod, dette skridt retfærdiggjordes fuldt ud gennem den revolutionære situation i Tyskland. Men da kommunisterne deltog i regeringen, skulle de først have *udnyttet deres positioner til proletariatets bevæbning*. Det gjorde de ikke. De beslaglagde ikke engang én eneste af de riges boliger om end arbejdernes bolignød var så stor, at mange af dem ikke havde noget husly for kone og børn. De foretog sig heller *intet* for at organisere arbejdernes revolutionære massebevægelse. De opførte sig overhovedet som *sædvanlige* parlamentariske ministre »inden for det borgerlige demokratis rammer«. Som bekendt var det resultatet af Brandlers og meningsfællers opportunistiske politik. Slutresultatet var en sådan bankerot, at vi endnu i dag (1935) er tvunget til at anføre den sachsiske regering som et klassisk eksempel på, hvorledes revolutionære i en regering *ikke* skal opføre sig.

Kammerater!

Vi forlanger af hver enhedsfrontregering en helt anden politik. Vi forlanger af den, at den virkeliggør bestemte til situationen svarende revolutionære grundkrav, f.eks. produktionskontrol, kontrol med bankerne, opløsning af politiet, dets erstatning med en bevæbnet arbejdermilits.

For femten år siden opfordrede Lenin os til at koncentrere hele vor opmærksomhed om »at finde former for overgangen og indvoksningen i den proletariske revolution«. Muligvis vil *enhedsfrontregeringen* i en række lande vise sig som *en af* de vigtigste overgangsformer. De doktrinære »venstrefolk« har stadig sat sig ud over denne Lenins henvisning, som indskrænkede

propagandister hårdt de stadig talt om »målet« uden at bekymre sig om »overgangsformerne«. Derfor forsøgte de også at gøre parolen om »arbejderregering« til et tomt ordspil, til et »synonym« for det proletariske diktatur. Men højreopportunisterne forsøgte ved hjælp af denne parole at opdigte et særligt »*demokratisk mellemstadium*« mellem bourgeoisiets diktatur og proletariatets diktatur for hos arbejderklassen at vække illusionen om en fredelig parlamentarisk spadseretur fra det ene diktatur til det andet. Dette tænkte »mellemstadium« kaldte de også en »overgangsform«; og påberåbte sig endog Lenin! Men det var ikke vanskeligt af afsløre denne svindel. Lenin talte jo om en form for overgang og indvoksen i den »proletariske revolution«, dvs. i omstyrningen af bourgeoisiets diktatur, og *ikke* om nogen slags overgangsform *mellem* bourgeoisiets diktatur og proletariatets diktatur.

Hvorfor tillagde Lenin overgangsformen til den proletariske revolution en så overordentlig stor betydning? Fordi han havde »*alle store revolutioners grundlov*« for øje, den lov, at propaganda og agitation alene ikke er i stand til at erstatte massernes *egne politiske erfaringer*, når det drejer sig om at bringe virkelig store masser af den arbejdende befolkning over på den revolutionære fortrops side, uden hvilket en sejrrik kamp om magten ikke er mulig. Den sædvanlige venstrefejl er forestillingen om, at det skulle være tilstrækkeligt - så snart der er opstået en politisk (eller revolutionær) krise -, hvis den kommunistiske ledelse fremsætter parolen om den revolutionære opstand, for at de store masser så følger denne parole. Nej, endog under en sådan krise er masserne langt fra beredt dertil. Vi har set det i eksemplet *Spanien*. For at hjælpe *millionmasserne* til hurtigst at lære af deres egne erfaringer, hvad de skal gøre, hvor den afgørende udvej kan findes og hvilket parti, der fortjener deres tillid, - er både overgangsparoler og særlige »former for overgang og indvoksen i den proletariske revolution« nødvendige. Ellers kan de store folkemasser, der er hildet i småborgerlige demokratiske illusioner og traditioner, selv i en revolutionær situation vakle, tøve og tage fejl uden at finde vejen til revolutionen og så komme under de fascistiske bødlers slag.

Derfor regner vi med den mulighed at danne den antifascistiske enhedsfrontregering under den politiske krise. Hvis en sådan regering virkelig fører kampen mod folkefjenderne og indrømmer arbejderklassen og det kommunistiske parti aktionsfriheden, vil vi kommunister understøtte den på enhver måde og kæmpe som revolutionens soldater i *forreste ildlinje*. Men vi siger åbent til masserne:

Den endelige redning kan denne regering *ikke* bringe. Den er ikke i stand til at omstyrte udbyrternes klasseherredømme og kan derfor heller ikke endelig ophæve faren for en fascistisk kontrarevolution. Følgelig må man stedse *bevæbne sig til den socialistiske revolution!* Redningen kan kun *sovjetmagten* bringe!

Ved vurderingen af den nuværende udvikling af den internationale situation ser vi, at den *politiske*

krise modnes i en hel række lande. De betinger den brændende aktualitet og vigtighed af at træffe faste beslutninger på vor kongres i spørgsmålet om enhedsfrontregeringen.

Hvis vore partier forstår at udnytte mulighederne for at skabe en enhedsfrontregering, kampen for dens skabelse såvel som en sådan regerings magtudøvelse, til en *revolutionær forberedelse af masserne*, vil det være den *bedste politiske retfærdiggørelse* for vor kurs henimod skabelsen af en enhedsfrontregering.

Om den ideologiske kamp mod fascismen

En af de svageste sider ved vore partiets antifascistiske kamp består i, at de *ikke reagerer* tilstrækkelig og rettidig på *fascismens demagogi* og stadig bliver ved med at behandle spørgsmålene om kampen mod den fascistiske ideologi med ringeagt. Mange kammerater tror ikke, at en så reaktionær afart af den borgerlige ideologi som fascismens ideologi, der i sin meningsløshed hyppig stiger til vanvid, overhovedet er i stand til at vinde indflydelse på masserne. Det er en stor fejl. Kapitalismens vidt fremskredne forrådnelse trænger ind i dens ideologis og kulturs kerne, og de store folkemassers fortvivlede stilling gør visse lag modtagelige for en smitte af denne forrådnelses ideologiske affald.

Denne kraft i fascismens ideologiske sygdom må vi på ingen måde undervurdere. Vi må tværtimod fra vor side udfolde en bredt anlagt ideologisk kamp på grundlag af en klar, populær argumentation, idet vi rigtigt og godt gennemtænkt går ind på ejendommelighederne i folkemassernes nationale psykologi.

Fascisterne har gennemrodet hvert folks hele *historie* for at fremstille sig selv som efterfølgere og fortsættere af alt ophøjet og heltedigt i fortiden og benytter alt, hvad der nedværdigede og krænkede folkets nationale følelser som våben mod fascismens fjender. I Tyskland blev der udgivet hundredvis af bøger, som forfølger ét mål - at forfalske det tyske folks historie på fascistisk manér.

De nybagte nationalsocialistiske historieskrivere anstrenger sig for at fremstille Tysklands historie, som om der i kraft af en eller anden »historisk lovmæssighed« gennem to tusind år som en rød tråd gik en udviklingslinje igennem, som har ført til, at der opstod en national »redningsmand« på den historiske skueplads, en »Messias« for det *tyske* folk, den bekendte »korporal« af *østrigsk* afstamning! I disse bøger fremstilles det tyske folks største mænd i fortiden som fascister og de store bondebevægelser som direkte forløbere for den nazistiske bevægelse.

Mussolini anstrenger sig krampagtigt for at slå mønt af *Garibaldi*s helteskikkelse, De franske fascister løfter Jomfruen af Orleans i deres skjold som deres heltinde. De amerikanske fascister appellerer til traditionerne fra den amerikanske frihedskrig, til Washingtons og Lincolns traditioner. De bulgarske fascister udnytter halvfjerdsernes nationale befrielsesbevægelse og de populære

nationalhelte fra denne bevægelse, Vassil Levski, Stefan Karadsh og andre.

Kommunister, som tror, at alt dette ikke angår arbejderklassens sag, som ikke foretager sig noget for at belyse deres eget folks fortid for de arbejdende masser i historisk rigtig belysning, i virkelig marxistisk-leninistisk-stalinistisk ånd, for at *sammenknytte deres nuværende kamp med deres folks revolutionære traditioner fra fortiden*, sådanne kommunister overlader frivilligt alt, som er værdifuldt i deres nations fortid, til de fascistiske falsknere til folkemassernes fordummelse.

Nej, kammerater! *Os angår ethvert vigtigt spørgsmål ikke blot i vort eget folks nutid og fremtid, men også i dets fortid.* For vi kommunister fører jo ikke nogen snæver politik i arbejderens lavsmæssige interesser. Vi er ikke snæversynede fagforeningsfunktionærer eller førere for middelalderlige håndværker- og svendegilder. Vi er repræsentanter for den moderne histories vigtigste og største klasse, for arbejderklassens klasseinteresser, den klasse, som er kaldet til at befri menneskeheden for det kapitalistiske systems kvaler, arbejderklassen, der allerede på en sjettedel af jordkloden har brudt kapitalismens åg og er den regerende klasse. Vi forsvarer alle udbyttede arbejdende lags livsinteresser, dvs. det overvejende folkeflertal i alle kapitalistiske lande.

Vi kommunister er *uforsønlige principielle* modstandere af den borgerlige nationalisme i alle dens afskygninger. Men vi er *ikke tilhængere af den nationale nihilisme* og må aldrig optræde som sådanne. Den

opgave at opdrage arbejderne og hele den arbejdende befolkning i den proletariske internationalismes ånd er en af de grundlæggende opgaver for hvert kommunistisk parti. Men den, som tror, at dette tillader ham eller foranlediger ham til at ringeagte alle de store arbejdende massers nationale følelser, han er langt fra den virkelige bolsjevisme og har intet forstået af Lenins og Stalins lære om det nationale spørgsmål

Lenin, som stedse kæmpede afgjort og konsekvent mod den borgerlige nationalisme, gav os et eksempel på den rigtige behandling af dette spørgsmål om de nationale følelser i sin artikel »Om storrussernes nationale stolthed« i året 1914. Han skrev:

»Er da vi storrussiske klassebevidste proletarer fremmede for følelsen af nationalstolthed? Sikkert ikke! Vi elsker vort sprog og vor hjemstavn, vi virker mest for, at *dens* arbejdende masser (dvs. 9/10 af *dens* befolkning) bliver hævet op til et bevidst demokratisk og socialistisk liv. Det smerter os mest at se og føle, hvilke voldshandlinger, hvilken undertrykkelse, hvilken forhånelse zarlakajerne, godsejerne og kapitalisterne øver mod vor smukke hjemstavn. Vi er stolte af, at disse voldshandlinger har fremkaldt modstand fra vor midte, fra storrussernes midte, at Radisjtsjev, dekabristerne, halvfjerdsernes småborgerlige revolutionære er fremgået af *denne* midte, at den storrussiske arbejderklasse i året 1905 har skabt et mægtigt revolutionært masseparti...

Vi er opfyldt af følelsen af nationalstolthed, for den storrussiske nation har *ligeledes* frembragt en revolutionær klasse, har ligeledes bevist, at den er i stand til at give menneskeheden mægtige forbilleder i kampen for frihed og socialisme og ikke blot pogromer, galgerækker, torturkamre, vældig hungersnød og kryberi for poperne, tsarerne, godsejerne og kapitalisterne.

Vi er opfyldt af den nationale stolthedsfølelse, og netop derfor hader vi *ganske særlig* vor slavefortid. . . og vor slavenutid, hvor de samme godsejere, understøttet af kapitalisterne, fører os ind i krigen for at undertrykke Polen og Ukraine, for at styrke Romanov´ernes, Bobrinskij´ernes og Purisjkevitsj´ernes bande, der skænder vor storrussiske værdighed.« Således skrev Lenin om den nationale stolthed.

Jeg tror kammerater, at jeg ikke har handlet urigtig under Leipzig-processen, da jeg ved fascisternes forsøg på at udskælde det bulgarske folk for et barbarisk folk forsvarede det bulgarske folks arbejdende massers nationale ære, de som med hengivenhed kæmper mod de fascistiske undertrykkere, mod disse virkelige barbarer og vilde, og da jeg erklærede, at jeg ikke havde nogen grund til at skamme mig ved, at jeg er bulgarer, men tværtimod er stolt af at være søn af den heltmodige bulgarske arbejderklasse.

Kammerater! Den proletariske internationalisme må så at sige »*akklimatisere*« sig i ethvert land for at slå dybe rødder i den hjemlige jord. Den proletariske klassekamps og arbejderbevægelsens *nationale former* i de enkelte lande står ikke i modsætning til den proletariske internationalisme, men tværtimod kan man under disse former også med held forsvare proletariatets *internationale interesser*.

Naturligvis må man *overalt og i alle tilfælde* vise masserne og konkret bevise, at det fascistiske bourgeoisie under påskud af at forsvare de fælles nationale interesser driver deres egoistiske undertrykkelses- og udbytningspolitik mod deres eget folk og udplyndrer og lægger andre folk i slavelænker. Men man må ikke indskrænke sig hertil. Man må samtidig gennem arbejderklassens kamp og gennem de kommunistiske partiers aktioner vise, at proletariatet, som rejser sig imod enhver trældom og mod enhver national undertrykkelse, er den *eneste* virkelige kæmper for folkets nationale frihed og uafhængighed.

Proletariatets klassekampinteresser mod de nationale udbyttere og undertrykkere står ikke i modsætning til hele nationens interesser i en fri og lykkelig fremtid. Tværtimod: den socialistiske revolution vil betyde nationens *redning* og åbne den vejen opad. Ved at arbejderklassen nu opbygger sine klasseorganisationer og befæster sine positioner, ved at den forsvare de demokratiske friheder og rettigheder mod fascismen, ved at den kæmper for at styrte kapitalismen, allerede *derved* kæmper den for nationens fremtid.

Det revolutionære proletariat kæmper for folkekulturens redning, for dens befrielse fra den forrådnende monopolkapitals lænker, fra den barbariske fascisme, der voldtager den. *Kun* den proletariske revolution kan hindre kulturens undergang og bringe kulturen til den højeste blomstring som en virkelig folkekultur, national i *formen* og *socialistisk i indholdet*, således som det sker for vore øjne under Stalins førerskab i Sovjetunionen.

Den proletariske internationalisme står ikke blot ikke i modsætning til denne de arbejdende massers kamp i de enkelte lande for national, social og kulturel frihed, men sikrer tværtimod gennem den internationale proletariske solidaritet og kampenhed den understøttelse, som er nødvendig for sejren i denne kamp. Kun i *nøjeste forbund* med det sejrige proletariat i den store Sovjetunion kan de kapitalistiske landes arbejderklasse sejre. Kun i fælles kamp med de imperialistiske landes proletariat kan kolonifolkene og de undertrykte nationale mindretal tilkæmpe sig deres befrielse. Kun over det revolutionære forbund mellem arbejderklassen i de imperialistiske lande og den nationale befrielsesbevægelse i kolonierne og de afhængige lande fører vejen til den proletariske revolutions sejr i de imperialistiske lande, for, lærte Karl Marx os, »et folk, som undertrykker andre folk, kan ikke være frit«.

De kommunister, som tilhører en undertrykt, afhængig nation, kan ikke med held bekæmpe chauvinismen i deres nations rækker, hvis de *ikke samtidig* under massebevægelsens praksis viser, at de virkelig kæmper for deres nations befrielse fra det fremmede lands åg. På den anden side kan kommunisterne i undertrykkernationerne ikke udføre det, som er nødvendigt for at opdrage deres nations arbejdende masser i internationalismens ånd, hvis *de ikke fører* en skarp kamp imod »deres eget« bourgeois undertrykkelsespolitik, for den fulde selvbestemmelsesret for de nationer, som den gør til slaver. Hvis de ikke gør det, så letter de heller ikke for den undertrykte nation overvindelsen af deres nationalistiske fordomme.

Kun hvis vi optræder i denne ånd, hvis vi i hele vort massearbejde med overbevisning beviser, at vi er lige fri for den nationale nihilisme og den borgerlige nationalisme, kan vi med held føre kampen mod fascismens chauvinistiske demagogi.

Derfor er den rigtige konkrete anvendelse af den leninistisk-stalinistiske nationalitetspolitik af så uhyre vigtighed. Det er en absolut forudsætning for en resultatrig kamp mod chauvinismen, dette hovedværktøj for fascisternes ideologiske indvirkning på masserne.

Den tyske fascismes »retssystem«

Svar til hr. Ribbentrop

Et Interview. Januar 1936.

I det fascistiske »Volkischer Beobachter« for 18. december 1935 offentliggjorde Hitlers »overordentlige befuldmægtigede« i udenrigspolitiske Spørgsmål, von Ribbentrop, et Brev til Lord Allan of Hartwood, som Svar på en Henvendelse fra engelske Jurister, der med Lord Allans Mellekomst var rettet til Hitler, og hvori der krævedes Løsladelse af den tyske Sagfører *Hans Litten*.

I sit Brev opstiller Ribbentrop flere Teser: 1. At Tysklands nuværende Regime er et særligt Retssystem, der svarer til det tyske Folks »Ånd« og »naturlige Følelser«; 2. at den tyske Fascismes Magtovertagelse den 30. Januar 1933 var en »Revolution«; 3. at det er den tyske Fascismes historiske Mission at redde Civilisationen, og endelig 4. at han, Ribbentrop, havde været Talsmand for Dimitroffs Løsladelse, hvilket han nu angrede bittert.

Ribbentrop udtalte sin Beklagelse af det »Højsind«, som den tyske Regering i sin Tid havde lagt for Dagen ved Dimitroffs Løsladelse.

Under Henvisning til Kammerat Dimitroffs Beretning på Kominterns 7. Verdenskongres, som Ribbentrop forvrænger på det skændigste, skriver han: »Dette nydelige Program er en Følge af Dimitroffs Løsladelse, det vil altså sige Resultatet af liberal britisk Verdensanskuelse og tysk Godmodighed og Højsind.«

I det følgende gengiver vi Kammerat Dimitroffs Svar til de Pressemænd, som i den Anledning henvendte sig til ham.

*

Spørgsmål: Hvad mener De om Hitler-diplomaten Ribbentrops Brev til Lord Allan, der blev offentliggjort i den tyske Regerings officielle Organ, »Volkischer Beobachter« den 18. December som Svar på engelske Juristers Krav om Løsladelse af den tyske Sagfører *Litten*, som var rettet til Hitler personlig?

Dimitroff: Hr. Ribbentrop taler ikke på egne Vegne, Ribbentrops personlige Meninger har kun ringe Betydning. Ribbentrops Brev er en officiel Erklæring fra Rigsregeringen, der forsøger at retfærdiggøre de uhyrlige Skændselsgerninger, som har fremkaldt en Protestbølge i hele den civiliserede Verden. Gennem Ribbentrops Mund taler den hæmningsløse tyske Fascisme, der forsøger at vinde Englands offentlige Mening både for Hævnen over sine politiske Modstandere og for sine eventyrlige Krigsplaner. Det er ingen Tilfældighed, at dette Brev fremkommer i et Øjeblik, hvor alle ærlige Mennesker i hele Verden er grebet af Harmen over den skændige Henrettelse af den tyske Kommunist Claus, og hvor de tyske Fascister på Grund af den Hungerkatastrofe, som de har styrtet Tysklands arbejdende Masser ud i, skærper Terroren til det yderste i hele Landet. Ved sit åbne Forsvar for de øksesvingende Mordere udfordrer denne deres glacébehandskede Staldbroder i

Grunden hele Verdens offentlige Mening.

Spørgsmål: Hvad mener De om Ribbentrops Påstand om, at det nuværende tyske Regime er et særligt Retssystem, der svarer til det tyske Folks »Ånd« og »naturlige Følelser«?

Dimitroff: Denne Påstand af Ribbentrop er en grov Fornærmelse mod det store tyske Folk. Hvilken Kynisme og hvilken »nietzscheansk« Foragt for de Mennesker, som Ribbentrops Brev er adresseret til, skal der ikke til for at fremsætte en sådan Påstand! Fascisme og Retssystem er to fuldstændig uforenelige Ting. Fascisme er Fornægtelse af enhver Retsorden. Fascisme er i Grunden Vilkhårlighed. Det er Vilkhårlighed udøvet af en bevæbnet Bande af Storkapitalens Lejesvende, som ikke blot i det udbyttede Mindretals Interesse i Almindelighed, men netop i de mest rovgridske Udbytteres Interesse underkuer det overvældende Flertal af Folket.

Hvad er det for et Retssystem, som siges at svare til det tyske Folks »Ånd« og »naturlige Følelser« og samtidig har berøvet de ni Tiendedele af Folket de elementæreste politiske Rettigheder? Hvad er det for et Retssystem, som tilintetgør Blomsten af det tyske Folk i Fængsler og Koncentrationslejre? Hvad er det for et Retssystem, under hvilket, hvad selv Ribbentrop tilstår, fuldstændigt uskyldige Mennesker som *Litten* bliver holdt i Fangenskab, blot fordi de har en anden »Åndsindstilling« end Hr. Ribbentrop? Ribbentrop begrundede Nødvendigheden af at afskaffe den gamle Retsorden i Tyskland med, at dens Udøvere, som han siger, »kunne dømmes Adolf Hitler efter de samme Paragraffer« som enhver anden dødelig. Men et System, hvorunder en hvilken som helst fascistisk Morder ikke kan rammes for sin Forbrydelse gennem nogen Domstol eller nogen Lovparagraf - det er jo netop et Vilkhårlighedssystem, et Regimente, hvor en Forbryderbande er kommet til Magten.

Det turde ikke være nogen Overdrivelse at sige, at Ribbentrops »særlige Retssystem« mere ligner det amerikanske Gangster-»System«, der terroriserer De forenede Staters Befolkning, end noget som helst bestående Retssystem. Under hvilket Retssystem kunne man for Eksempel indordne de tyske Fascisters provokatoriske Ildspåsættelse i Rigsdagsbygningen? Gid det ensrettede Akademi for tysk Ret, hvis Materiale Hr. Ribbentrop imødekommende lover at tilsende Lord Allan, dog ville forsøge på under et Retssystems Synsvinkel at begrunde denne provokatoriske Akt, der af sine Ophavsmænd var tænkt som Signalet til en hel Række Bar-tholomæusnætter. Ribbentrop og Co. vil ikke med noget »Retssystem« kunne begrunde en sådan Foranstaltning som Arrestationen og Retsforfølgelsen af fuldstændigt uskyldige Mennesker efter Rigsdagsbrandstiftelsen. Hele Verden ved dog, at Rigsdagsbranden blev iscenesat på de fascistiske Magthaveres Befaling.

Gid Akademiet for tysk Ret dog ville forsøge juridisk at begrunde de af Fascisterne så hyppigt praktiserede Snigmord, de talrige Tilfælde af Mord under påståede »Flugtforsøg« eller de på Grundlag af forfalskede Dokumenter og menederske Vidners Udsagn fældede Dødsdomme over Antifascister. Gid de ville forsøge at retfærdiggøre det Tortur- og Inkquisitionssystem, som de

fascistiske Rakkerknægte anvender overfor arresterede Kommuniste, Socialdemokrater og andre Antifascister. Gid Hr. Ribbentrop ville give Oplysning om, under hvilke Principper for et Retssystem sådanne Handlinger falder som Mordet på den tyske Professor *Lessing*, der forøvedes af Fascister på tjekkoslovakisk Grund; Blodbadet den 30. Juni; Mordet på General *Schleicher* og hans Hustru eller Skydningen af Snesevis af SA.-Folk. Og Jødepogromerne og Katolikfortølgelserne, der minder om de værste Sider i Historiens Annaler fra Inkquisitionstiden og fra Huguenoternes Tid? Og Steriliseringen? Under hvilket Retssystem er sådanne afskyelige Handlinger tilladelige? Og Bacchanalet med den offentlige Brænding af den menneskelige Tankes og den menneskelige Ånds udødelige Frembringelser?

Ganske vist, et sådant særligt »Retssystem« har haft sine Forløbere i Historien, i den mørke Middelalder. Det fremkalder endnu Gysen hos dem, der studerer Historien om Pinslerne, Bålene, »Kætter«-bålene, *Giordano Brunos* Henrettelse, det rædselsfulde Marterredskab, som de ulykkelige Ofre blev spændt fast til på Ivan den Grusomes Tid. Også dengang fandtes der Bøddler, som lod Hoveder rulle på Retterstedet, også dengang fandtes der Ribbentrop'er, der forherligede dette »særlige Retssystem«. Men det er kendt, at Folkene har sønderslået dette System, at de skånselsløst har jaget dem bort, der var Bærere af dette System. Og det borgerlige Samfunds åndelige Degeneration og den rådnende Kapitalismes Opløsning var nødvendig for at genopvække dette System fra de Døde og besudle det Land med det, som har fostret en Marx og en Engels, en Goethe, Schiller, Wagner og Heine. Historiens Domstol vil ikke dømme dem mildere, som har ophøjet Skafottet og Bøddeløksen til den moderne Middelalders Symbol - på en Tid, hvor den femtakkede Stjerne med Hammerens og Seglets Symbol allerede lyser over en Sjettedel af Jordkloden.

Spørgsmål: Hvordan bedømmer de Ribbentrops Udtalelse »Revolutioner bliver ikke udkæmpet og afgjort foran Domstolene og efter den normale Retspraksis Regler«?

Dimitroff: Det er fuldstændig rigtigt, at Revolutioner ikke bliver udkæmpet og afgjort hverken i Retssale eller på Grundlag af sædvanlige Retsnormer. Men Hr. Ribbentrop, som her tror at have fundet Nøglen til Retfærdiggørelse af den tyske Fascismes Skændselsgerninger, har overset en »Bagatel«. Den tyske Fascismes Magtovertagelse den 30. Januar 1933 var nemlig på ingen Måde en Revolution. Som bekendt betyder enhver ægte Revolution Magtens Overgang fra een Klasse i en anden Klasses Hænder. Men i Tyskland var og blev Bourgeoisiet som Klasse ved Magten. Der blev ikke rørt ved det kapitalistiske System. Den eneste Ændring var, at Finanskapitalens mest reaktionære, chauvinistiske og imperialistiske Kredse blev de uindskrænkede Herrer, som skærpede den kapitalistiske Udbytning og Undertrykkelse til det yderste. Det politiske Falskneri vil ikke nytte Ribbentrop noget. Han mener at kunne retfærdiggøre den fascistiske Terror ved at forsyne den fascistiske reaktionære Galskab med

Papiretiketten: »Nationalsocialistisk Revolution«. Den fascistiske Diplomat begriber ikke, at sande Revolutioner, hvor barske de end er, ikke behøver nogen Retfærdiggørelse, eftersom de hæver det Folk, der gennemfører dem, og følgelig hele Menneskeheden, op på et højere Civilisationstrin. Men den fascistiske Blodrus kan derfor netop ikke retfærdiggøres af noget, fordi den trykker det store tyske Folk ned på Barbariets Niveau.

Den fascistiske Legende om den nationalsocialistiske Revolution var hidtil overvejende en Artikel til indre Brug, med hvilken Masserne skulle vildledes og som skulle erstatte dem Mangelen på Fedt, Flæsk og Æg. Nu forsøger Hitlers Handelsrejsende, Ribbentrop, at kaste denne rådne Vare på det europæiske Marked. I fuld Alvor anbefaler han den fascistiske Galskab som »Mønster på en Revolution« for alle andre Folk.

Man kan ikke lade være med at smile, når man læser Påstande af Ribbentrop som den, at der ikke er »Magen til« den nationalsocialistiske Revolutions berygtede Metoder i Historien, at den står i den »skarpeste Modsætning til de grusomme og barbariske Metoder, med hvilke andre Folks Revolutioner er blevet gennemført i vor Kulturverden«, at den tjener til »Bevaring af denne Folkets etiske og moralske Grundvold«. Alt dette sætter sådanne Rekorder i skamløs Løgn, at man ikke behøver at svare på det. Det er i Sandhed »Mønster« på grænseløs fascistisk Frækhed!

Spørgsmål: Hvordan stiller De Dem til Ribbentrops Udtalelse, at den tyske Fascismes historiske Mission er Civilisationens Redning?

Dimitroff: På samme Måde, som jeg ville stille mig til en Erklæring fra amerikanske Gangsters, hvis de påstod, at det er deres Mission at frelse Menneskeheden fra Bandituvæsenet. De tyske Fascister retter som bekendt deres Slag mod alt som bærer Præg af menneskeligt Fremskridt, fri Tænkning, uafhængig Skaben, mod alle, som ikke er Fascister. Anderledes kan det heller ikke være, thi Fascismen er det menneskelige Fremskridts og Civilisationens svorne Fjende, den er Legemliggørelsen af det vildeste, mest tøjlesløse Bagstræb. Den retter i første Række sine Slag mod Arbejderbevægelsen og særlig mod Kommunismen, fordi Kommunismen er den internationale Arbejderbevægelses Fortrop, fordi den er den nye Civilisations Bærer.

Og denne Kommunismens Rolle træder særligt tydeligt frem på Baggrund af de vældige Resultater, som den socialistiske Opbygning i Sovjetunionen kan opvise under den kloge Ledelse af vor Tids største Mand - *Stalin*. I den kapitalistiske Verden kommer Millioner af Mennesker - Arbejdere, Bønder, Intellektuelle, Videnskabsmænd, Ingeniører, Teknikere - stadig mere til den Overbevisning, at Socialismen i Sovjetunionen betyder en vældig Udvikling af Produktivkræfterne, uophørlig Forøgelse af de bredeste Folkemassers Velstand, en ukendt Højnelse af deres Kulturniveau, den menneskelige Personligheds alsidige Udfoldelse, et nyt Menneskes Tilblivelse, en ny Tilværelse, en ny Psykologi. Socialismen betyder Fred og Broderskab mellem Folkene. Og netop derfor sluttes alt,

hvad der findes i Menneskeheden af Hæderlighed, Uafhængighed og Frihed, trods alle Vanskeligheder sammen med Arbejderklassen til en enig Front mod Fascismen, denne den moderne Menneskeheds Pest.

Spørgsmål: Hvad siger De til Ribbentrops Påstand om, at han har udtalt sig for Deres Løsladelse?

Dimitroff: Med denne Påstand overdriver Ribbentrop mildest talt Betydningen af sin Personlighed i Historien. Som alle ved, blev jeg løsladt sammen med mine bulgarske Kammerater, fordi ikke engang den fascistiske Domstol kunne komme uden om at frifinde os. Men den frifandt os, fordi det i Leipzig-Processen med al Tydelighed blev bevist, at ikke Kommunisterne, men de tyske Fascister havde sat Ild på Rigsdagen. Vi blev frigivet, fordi en Bølge af Forbitrelse over den tyske Fascismes Skændselsgerninger slog så højt i hele Verden og Fascisterne blamerede sig sådan i Leipzig, at der ikke var andet for dem at gøre end at udvise os. Men hvad har Ribbentrop at gøre med det? Hvis Ribbentrop'erne kunne have sønderrevet mig i Leipzig, ville de have gjort det med den største Fornøjelse, men de var afmægtige. En Bandit, der giver sit Offer fri, fordi Folk, som kommer hans Offer til Hjælp, binder hans Arme, skulle allermindst bryste sig af at have vist Højmodighed.

Det Program, der blev vedtaget på Kommunistisk Internationales 7. Verdenskongres, og som blev lagt åbent frem for hele Verden, Programmet om den kæmpende Enhedsfront mod Kapitaloffensiv, Fascisme og Krig forsøger Ribbentrop at udskrive som et internationalt terroristisk Komplot, som ikke alene rettet mod Tyskland, men også mod hele Europa og specielt det britiske Rige. At det kunne komme til denne skrækkelige Ulykke, fører han tilbage til den »liberale britiske Verdensopfattelse og den tyske Godmodighed og Højsind«, som, efter hvad Ribbentrop forsikrer, har ført til min Løsladelse. Hele dette forløjede Vrøvl benytter Ribbentrop til at indbilde Englands offentlige Mening, at sådanne »Fejl« som min Løsladelse må man ikke gentage, man må give den tyske Fascisme frie Hænder til at tage Hævn over Thälmann og de andre Fanger i de tyske Fængsler. Han forvansker bevidst Beslutningerne på Kommunistisk Internationales 7. Verdenskongres for at aflede Opmærksomheden fra de virkelige sammensvorne og Terrorister, der ønsker at styrte Verden ud i den Katastrofe, som en ny imperialistisk Krig er. Den stenografiske Gengivelse af min Tale er blevet offentliggjort, Arbejderne i alle Lande har læst den, de engelske Lorder kan også få den at læse. I Overensstemmelse med den kommunistiske Internationales Program og Taktik har jeg på ingen Måde talt som Tilhænger af den individuelle Terror, men tværtimod med hele den Lidenskab, som en Forkæmper for Kommunismen råder over, kæmpet mod dem, der har gjort den politiske individuelle Terror til Hovedredskabet for at opnå deres folkefjendtlige Formål. Jeg sigter her i første Linje til de tyske Fascister.

Der kan ikke være nogen Tvivl om det: Thälmann og Titusinder af Kommuniste, Socialdemokrater og alle de Antifascister, der vansmægter i tyske Fængsler og Koncentrationslejre, svæver mere end

nogensinde i alvorlig Livsfare. Der forestår nye fascistiske Skændselsgerninger. Den fascistiske Bøddels Arm må standses. Det er Arbejdernes Millionmasser, det er alle Mennesker, der har Ordet.

IKKE TIE, MEN HANDLE!

De fascistiske Banders Terrorhandling mod den franske socialistiske Deputerede *Léon Blum* fremkalder stærk Harme. På hvilken Fløj af Arbejderbevægelsen den enkelte Kampfælle end står, hvilken Arbejderorganisation han end tilhører, hvilke Meningsforskelligheder der end er mellem ham og det socialistiske Parti, så kan han ikke forbigå denne nederdrægtige Handling i Tavshed. *Léon Blum* er en af de betydeligste Førere for Folkefronten, der skabtes af den bedste Del af det franske Folk mod Finanskapitalens fascistiske Lejesvende, som vil oprette et fascistisk Styre i Frankrig. Attentatet på *Leon Blum* er ikke blot et Slag mod *Léon Blum* personlig, det er et Slag mod Frankrigs samlede Arbejderklasse, et Slag mod Folkefronten, mod de brede, arbejdende Masser, der står samlet i Kampen mod Fascisme, Krig og Kapitaloffensiv.

Det er ikke første Gang, vi løfter vor Stemme til Forsvar for socialistiske Ledere, som blev Ofre for den fascistiske Reaktion. Vi Kommuniste har for ikke længe siden kæmpet for Socialisten *Largo Caballeros* Frigivelse i Spanien med samme Beslutsomhed, som vi har forsvaret og stadig forsvare vor Ven og Kammerat *Thälmann*. Vi har ligeledes anset det for vor Pligt at gå ind for de socialdemokratiske Arbejdere og deres Organisationer i Østrig, i Tyskland og overalt, hvor de blev angrebet af Fascisterne. Og da spanske, socialistiske Arbejdere i Tusindvis sammen med deres kommunistiske Brødre i Asturien var udsat for en bestialsk Terror, tøvede vi intet Øjeblik med at række Socialistisk Arbejder-Internationale Hånden med Forslag om i Fællesskab at beskytte de heltmodige spanske Kæmpere.

Terrorhandlingen mod *Léon Blum* i Frankrig, hvor Fascismen først er ved at snige sig til Magten, viser klart, hvad alle Frankrigs Arbejdere, også de socialdemokratiske, kan vente sig af Morgendagen i Tilfælde af en Sejr for Fascismen. Hver Dag kommer der Meddelelser fra Tyskland, Ungarn, Japan, Polen, Italien og i Balkanlandene om Arrestationer, Mishandlinger, Mord og Henrettelser af Antifascister og især af Kommuniste. Det er i disse Lande kommet så vidt, at enhver Kommunist, enhver venstreorienteret Funktionær i Arbejderbevægelsen kan snigmyrdes og hans Lig kastes på Gaden, at der kan udspekuleres alle mulige Provokationer i Lighed med Rigsdagsbranden, at enhver Fagforeningsfunktionær ved Hjælp af en bestikkelig Presse kan stemples som Terrorist og Konspirator, at enhver, der tjener Arbejderklassens Sag, kan beskyldes for de mest grufulde Forbrydelser og kastes i Fængsel eller Koncentrationslejr.

De fascistiske Magthavere fordømmer Folkemasserne til Sult, Elendighed og Undergang. Hånd i Hånd med den stigende Anvendelse af et System af de mest raffinerede og kyniske Repressalier mod de mest fremtrædende Forkæmpere for de arbejdende Masser fremstiller de fascistiske

Magthavere enhver Utilfredshed, der er fremkaldt af Massernes vanskelige Stilling, enhver Folkebevægelse, der udbryder som Resultat af det uudholdelige, fascistiske Regimente, som et Værk af »Moskvas Hånd«, som en Følge af »den fra Udlandet indtrængende« Bolsjevisme.

At være tavs Ansigt til Ansigt med disse Fascismens blodige Orgier - som det sker indenfor den socialistiske Arbejder-Internationales Rækker - udfra den Betragtning, at det i første Række er Kommunisterne, der bliver slået og udryddet, at de socialdemokratiske Partier i nogle Lande, som Polen, Ungarn og Finland, hvor de kommunistiske Partier er drevet i Illegalitet, endnu nyder en vis Legalitet, det betyder i Virkeligheden at opmuntre Arbejderklassens Bøddler.

Nu er det klart for ethvert nøgternt og ærligt tænkende Menneske, at de hæmningsløse fascistiske Bander i Morgen vil bære sig ad på samme Måde med de socialdemokratiske Arbejdere og hele Arbejderbevægelsen, som de i Dag optræder overfor Arbejderbevægelsens kommunistiske Forkæmpere, hvis Arbejderklassen ikke rettidigt standser Fascismen med fælles, organiserede Masseaktioner og tilføjer den et tilintetgørende Slag. Arbejderbevægelsens Erfaringer fra Italien, Tyskland og Østrig aflægger et tilstrækkelig klart Vidnesbyrd derom.

Og *den første Lære*, som Arbejderne ikke blot i Frankrig, men i alle kapitalistiske Lande utvivlsomt vil drage af Terrorhandlingen mod *Léon Blum*, består i, at Kommunistisk Internationales og Socialistisk Arbejder-Internationales Partier og Organisationer så hurtigt som muligt i national og international Målestok må slutte sine Kræfter sammen til den mest energiske og systematiske Kamp mod Fascismen, mod de Terrorbander, der den ene Dag myrder Minister Barthou og den næste Dag bortfører Antifascister på en fremmed Stats Territorium; som den ene Dag øver et Attentat mod Blum og den næste beskylder en ungarsk Kæmper indenfor Arbejderbevægelsen, *Kiss*, for at være Spion for en fremmed Magt; som myrder den italienske Kommunist *Sozzi* og udrydder Abessinien's fredelige Befolkning ved Hjælp af Luftbombardementer; som besætter Mandschuriet og Nordkina, forbereder Indmarchen i den mongolske Folkerepublik og frækt provokerer det store Sovjetland ved dets østlige Grænse.

I Kampen mod denne fascistiske Pest, der truer Arbejderklassen, alle Arbejdende, hele Menneskeheden, kan Arbejderbevægelsens Repræsentanter ikke undlade at henvende sig til alle hæderlige Mennesker, der føler sig som Demokrater, som Tilhængere af Frihed og Fred, med Spørgsmålet om, på hvilken Side de står. På deres Side, der har gjort den individuelle Terror til Hovedvåben i deres Kamp, som i Dag i de forskellige Dele af Verden er på Færde med Bomber og Revolvere, med den luende Krigsfakkelt ? Eller på samme Side som Arbejderbevægelsens Forkæmpere, der ved Hjælp af de organiserede Massers Aktion vil spærre Vejen for det fascistiske Barbari og Krigen, idet de forsvare Folkemassernes Rettigheder og kæmper for deres frie Organisationer? På samme Side som dem, der tramper på den menneskelige Kultur, der brænder

Menneskeåndens Værker på Bål, der regerer ved Hjælp af en terroristisk Bandes Diktatur, eller på den nye Civilisations Side, en Civilisation, som er ved at opstå i den sejrige Socialismes Land, på det nye proletariske Demokratis Side, det sande Demokrati for Folkeslagene, der virkeliggøres i Sovjetunionen?

Kun en bred antifascistisk Front, der sammenfatter den internationale Arbejderklassens Kræfter, der vinder alle arbejdendes Sympati og aktive Understøttelse for Arbejderklassen, vil vise sig som et tilstrækkelig virksomt Middel til at lægge de fascistiske Voldsmænd i Spændetrøje. Og jo hurtigere denne Arbejderklassens internationale Aktionsenhed opnås, des lettere, des mindre pinefuld og langvarig vil Folkemassernes Kamp mod Fascismen blive. Hver Dags Forsinkelse lægger et frygteligt Ansvar på dem, der modsætter sig denne Enhed. Tysklands Arbejderklasse må stadig med sit Blod betale for den Kapitulationspolitik, som det tyske Socialdemokratis reformistiske Ledelse fører.

Attentatet på *Blum* er frem for alt en Advarsel til dem, der selv nu fører den samme Kapitulationspolitik som det tyske Socialdemokrati. Attentatet mod *Léon Blum* viser, i hvor høj Grad de Førere for den socialistiske Arbejder-Internationale har Uret, som luller Masserne i Søvn på Grund af Folkefrontens første Sejre i Frankrig og Fascismens stigende Vanskeligheder og siger, at den fascistiske Fare bliver mindre. Det viser, hvor absolut Kommunisterne har Ret, når de uophørligt kalder Masserne til uformindsket Vagtsomhed overfor den fascistiske Fare og til fælles Aktion for at føre Kampen mod Fascismen helt til Ende.

Det ville være en skæbnesvanger Fejl at tro, at den fascistiske Fare i Frankrig er overvundet, efter at det franske Kammer har vedtaget Love mod de fascistiske Foreninger. Og når den fascistiske Bevægelse i Frankrig under Trykket fra Massekampen gennemgår Vanskeligheder, når dens Massebasis virkelig begynder at svinde bort under Fødderne på den, så betyder det på ingen Måde, at Frankrigs Fascister har besluttet at nedlægge Våbnene. Nej, tværtimod! Så meget stærkere vil de rase og så meget hyppigere gribe til individuel Terror, så meget mere fortvivlet vil de anstifte Komplotter og forsøge at forberede fascistiske Omvæltninger.

Love er i sig selv endnu ingen Garanti mod Fascismen. Også den tyske Weimar-Republik har jo i sin Tid udstedt »Love« imod Fascisternes Virksomhed. Men det forhindrede ikke i mindste Måde de tyske Fascister i at ruste videre og tilrive sig Magten. Den virkelige Garanti mod Fascismen er Massernes egen Aktion, når Masserne udøver en virkelig Kontrol med de fascistiske Bandes Afvæbning og deres faktiske Opløsning. Kun ved daglig, fælles Kamp, Skridt for Skridt, kun ved utrættelig Udvidelse af den antifascistiske Massebevægelse og alsidig Forstærkning af Folkefronten støttet på Organer, som er valgt af Masserne selv i Bedrifterne, i By og på Land, kan de arbejdende Masser rive Kløerne af det fascistiske Udyr og videreføre Kampen mod Fascismen til Sejren er

vundet. Det er den *anden Lære*, som Arbejderklassen vil drage af Attentatet på *Léon Blum*.

Disse Lærer vil Arbejderklassen nøje indprente sig. Den vil nøje indprente sig, at det er dens Pligt at beskytte enhver Forkæmper for Arbejderbevægelsen, enhver Tilhænger af Folkefronten hele Arbejderbevægelsen, dens Organisationer, dens Presse o.s.v. mod Fascisternes Forbryderhænder. Intet Under, at den, der kæmper mod Kommunismen og ikke mod Fascismen, den, der kæmper mod Sovjetunionen og ikke mod det fascistiske Regimente, den, der hidser til Krig og ikke forsvarer Fredens Sag, at han ikke falder som Offer for den fascistiske Reaktion. Ja, for den formummene fascistiske *Agent Doriot*, som daglig smæder det kommunistiske Parti og Kommunistisk Internationale, afbrænder den fascistiske Presse Røgelse. Leverandøren af det ideologiske Materiale til en Krig mod Sovjetlandet, Arbejderbevægelsens Skadegører, Forræderen *Trotsky*, bliver af *Hearsts* amerikanske fascistiske Pressekoncern gjort til en af dens vigtigste Medarbejdere. Modstanderne af Enhedsfronten blandt Førerne for Socialistisk Arbejder-Internationale bliver båret på Hænderne af Fascisterne; thi disse Førere hjælper ikke Arbejderklassen, ikke Folkemasserne, men Folkets værste Fjender. Med så meget større Berettigelse vil Arbejderklassen overtage Forsvaret for dem, som kæmper i Folkefrontens Rækker, som fremmer dens Sag.

Måtte det broderlige Bånd mellem Enhedsfrontens Kæmpere blive endnu fastere, endnu tættere, måtte de kommunistiske og de socialdemokratiske Arbejdere føle sig endnu nøjere forbundet i deres fælles Kamp mod den fælles Fjende; thi det er Proletariatets vigtigste Opgave i så kort Tid som muligt at tilkæmpe sig en fuldstændig Sejr over Fascismen. Forsvarerne for Folkefrontens Positioner lader sig ikke skræmme af de fascistiske Terrorister. Folkefrontens retfærdige Sag må sejre og den vil sejre!

16. Februar 1936.

Efterskrift. Disse Linier var allerede skrevet, da der indløb Telegram om de mageløse, storslåede antifascistiske Demonstrationer, som den franske Hovedstads arbejdende Befolkning i dette Øjeblik gennemfører. Dette overvældende Svar til de fascistiske Bander er en Garanti for, at den antifascistiske Folkefront, der støtter sig til Aktionsenheden, Beslutsomheden og den revolutionære Energi og Disciplin hos Frankrigs Proletariat, faktisk i nær Fremtid vil føre Kampen mod Fascismen til en sejrrig Afslutning.

Fredskampens enhedsfront

d. 1. maj 1936

På intet tidspunkt siden 1914 har faren for en ny verdenskrig været så stor som netop i dag. Og på intet tidspunkt har det været så nødvendigt at mobilisere alle kræfter for at forhindre den katastrofe, der truer hele menneskeheden. For at kunne gøre det, må man først og fremmest være klar over, fra

hvilken kant faren nærmer sig, hvem der er dens bærere, hvilke lande de har i sinde at overfalde.

Det ville være forkert at tro, at krigen, der nærmer sig, kun truer Sovjetunionen eller i første række Sovjetunionen. Det er dog en kendsgerning, at den okkupation af Rhinlandet, som Hitler-arméen har gennemført, skaber en umiddelbar trussel, rettet mod Frankrig, Belgien og andre europæiske lande. Det er ligeledes en kendsgerning, at Hitlers næste erobringsplaner gælder annekserne af områder, der tilhører Tysklands nabolande, men som har en tysk befolkning.

Når Hitler i dag taler om »Tysklands suverænitet«, så vil han i morgen tale om »suverænitet for alle tyskere«. Under denne parole vil han prøve at gennemføre annekserne af Østrig, tilintetgørelsen af Tjekkosllovakiet som selvstændig stat, okkupationen af Elsass-Lothringen, af Danzig, af Sønderjylland, af Memel-området osv.. Og det er meget indlysende: for den tyske fascisme er det betydelig lettere i første omgang at sende en hær for at annektere dele af nabolandene under parolen »national genforening af alle tyskere« - og først bagefter til krig mod det stærke Sovjetland. Den tyske fascisme, der har sat sig fast ved Rhinen, truer også det polske folks uafhængighed, på trods af at Polens nuværende magthavere har sluttet forbund med den tyske fascisme.

Hvad angår Det fjerne Østen, så kan der ikke herske tvivl om, at det *umiddelbare slag* er rettet mod det kinesiske folk, selv om Japans fascistiske militærklige forbereder en krig mod Sovjetunionen og for dette tilfælde allerede har truffet en aftale med Berlin. Japan har allerede okkuperet Manchuriet og tilegner sig nu den ene kinesiske provins efter den anden. Det er den japanske imperialismes mål at underlægge sig alle folk i Asien, Indien ikke undtaget, og desuden Filippinerne og Australien. Det ruster sig til en afgørende kamp mod USA og England.

Det turde således være klart, at Vestens folk ville begå en skæbnesvanger fejl, hvis de hengav sig til den illusion, at de fascistiske krigsmagere i Europa og Det fjerne Østen ikke truer dem. Især Tysklands nabostater har al mulig grund til at gøre sig alvorlige tanker angående forsvaret af deres uafhængighed og frihed.

Hovedårsagen til imperialistiske krige er som bekendt selve kapitalismen, dens anneksernebestræbelser. Men i den konkrete internationale situation, sådan som den ser ud i dag, er *det fascismen*, de mest aggressive og krigslystne imperialistiske kræfters pansrede næve, der er anstifteren af den krig, der trækker nærmere.

Krigsfaren er blevet en så umiddelbar trussel, netop fordi man ikke i tide har spærret den tyske fascisme vejen til magten. Efter den var nået til magten gennem en krig mod sit eget folk, udviklede fascismen sig til en direkte krigsfare for alle lande i verden. Efter den har gjort sit eget folk til slaver, går den med krigsfaklen i hånden over til angreb mod andre folk.

Krigsfaren er blevet yderligere forstærket, fordi den fascistiske angriber ustraffet har kunnet begå

sine overgreb. Den tyske fascismes krigsforberedelser (indførelse af almindelig værnepligt, oprustning med luft- og marinestyrker) er blevet gennemført under systematisk overbærenhed fra de kapitalistiske magters side og med direkte støtte fra de regerende kredse i England. Folkeforbundets passivitet og vaklen over for Japans offensiv i Kina og den italienske aggression i Abessinien opmuntrede blot angriberens frækhed.

Men den tyske fascismes og den japanske militærkliges voksende aggressivitet skyldes fremfor alt og mest af alt, *at det ikke er lykkedes det internationale proletariat at optræde enigt og i fællesskab, væbnet med hele sin gigantiske styrke, og at sammenslutte alle arbejdende mennesker, alle fredsvener, i en magtfuld anti-krigsfront.* Det er endnu ikke lykkedes at overvinde modstanden fra den reaktionære del af lederne inden for Socialistisk Arbejder-Internationale og Amsterdam-Internationalen mod enhedsfronten. Det blev en hæmsko for proletariats kamp mod krigen og svækkede dets pres på de kapitalistiske regeringer, at disse reaktionære ledere, der støtter deres eget bourgeois imperialistiske politik, afviser en fælles selvstændig aktion fra proletariats side, at de indluller masserne i illusioner om at Folkeforbundet nok skal gøre alt, hvad der er nødvendigt for at bevare freden.

Foruden de åbenlyst reaktionære ledere, der modarbejder det internationale proletariats aktionsenhed til forsvar for freden, optræder der også »venstreradikale« frasemagere, der præker fatalistiske opfattelser, gående ud på at krigen *ikke kan forhindres*, og at det er *umuligt* at bevare freden. Da det er kapitalismen, der er hovedårsagen til krigen, så skulle det altså - så længe kapitalismen eksisterer - være meningsløst og formålsløst at kæmpe for at bevare freden. Sådanne folk er forbenede og doktrinære, hvis de ikke slet og ret er charlataner. Overalt ser de krigens rasende kræfter, men de kan overhovedet ikke få øje på fredens mægtige faktorer.

En sådan fredsfaktor er Sovjetunionen, den sejrige arbejderklasses stat, med sin konsekvente og beslutsomme fredspolitik. En anden fredsfaktor er proletariats i de kapitalistiske lande. Det er de førende kræfter i forsvaret af freden mod krigsmagerne. Også bondemasserne, alle arbejdende mennesker, de bredeste folkemasser i de kapitalistiske lande ønsker at bevare freden. Heller ikke i de lande, hvor fascismen hersker, og de lande, hvis magthavere støtter de kræfter, der vil anføre en ny massakre, er det folkene, der vil krig.

De doktrinære frasemagere, f.eks. i det Uafhængige Arbejderparti i England, fremstiller sagen, som om afgørelsen »krig eller fred« udelukkende afhænger af de kapitalistiske regeringer. Ja, det ville være tilfældet, hvis folkemasserne kun var simple skakbrikker i regeringernes hænder, hvis disse folkemasser ikke mod deres regeringers vilje *kæmpede* for at bevare freden. Men sagen er netop, at denne opfattelse af folkemasserne som marionetter i regeringens hænder er i grund og bund forkert. Hvis disse masser - uden hvem krige ikke kan føres - *beslutsomt* og *i tide* rejser sig mod

regeringernes krigeriske hensigter, så kan de tvinge dem til at give afkald på krigen og til at afholde sig fra at støtte krigsbrandstifterne. *Alt afhænger af om folkenes kamp for at bevare freden bliver organiseret i tide, om den føres hver dag og overalt mod de fascistiske krigsbrandstiftere og deres håndlangere.*

Der er brug for en sådan fredskampens enhedsfront, der ikke blot forener arbejderklassen, bønderne, de arbejdende intellektuelle og andre arbejdende mennesker, men også de undertrykte nationer og folk i de lande, hvis uafhængighed er truet af krigsmagerne. Der er brug for en fredsfront, der strækker sig over alle kontinenter, fra Tokio til London, fra New York til Berlin, der i enighed rejser sig mod krigsbrandstifterne, mod den tyske fascisme i Europa, mod den japanske militærklige i det fjerne østen. Og denne fredsfront vil være magtfuld og uovervindelig, hvis den går i gang med praktiske masseaktioner og ikke begrænser sig til protester, resolutioner og deklamationer.

Man må gennem økonomiske og politiske forholdsregler sætte krigsmagerne i *belejringstilstand*. De må trænges op i en krog, så de er ude af stand til at udføre deres forbryderiske planer. Man må omspænde jordkloden med et sådant net af fredsvennernes organisationer, man må skabe en så mægtig bevægelse for international solidaritet, tage så effektive skridt, der tjener proletariats internationale politik til bevarelse af freden, at der bliver lagt bånd på forbryderiske krigsmagere.

Den fascistiske aggressor må eftertrykkeligt få at føle, at millioner vagtsomt følger alle dens skridt, og at ethvert forsøg på at overfalde andre folk vil støde på afgjort modstand fra proletariatet og fra alle arbejdende mennesker i hele verden.

Kun proletariatet kan, når det forener sine rækker, være organisator af en sådan fredsfront, være dens førende kraft, dens ryggrad. Heri består hele det internationale proletariats *centrale opgave*. Af dens resultatrige løsning afhænger også resultaterne i kampen mod fascismen.

II

Det er ikke nok at *ønske* freden. For freden må man *kæmpe*. At drive propaganda mod krigen »i almindelighed« er ganske utilstrækkeligt. Propaganda mod krigen »i almindelighed« forhindrer på ingen måde de komplotmagere, der sidder i Berlin og Tokio, i at udføre deres nederdrægtige planer. De ville være godt tilfredse, hvis arbejderklassen ikke går ud over en sådan almindelig propaganda.

Den resultatrige kamp for at bevare freden kræver at proletariatet og de bredeste folkemassers fælles aktioner ubetinget må rettes mod *krigens konkrete bærere* og mod de kræfter i hvert enkelt land, som direkte eller indirekte hjælper dem. Ud fra dette synspunkt er det overordentlig vigtigt, at der i hvert enkelt land udarbejdes en konkret taktisk linie i kampen for at bevare freden, hvor man tager hensyn til partiets og arbejderklassens stilling samt til det givne lands indre og ydre situation.

I de lande, hvor fascismen har magten, står afsløringen af den chauvinistiske demagogi og dens

krigsforberedelser i centrum for arbejderklassens kamp mod det fascistiske diktatur; den må forene alle kræfter for at afværge den katastrofe, som fascismen vil føre folket ud i. Når proletariatet og de brede folkemasser i Tyskland, Italien og andre fascistiske lande kæmper mod fascismens magt og dens militære aggression, handler de ikke kun for at redde sig selv, men tjener også fredens sag, alle folks, hele menneskehedens sag.

Et særlig vigtigt problem for arbejderklassens taktik, især i de lande, der er umiddelbart truet af overfald, er for nærværende stillingen til regeringens udenrigspolitik og landets forsvar. Det kan ikke være arbejderklassen og den arbejdende befolkning ligegyldigt, hvilken udenrigspolitik regeringen fører i forhold til de fascistiske fredsforstyrrelser: om denne politik bidrager til at styrke den kollektive sikkerhed eller til at svække den; om regeringen begunstiger den fascistiske aggressors agenter eller griber effektivt ind mod dem; hvordan regeringen behandler de af folkets sønner, som tjener i hæren, i hvilken ånd de opdrages; af hvilke elementer hærens officerskorps er sammensat; om disse elementer er til at stole på i kampen mod fascismen eller om de selv er fascistiske, reaktionære; hvordan befolkningen sikres mod krigens følger osv. At forholde sig ligegyldigt til problemerne omkring landets forsvar, at overlade dem uden kontrol til den borgerlige regerings forgodtbefindende - en sådan indstilling tjener ikke forsvaret af freden. Det er ingen tilfældighed, at bourgeoisiets herskende lag altid har betragtet disse områder som deres monopol, som en slags »det allerhelligste«. Der må gøres op én gang for alle med dette monopol.

Proletariatet kan ikke klare sig uden en egen selvstændig politik i disse spørgsmål. Proletariatets parti må med sit eget standpunkt, sine egne krav gribe aktivt ind i udenrigspolitikken og de problemer, der er forbundet med landets forsvar, uden nogen sinde at tillade en udglidning til bourgeoisiets positioner.

Som ubetinget tilhænger af, at ens eget land og ens eget folk skal forsvares effektivt mod det fascistiske slaveri, må arbejderklassen forbinde spørgsmålet om landets forsvar med krav om udvidede demokratiske rettigheder for arbejderne og bønderne og forsvar for deres livsinteresser. Den går ud fra den kendsgerning, at kun en demokratisering af styret, en demokratisering af hæren, udrensningen af fascistiske og andre reaktionære elementer og opfyldelse af arbejder- og bondemassernes mest påtrængende krav kan styrke folkets forsvarsevne mod et fascistisk overfald.

I enhver konkret situation går arbejderklassens repræsentanter ind for sådanne forslag og tilskynder til sådanne forholdsregler, der åbner større muligheder for de brede folkemasser til at udøve et stærkt pres på deres regeringers udenrigspolitik samt en effektiv kontrol med regeringens handlinger vedrørende landets forsvar. De går ind for alle skridt, der gør det vanskeligere for de borgerlige regeringer at kapitulere over for de fascistiske aggressorer eller begå forræderi mod folkets uafhængighed og frihed.

Kommunisterne understreger, at kun en proletarisk magt er i stand til at forsvare landet og sikre dets uafhængighed virkelig pålideligt, sådan som Sovjetunionens eksempel anskueligt viser det. Men i en situation, hvor en umiddelbar krigsfare truer fra den fascistiske angriber, tilstræber de at der skabes en *folkefrontsregering*. En sådan regering vil tage beslutsomme forholdsregler mod fascismen og de reaktionære elementer i landet, mod fredsfjendernes agenter og håndlangere og sikre de organiserede massers kontrol med landets forsvar; den vil dermed bidrage til at forøge folkets forsvarsevne mod de fascistiske aggressorer.

I dag ligger magten imidlertid i borgerlige regerings hænder, der ikke giver nogen garanti for landets virkelige forsvar, men benytter statens væbnede magt mod den arbejdende befolkning. Derfor kan arbejderklassens parti ikke påtage sig noget politisk ansvar for disse regerings forsvarsforanstaltninger og derfor går de mod regeringernes militærpolitik og mod militærbevillingerne som helhed. Det udelukker ikke, at man i konkrete tilfælde - med grundig motivering - kan afholde sig fra at stemme om enkelte punkter vedrørende militære forholdsregler, der er nødvendige for at vanskeliggøre overfald fra den fascistiske angribers side (f.eks. befæstning af grænserne); det udelukker heller ikke, at man stemmer *for* sådanne forholdsregler, der kræves for at beskytte befolkningen mod krigens følger (f.eks. beskyttelsesrum, gasmasker, sanitetstjeneste osv.)

Den tid er forbi, hvor arbejderklassen ikke *selvstændigt og aktivt* tog stilling til sådanne livsvigtige spørgsmål som krig og fred. Forskellen mellem kommunister og reformister, mellem revolutionære og reaktionære ledere af arbejderklassen består bestemt ikke i, at de sidstnævnte deltager i beslutningerne om disse spørgsmål, mens vi revolutionære må holde os borte fra dem. Nej, forskellen ligger i, at reformisterne i disse spørgsmål som i alle andre varetager kapitalisternes interesser, mens de revolutionære varetager den arbejdende befolknings, folkets interesser.

Denne elastiske bolsjevikiske taktik, der repræsenterer anvendelsen af de almene taktiske principper, der er fastlagt af Kommunistisk Internationales 7. kongres, i et konkret givet spørgsmål, er nødvendigvis betinget af den herskende internationale situation som helhed, især af bestemte fascistiske aggressorers eksistens.

Og det er simpelt hen latterligt, når visse »venstreradikale« frasemagere af forskellig slags stabler sig op som uforsonlige revolutionære og går mod denne taktik. Skulle man tro dem, så var *alle* regeringer i samme grad aggressorer. De henviser endog til Lenin, som under den imperialistiske krig 1914-1918 fuldstændig rigtigt tilbageviste socialchauvinisternes argumenter, der sagde: »Man har angrebet os, vi forsvare os.« Men dengang var verden opdelt i to imperialistiske krigskoalitioner, som begge stræbte efter verdensherredømmet, begge havde forberedt og fremprovokeret den imperialistiske krig. Dengang fandtes der ikke noget land, hvor proletariatet

havde sejret, og heller ikke lande med fascistisk diktatur.

Men i dag er situationen en anden. I dag findes der: 1. en proletarisk stat, der er det stærkeste bolværk for freden; 2. bestemte fascistiske aggressorer; 3. en række lande, som er truet af en umiddelbar fare, de fascistiske aggressorers overfald og dermed tab af deres statslige og nationale uafhængighed; 4. andre kapitalistiske stater, der i det givne øjeblik har en interesse i at freden bevares. Derfor er det i dag fuldstændig forkert, hvis man fremstiller *alle* stater som aggressorer. Kun folk, der er interesseret i at dække over de virkelige aggressorer, kan forvrænge kendsgerningerne på denne måde.

III

Den eksisterende fred er en dårlig fred. Men denne dårlige fred er i hvert fald bedre end krigen, og enhver konsekvent fredstilhænger kan selv begribe, at det er nødvendigt at støtte alle forholdsregler, der bidrager til at freden kan bevares, også forholdsregler fra Folkeforbundets side, især sanktionerne. Sanktioner kan blive et effektivt middel mod aggressoren.

Når de sanktioner, Folkeforbundet har besluttet, ikke har forhindret Italien i at fortsætte krigen i Abessinien, så taler det ikke mod sanktionerne, men mod de stater, der har modarbejdet deres anvendelse.

Og når den tyske fascisme i dag udfordrer alle folk, hele verden, så sker det netop fordi den regner med at kunne gøre det ustraffet, netop fordi man ikke har anvendt sanktioner mod Japan, fordi sanktionerne mod Italien er blevet modarbejdet af de kapitalistiske stater, og endelig fordi Hitler, da han sendte sine tropper frem mod Frankrigs og Belgiens grænser, på forhånd var overbevist om, at det engelske bourgeoisie ville sørge for, at sanktioner ville blive forhindret.

Man siger at anvendelse af sanktioner forøger krigsfaren og fører til krig. Det er forkert. Det modsatte er tilfældet: det forøger krigsfaren, at *angriberen forbliver ustraffet*. Jo mere beslutsomt sanktioner af finansiell og økonomisk art bliver taget i brug mod den fascistiske angriber (konsekvent nægtelse af kreditter, standsning af samhandelen og af råstofleverancer), desto mindre vil den tyske fascisme beslutte sig til at begynde en krig, fordi det ville medføre en desto større risiko for den selv.

Man må uden skånsel kritisere Folkeforbundet for dets vaklen, dets passivitet og inkonsekvens. Arbejderklassen fører en uforsonlig kamp mod regeringerne i de imperialistiske stater, der ganske vist er medlemmer af Folkeforbundet, men af egennyttige grunde hjælper angriberen med at omgå forholdsreglerne til fredens bevarelse og ofrer de mindre folks interesser for de imperialistiske stormagters interesser. Men det betyder på ingen måde at man i et og alt skal forholde sig negativt til Folkeforbundet. Hvad interesse har proletariatet i indirekte at hjælpe krigsbrandstifterne, der i

dag alle er modstandere af Folkeforbundet? Netop hovedkrigsmagerne, Tyskland og Japan, er gået ud af Folkeforbundet. Sovjetunionen er medlem af Folkeforbundet og forsvarer med hele sin internationale vægt fredens og den kollektive sikkerheds sag. Medlemmer af Folkeforbundet er også andre stater, der ikke vil give de fascistiske angribere mulighed for at overfalde andre folk. Den der ikke forstår at gøre forskel mellem Folkeforbundet som det var tidligere og Folkeforbundet som det er i dag, den der ikke forstår at skelne mellem de forskellige medlemmer af Folkeforbundet, den der giver afkald på at udfolde massernes pres på Folkeforbundet og de enkelte kapitalistiske regeringer for at få dem til at tage forholdsregler for at bevare freden - er et snakkehoved, men ikke en revolutionær, ikke en proletarisk politiker.

Arbejderklassen må støtte alle de forholdsregler, der tages af Folkeforbundet og enkelte stater, der virkelig har til formål at bevare freden (ikke-angrebspagter, pagter om gensidig bistand mod aggression, pagter om kollektiv sikkerhed, finansielle og økonomiske sanktioner). Og ikke blot støtte dem, men også gennem en magtfuld massebevægelse mod krigen tvinge Folkeforbundet og regeringerne i de enkelte kapitalistiske lande til at tage alvorlige forholdsregler for at forsvare freden.

Det passer ikke, at en politik med gentagne indrømmelser til de fascistiske krigsmageres krav - sådan som den føres af Folkeforbundet og visse stater (England, Frankrig, Belgien og andre) - kan sikre fredens bevarelse. Arbejderne har ikke glemt, at det i sin tid i Tysklands indenrigspolitik netop var sådanne kompromis'er og kapitulationer, der banede vejen til magten for den angribende fascisme. Men på den internationale arena er det netop en sådan kapitulationspolitik, der giver den krigsgale fascisme frie hænder til at gå til angreb.

Det passer heller ikke, at fredens sag kan vindes ved - som reaktionære socialdemokratiske ledere gør netop nu - at stille spørgsmålet om en nyfordeling af råstofkilder, kolonier og mandatområder. Det sker netop med det formål at bortlede massernes opmærksomhed fra den konkrete kamp mod krigsbrandstifterne. På den anden side skjuler der sig i disse planer et ønske om at overlade kolonier til den tyske fascisme - noget der blot ville styrke dens militære positioner. Det er ikke proletariatets sag at gå ind for denne eller hin fordeling af kolonier eller kolonimandater blandt imperialisterne. Proletariatets opgave er det at støtte kolonifolkenes kamp for deres interesser og rettigheder og for deres endelige befrielse fra det imperialistiske åg.

IV

Proletariatet må kræve af Folkeforbundet og af de borgerlige regeringer, at der tages effektive forholdsregler mod de fascistiske krigsbrandstifters aggressivitet. Samtidig må det ikke et øjeblik glemmes, at det for at sikre freden er bydende nødvendigt at *de brede masser fremtræder med selvstændige aktioner til forsvar af freden, mod de konkrete krigsbrandstiftere - det er hovedsagen,*

det grundlæggende, det afgørende.

Der kan ikke herske den ringeste tvivl om, at den italienske fascisme for længst havde været tvunget til at afbryde sin røverkrig mod det abessinske folk, hvis det internationale proletariat beslutsomt havde gjort brug af sine masseorganisationer, især fagforeningerne, og gennem strejker og andre aktioner havde forhindret, at blot ét skib, ét tog kunne komme ud af og ind i Italien.

Men at skabe en virkelig bred folkefront for freden, som er stærk nok til at føre en sådan kamp mod den krigsgale fascisme, det er kun muligt på betingelse af, at proletariatets *aktionsenhed* bliver skabt. Netop arbejderklassens aktionsenhed har gjort det muligt for det franske og spanske proletariat at skabe en magtfuld antifascistisk folkefront.

Socialistisk Arbejder-Internationalens og Amsterdam-Internationalens konference i London, der var splittet af indre modsætninger, gik under pres fra den reaktionære fløj uden om det vigtigste spørgsmål: at det er nødvendigt ufortøvet at skabe proletariatets nationale og internationale aktionsenhed. Den rejste ikke arbejdermasserne til selvstændige aktioner, men nøjedes med en opfordring til at stole helt og holdent på Folkeforbundet. Den gik ikke ind for forsvar af det kinesiske folk, der er blevet overfaldet af Japan. Den tog ikke på nogen måde afstand fra de Labour-ledere og socialdemokratiske førere, der forsvarede den tyske fascismes aggressive politik og dækker sig under fraser om »fredens bevarelse«.

Men samtidig udvikler der sig i den senere tid i Socialistisk Arbejder-Internationalens og Amsterdam-Internationalens rækker hurtigt en bevægelse til fordel for arbejderklassens enhedsfront. Hele det internationale proletariats dybeste interesse kræver at disse kræfter vinder overhånd og overvinder enhedsfrontmodstandernes uvilje.

Fascismen har benyttet sig af den manglende enighed mellem arbejderklassens partier og organisationer i de enkelte lande og er gået over til militær offensiv. Det gør det påtrængende nødvendigt, at arbejderklassen får *en fælles international politik, der tjener sikringen af freden.*

At gennemføre en sådan fælles international politik fra proletariatets side kræver, kort sagt, at følgende betingelser er opfyldt: For det første: Der må skabes og sikres en virkelig international proletarisk solidaritet til forsvar af de bredeste arbejdende massers interesser. De socialdemokratiske partier må bryde med deres bourgeoisis imperialistiske interesser.

For det andet: Der må sikres omfattende støtte til Sovjetunionens fredspolitik, den proletariske stat, der urokkelig står på vagt for freden mellem folkene. Det forudsætter fremfor alt arbejderpartiernes beslutsomme kamp mod alle kontrarevolutionære forsøg på at identificere Sovjetunionens udenrigspolitik med de imperialistiske staters politik og den Røde Hær, dette bolværk for freden, med de imperialistiske staters armeer - sådanne forsøg gavner kun de fascistiske krigsbrandstiftere.

For det tredje: Man må målbevidst og koncentreret føre slaget mod den fascistiske aggressor i hvert givet øjeblik. Man må forholde sig forskelligt til angriberen på den ene side og til ofret for angrebet på den anden side, man må afsløre alle forsøg, der går ud på at tilsløre forskellen mellem fascistiske og ikke-fascistiske stater.

For det fjerde: Proletariatet må føre en selvstændig kamp for at sikre freden, uafhængigt af de kapitalistiske regeringer og Folkeforbundet, en kamp, der udelukker at arbejderbevægelsen underordnes imperialistiske regeringers manipulationer bag kulisserne.

Kampen for fredens bevarelse er under de givne forhold kamp *mod fascismen*, i sit væsen en *revolutionær kamp*.

Fredens bevarelse betyder en dødelig fare for fascismen, fordi den forøger dens indre vanskeligheder og undergraver bourgeoisiets fascistiske diktatur. Fredens bevarelse styrker proletariatets kræfter, revolutionens kræfter. Den fremmer overvindelsen af spaltningen i arbejderbevægelsens rækker. Den hjælper proletariatet med at blive den førende klasse i alle arbejdende menneskers kamp mod kapitalismen. Den undergraver grundlaget for den kapitalistiske orden. Den fremskynder socialismens sejr.

»Krigen kan udbrude uventet. I dag plejer man ikke at erklære krige. Man begynder dem simpelt hen«. Det kræver fremfor alt af kommunisterne en klar forståelse af krigsfarens omfang og karakter, samt af midler og veje til dens overvindelse.

Det afgørende skridt til at skabe det internationale proletariats aktionsenhed mod krigsbrandstifterne består i at det kommunistiske parti i hvert enkelt land på alle områder af det samfundsmæssige og politiske liv udfolder en aktiv, hårdnakket og den bredest mulige kampagne for sikringen af freden. Kommunisterne fører denne kampagne, de venter ikke til der er sluttet aftaler om fælles aktioner med ledelsen af de socialdemokratiske partier, men de fører den afgjort med dette formål og i en form, der tjener kampen for at skabe aktionsenhed mellem det kommunistiske og det socialdemokratiske parti. Kommunisterne sætter alle deres kræfter ind for at overvinde de reaktionære socialdemokratiske ledes modstand mod enhedsfronten og styrke de bånd, der forener de kommunistiske og socialdemokratiske arbejdere i fælles kamp mod den fælles fjende.

En sådan kampagne, der tjener tilnærmelsen mellem kommunistiske og socialdemokratiske arbejdere, vil bidrage til aktiviseringen og til sammenslutningen af proletariatets kræfter, ikke alene i national, men også i international målestok. Den vil føre til at også andre lag af den arbejdende befolkning i by og på land, småborgerskabets, bøndernes og de intellektuelles masser, alle tilhængere af freden inddrages i bevægelsen. Den vil fremskynde dannelsen af en ubrydelig front, der forener hele det internationale proletariat, alle arbejdende mennesker, alle nationer.

Kampen for freden er kamp mod fascismen, kamp mod kapitalismen, kamp for socialismens sejr i hele verden.

Fiete Schulze - en proletarisk helt

(Arbejderbladet d. 26 april 1935). Den hanseatiske Overlandsret i Hamborg dømte den 18. Marts 1935 den hamburgske kommunist *Fiete Schulze* til Døden. Statsadvokaten havde stillet det sindssyge Krav om 3 Gange Dødsstraf og 260 Års Tugthus. Nazisterne beskylder *Fiete Schulze* for som angivelig Leder af det røde Frontkæmperforbund i Hamborg at have deltaget i 15 Aktioner, hvorunder der blev dræbt Fascister. Statsadvokaten sagde om ham i sin Tale: »En Mand, der som Kommunist urokkeligt går sin Vej, som er ladet med Energi og hensynsløst kun repræsenterer kommunistiske Interesser. En Mand, hvis Tunge er farligere end de Folks Kugler, som skød på hans Befaling.« Fiete Schultze har i mere end et Årti stået i

forreste Række i den revolutionære Bevægelse i Hamborg. Under Forundersøgelsen sagde han: »Jeg véd, at Statsadvokaten ønsker mit Hovede, men han må skynde sig, ellers vil Kommunismen først komme til Magten.« Fiete Schultze repræsenterede foran sine Bøddler Kommunismens sejrige Idé. Red ham fra Bøddeløksen !!

Fra Havet fejer Nordvestvinden Vandet ind mod de oplagte Skibe. Side om Side ligger de med Masterne ragende op i Tågen. Ved landgangsbroen står havnearbejdere og fiskere. De ser over til skibene, som ikke mere giver dem det daglige Brød. Havet har opdraget disse Mennesker fra de var små. Nordsøen giver skarpe Øjne, dens Storme gør Mennesket tavst og dens Bølger gør Skridtene tunge og målbevidste. Havet opdrog dem til Matroser, som Faren altid følger, til Skibsværftsarbejde, som altid trues af Ulykker. Hvilken som helst Dag kan det være ude med dem.

Men den, der består Farer, bliver klog og stærk. Mændene fra Wasserkante har aldrig været bekvemme Undersåtter, Trællesind ligger dem fjernt. De gør deres Pligt sejge og sammenbidte. Ved Redningsarbejdet ofrer de sig tavse for Ubekendte. Men aldrig har nogen vovet at undertrykke dem.

Det har Roms Biskopper og de danske Konger måttet erfare, det vidste Herrerne fra Sachsen og Brandenburg. Læs Historien og se: deroppe har Udbytterne, Udsugerne og Gnierne aldrig været glad ved Tilværelsen. Var det ikke fra Wasserkante det første Lyn blinkede ind over Bismarcks Rige ?! Den tyske Hærledelse var stolt over sine Soldaters Lydighed - deroppe blev den første Gang brudt, deroppe faldt det første Offer: *Köbis*. Novemberstormen rev de kejserlige Flag fra Flådens Master, før den rasede ind over Landet.

Det har det tredie Riges Herrer aldrig glemt, det er deres Tilværelses hemmelige Angst, som tærende nager dem i deres Sejrssikkerhed, det forgifter dem Nydelsen af Byttet, De giver Verden det ene skuespil efter det andet for at vise, hvorledes de bøjer en slaves nakke. Og hver Gang mislykkes det for dem. De har fanget *Ernst Thälmann*, Havnearbejderen fra Hamborg. De har siden deres Sejr skrevet på Skuespillet om hans Domfældelse, men de har indtil i Dag ikke vovet at opføre det. Hvad vil disse Kommuniste? Har der ikke altid været Rige og Fattige, Herrer og Slaver, Helte og Uslinge?

En Proletar fra Hamborg fanges. Det er i April 1933. Han hedder *Fiete Schultze*. Man kaster ham i Fængsel, lader ham alene, i Dage, Uger, Måneder. Pludselig trækker man ham ud, Dommeren forhører ham, brøler til ham, stiller ham listige Fælder, giver ham Løfter, hvis han blot vil forråde sine Venner, eller - Dommerens sidste Håb - fornægte Kommunismen; thi det tredie Rige har næsten mere Brug for Renegater end Valuta. Men Fiete Schultze forråder intet, han vedbliver at være Kommunist. Fremtiden tilhører ham, Fortiden Dommeren. Javist gives der Rige og Fattige -! Bødderne kaster sig over ham, Pisken sønderflænger hans Ryg. Man vil bøje hans Stivsind. *Fiete Schulze* stønner, men hans Bøddler venter forgæves på et eneste Ord, som vilde betyde et Resultat af deres blodige Arbejde. Den mishandlede vedbliver at være Herre over sin Tunge. Ja, der findes Herrer og Slaver ! 22 Måneders Fængsel, Forhør og Mishandlinger har *Fiete Schulze* bag sig. I 22 Måneder har han vidst, at man ønsker hans hoved.

Så trækker må ham en Dag for »Retten«s Skranke. Omkring ham står den uniformerede Politivagt, bag ham sidder et sensationslystent Publikum. Og foran sidder Dommerne, rede til og i Stand til at proklamere Kneb og Bluff som Ret, til at misbruge deres Uddannelse til at indkredse den værgeløse Anklagede. På denne Måde, åndelig og fysisk bevæbnet til Tænderne, optræder Retten overfor *Fiete Schulze*. Thi der findes Fejge, og der findes Helte ! Hvem der endnu har Ærefrygt for Menneskeheden vil bøje sit Hovede. Der står han, den ubekendte Kommunist, hos ham er der intet at opløse, forandre og smelte. Han hører sin Dom og har kun eet at sige: »*En færre i Kampen - vi sejrer alligevel.*«

Der fabrikeres Våben. Feberagtig rustes der til Krigen, Maskinerne ryster under Højtrykket, Lagrene er allerede nu overfyldte: Konserver, Korn, Uld opmagasineres - to Skift, tre Skift, fremad!

I Kasernerne bliver der ekserceret: Seks Uger, færdig - næste Årgang - videre! Og dog, hvor sælsom vil ikke den Hær være, med hvilken det tredie Riges Marskaller agter at marchere mod Østen: *Fiete Schulzes* Kammerater som Fjender foran sig, som Fjender i dens egne Rækker, som Fjender i selve Landet. Man må opstille Maskingeværer bag ved den tyske Hær - vi ved, at sådan tvang Zaren i sin Tid Soldaterne til Storm. Zaren - hvor er han i Dag? Det er den Gåde, som er uløselig for *Fiete Schulzes* Dommere og alle deres ligesindede, denne Viden om dét, der kommer, selvom der også skulle være »een færre«, ja, selvom der endnu skulle falde Tusinder: Den røde Fane vil en Dag vaje over Tyskland.

Således står de ved Landgangsbroen, Fiskere, Arbejdere og Matroser og knytter Næverne. Mange kendte vor *Fiete Schulze* som Kammerat, kendte Ilden i hans Øjne, når han talte om Klassekampen, kendte hans Kritik, som var saglig, men netop derfor så rammende. De adlød ham, fordi han forstod at lyde - fordi han havde lidt sammen med dem under Arbejdsløshedens Forbandelse, under Fascisternes Terror, fordi han var opdraget i Bolsjevikernes jernhårde Partis Disciplin. Men i deres Sorg er der en usigelig Stolthed: Således som han, kan kun den Mand stå foran sine Dommere, som er urokkelig i Livet som i Døden, en Mand, der ved, at vi vil være Sejrherrerne af i Morgen.

Usle Fascister, I taler så meget om Hel temod og Helteære! Hvor hos jer findes der en eneste, der kan sammenlignes med dette Menneske, med denne Helt, som I vil myrde. Den Dag er ikke mere fjern, hvor jeres eget Vanvid driver jer i Katastrofen. Vi kender jer fra 1918, jeres Klynken lyder endnu i vore Øren. Masserne troede den gang endnu på Bedring. Pas på, denne Gang er det Øje for Øje, Tand for Tand, *Hovede for Hovede!*